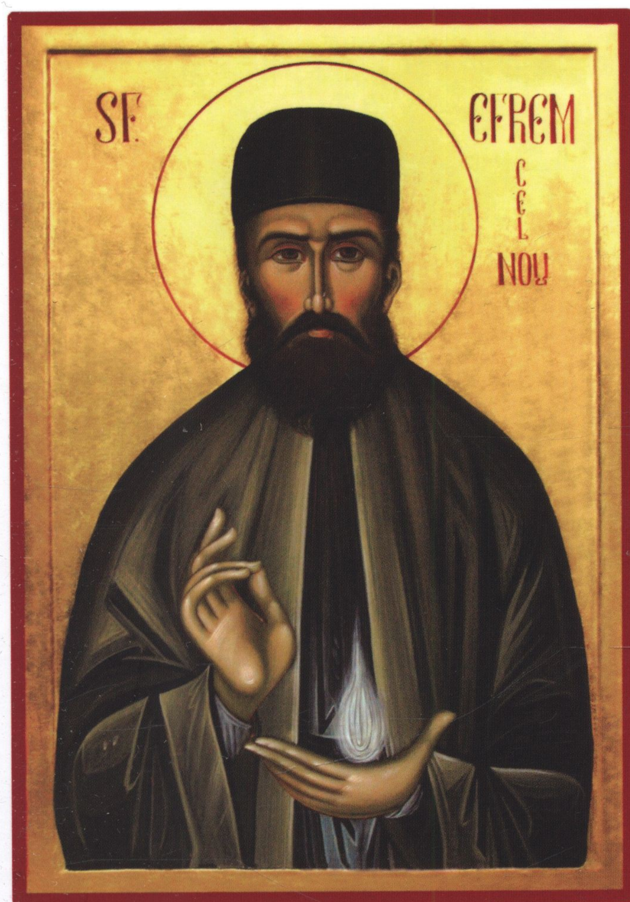
Sfântul Efrem cel Nou – Mărturii ale minunilor săvârșite în zilele noastre

Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou din Grecia (1384 - 1426)

- prăznuit la 03 ianuarie și 05 mai -

Apărută cu binecuvântarea Preasfințitului GALACTION, Episcopul Alexandriei și Teleormanului

Ediţie îngrijită şi cuvânt înainte de L. S. Desartovici

Editurile Sophia și Cartea Ortodoxă, 2012

CUPRINS

Prolog

Înainte de orice cuvânt, ne exprimăm mulţumirea către Sfântul Efrem cel Nou pentru că a binevoit şi a rânduit ca această carte să vadă lumina tiparului, iar prin filele ei, personalitatea sa duhovnicească extraordinară să fie mai bine cunoscută şi de noi, românii. Fără nici o exagerare, se poate spune că această carte este un dar pe care Sfântul Efrem îl face românilor, iar celui care va parcurge paginile îi va fi dat să vadă cât de aproape le este Sfântul tuturor celor care i se roagă.

Întru începutul cărţii am aşezat o biografie a Sfântului Efrem, urmată de o scurtă relatare privitoare la canonizarea sa, care s-a săvârşit în Biserica Ortodoxă Greacă în primăvara anului 2011. În continuare am aşezat două cuvinte de laudă în cinstea Cuviosului Efrem, rostite de către Părintele Ciprian Negreanu de la Biserica Ortodoxă Misionară a Studenţilor din Cluj-Napoca, unde se păstrează şi papucul Sfântului Efrem. Prin aceste cuvântări de mare folos sufletesc - rostite la prăznuirile din 5 mai 2009 şi 2011 - ne sunt dezvăluite lucruri de mare preţ despre viaţa, nevoinţele şi mucenicia acestui mare Cuvios al lui Dumnezeu.

Partea cea mai cuprinzătoare a cărţii este alcătuită din mărturiile celor care au fost ajutaţi în nenumărate feluri de către Sfântul Efrem. Chiar şi numai citirea acestor mărturii are puterea să mijlocească o vedere cuprinzătoare a darurilor pe care Dumnezeu le revarsă cu îmbelşugare spre noi prin Sfântul Său iubit. Nu ne îndoim că numărul acestor mărturii se va înmulţi o dată cu trecerea timpului şi îi îndemnăm pe toţi care au fost, sunt sau vor fi ajutaţi de către Sfântul Efrem, să mărturisească în scris cele petrecute,

căci în orice binefacere dăruită de Sus este pus potenţial întreg şi pentru ajutorarea semenului nostru. Cei care doresc, pot trimite mărturiile lor la următoarele adrese: sign2art@yahoo.com sau milostiviri@gmail.com urmând ca scrisorile primite să fie publicate în ediţiile viitoare ale cărţii, pentru a se folosi cât mai mulţi oameni de darurile Sfântului Efrem.

Încă de pe acum, aducem mulţumirile noastre tuturor celor care ne vor trimite mărturiile lor, însă deopotrivă le mulţumim şi celor care, învrednicindu-se de harul lui Dumnezeu prin rugăciunile Sfântului Său Tămăduitor şi Mare Mucenic Efrem, ne-au transmis mărturiile lor, uneori succinte, alteori asemenea unor amănunţite spovedanii.

O mulţumire specială aducem Părintelui Ciprian Negreanu, fără de al cărui ajutor - ştiut ori neştiut de noi - această carte nu ar fi văzut lumina tiparului. De asemenea, ţinem să îi mulţumim Olgăi Bersan atât pentru traducerea mărturiilor minunilor săvârşite de Sfântul Efrem pe alte meleaguri, cât şi pentru ajutorul statornic. Suntem încredinţaţi că însuşi Sfântul Efrem va răsplăti tuturor celor care au ostenit pentru închegarea acestei cărţi, aşa cum numai el ştie şi poate să o facă.

Primeşte, Sfinte Efrem, această puţină osteneală ce ţi se aduce şi îţi este închinată şi iconomiseşte-o pe ea aşa cum ştii de cuviinţă, iar pe noi iartă-ne pentru mulţimea neputinţelor şi neajungerilor noastre. Sporeşte-ne, dumnezeiescule Părinte Efrem, credinţa şi nădejdea întru tine căci, cel care a cunoscut o dată harul milostivirilor tale, s-a îndulcit de dragostea dumnezeiască şi nu te mai poate uita. Fă-te nouă povăţuitor, părinte, ocrotitor, frate şi prieten de taină, pune în inimile noastre cuvântul cel de folos şi ne învaţă să-L iubim pe Mântuitorul Hristos măcar cu un strop din noianul dragostei tale dumnezeieşti. Primeşte-ne, Părinte Efrem, şi nu ne trece cu vederea, căci credem cu adevărat că Unul este Dumnezeul tău şi Dumnezeul nostru - Mântuitorul Iisus Hristos!

Viața Sfântului mare mucenic și tămăduitor Efrem cel Nou

În vieţile Sfinţilor consemnate de aghiografie, cei care mărturisesc în scris evenimentele şi momentele mai de seamă din viaţa persoanelor cărora încearcă să le contureze portretul duhovnicesc, au cunoscut îndeaproape ori din tradiţie viaţa acelor oameni sfinţi despre care mărturisesc. Însă în cetele Sfinţilor se află mulţi, nenumăraţi, care s-au rugat Domnului cu tot dinadinsul să rămână deplin necunoscuţi în lumea pământească. Celor mai mulţi dintre aceştia, Dumnezeu le împlineşte dorinţa, însă pe unii - din nemărginita Sa bunătate - îi dăruieşte pământenilor spre folos şi mântuire. Dintre aceştia îi pomenim doar pe câţiva dintre Sfinţii nou arătaţi: Rafail, Irina şi Nicolae, precum şi Sfântul Efrem cel Nou.

Practic, izvoarele istorice concrete despre Sfântul Efrem s-au pierdut sau lipsesc cu desăvârşire. Iconomia lui Dumnezeu a lucrat aici cu totul diferit, Domnul suflând din Duhul Său cel Sfânt acolo unde a ştiut că se va ridica răspuns şi faptă dumnezeiască. Persoana prin care Sfântul Efrem a binevoit să se facă cunoscut întregii lumi este Maica Macaria Pe numele din lume Margarita Desipri, ea s-a născut în 12 martie 1911 în sătucul Fataladi din Insula Tinos din Marea Egee. A intrat în mănăstire pe 11 decembrie 1930, mai apoi primind în 31 iunie 1932 tunderea în monahism cu numele Macaria. Aprinzându-se cu râvnă pentru cunoştinţa Sfinţilor lui Dumnezeu şi voind a cunoaşte nemijlocit cum vieţuiau şi se osteneau vechii pustnici greci, ea s-a retras la Nea Makri, într-un loc în care se ştia prin tradiţie că este una dintre cele mai vechi vetre pustniceşti ale acelui ţinut.

După multă rugăciune şi statornicie în râvna lăuntrică pentru a afla cum vieţuiseră Sfinţii nevoitori ai acelor locuri, Mântuitorul Hristos i-a descoperit Maicii Macaria osemintele Sfântului Mare Mucenic Efrem. Acest lucru se petrecea în 3 ianuarie 1950, iar Maica Macaria era aproape de vârsta de 40 de ani, foarte apropiată de a celui ale

cărui moaşte i-au fost descoperite de Mântuitorul. Iată cât de minunat a lucrat Domnul, dăruind răspuns Maicii Macaria nu un cuvânt, ci un Sfânt de o vârstă foarte apropiată de a ei. Cu adevărat, cuvintele cele mai frumoase ale lui Dumnezeu sunt tocmai Sfinţii.

Prin viaţa şi mărturia sa neîncetată, Maica Macaria a vestit tuturor cele descoperite de către Sfântul Efrem, pe locul unde fuseseră aflate sfintele moaşte ridicându-se o Mănăstire închinată Marelui Mucenic. Până la sfârşitul vieţii sale, stareţa Macaria a fost o adevărată pildă de credinţă şi rugăciune, urmând pe cât i-a fost cu putinţă nevoinţele şi ostenelile pustniceşti ale Sfântului Efrem. Cuvioasa Macaria a trecut la cele veşnice în 23 aprilie 1999, la praznicul Sfântului Gheorghe, fiind în vârstă de 88 de ani.

Din descoperirile dumnezeieşti pe care Sfântul Efrem le-a făcut nemijlocit Maicii Macaria, precum şi altor vieţuitoare ale obştii sau apropiaţi ai Mănăstirii, s-a conturat o biografie al cărei autor este însuşi Sfântul Efrem.

Numele său din lume a fost Constantinos Morfis şi s-a născut în oraşul Trikala, în 14 septembrie 1384, în ziua prăznuirii Sfintei Cruci. Sfântul Efrem a rămas de mic orfan de tată şi a crescut în multe nevoi dimpreună cu mama sa văduvă şi cei şase fraţi ai lui. Dar harul lui Dumnezeu a mângâiat adeseori inimile lor, iar mai apoi a ridicat din mijlocul lor un mare Sfânt al Bisericii Mântuitorului Hristos.

În anul 1393, oraşul Trikala din regiunea Thessalia a fost cucerit de otomani, iar în 1395, în Tesalonic au început „recrutările” de noi soldaţi pentru armata turcească. Aceşti soldaţi erau numiţi ieniceri şi nu erau nimic altceva decât băieţi şi tineri creştini cu vârsta cuprinsă între 14 şi 20 de ani. Ei erau luaţi cu sila de mici din familiile lor, fiind crescuţi într-un regim cazon şi auster de către turci, spălându-li-se minţile şi fiind îndoctrinaţi cu credinţa în islam. Ajunşi la vârsta la care puteau fi sacrificaţi pentru ţelurile sultanului, ei deveneau armata de bază şi totodată corpul de elită al soldaţilor Imperiului Otoman.

Pe când avea 14 ani, în 1398, pentru a nu fi luat cu sila în oştile turceşti, Sfântul Efrem şi-a părăsit mama văduvă şi fraţii, şi a intrat în Mănăstirea Buneivestiri de pe Muntele Amonon din Attica, unde a vieţuit vreme de aproape 27 de ani, trăind în curăţie, ascultare şi mari nevoinţe pustniceşti, devenind locaş al Sfântului Duh. După ce a împlinit 30 de ani, Sfântul Efrem a primit hirotonia întru preot.

În anul 1424, turcii au cotropit Mănăstirea şi au distrus-o, măcelărindu-i ori decapitându-i pe toţi călugării din obşte. Deoarece Sfântul Efrem se nevoia într-o peşteră pustnicească, a fost izbăvit de această moarte cumplită. Însă în timpul unei razii din toamna anului 1425, Sfântul a fost aflat de turci în Mănăstire şi a fost robit de îndată. Din ziua de 14 septembrie, când împlinea 41 de ani, Sfântul Efrem şi-a început urcuşul mucenicesc căci, vreme de opt luni şi jumătate, turcii l-au chinuit în fel şi chip, nădăjduind să-l facă să se lepede de Hristos şi să-l mărturisească pe *Alah* drept dumnezeu. Astfel, ziua de 14 septembrie a devenit pentru Sfântul Efrem o a doua naştere prin crucea pătimirilor.

Rămânând netulburat şi luminos prin rugăciune şi credinţă, Sfântul Efrem a fost torturat în chip cumplit de către turci, tocmai în curtea Mănăstirii în care se nevoise atâţia ani. Apoi turcii l-au închis într-o cămăruţă mică, fără hrană sau apă, bătându-l în fiecare zi şi sperând că-l vor birui şi se va lepăda de Hristos pentru a deveni musulman. Vreme de mai multe luni, Sfântul Efrem a îndurat chinuri şi torturi groaznice. Când turcii au priceput că, orice vor face, Sfântul va rămâne crdincios lui Hristos, au hotărât să-l omoare la praznicul Învierii, spre mai multă batjocorire a creştinătăţii.

Din pricină că turcii nu au izbutit să-l înfrângă pe Sfântul Efrem prin nici un fel de căznire, dar şi pentru ca el să nu fie o pildă de stăruinţă în credinţa în Hristos, păgânii l-au spânzurat cu picioarele în sus de un dud şi i-au înfipt un tăciune aprins în pântece. Rugăciunea către Dumnezeu a fost nedezlipită de buzele Sfântului Efrem şi astfel a avut putere să biruiască până în sfârşit toate caznele agarenilor, iar sufletul şi l-a dat lui Dumnezeu tot prin rugăciune.

În vremea celor din urmă pătimiri ale Cuviosului Mucenic, batjocoritorii turcii strigau către el: „Unde este Dumnezeul tău?! De ce nu te ajută?!”, iar Sfântul Efrem se ruga astfel: „O, Dumnezeule, nu ţine seama de cuvintele acestor oameni, ci facă-se voia Ta, căci Tu le-ai rânduit pe acestea!”.

Din cele descoperite Maicii Macaria în chip dumnezeiesc, aflăm că atunci când turcii l-au atârnat pe Sfântul Efrem de dud, l-au bătut până l-au sleit de puteri. Ca să îl trezească din starea de sfârşeală, au început să-l tragă de barbă şi să i-o smulgă. Din pricina multelor bătăi, hainele Sfântului erau numai zdrenţe, trupul fiindu-i acoperit mai mult de răni şi sânge decât de veşminte. Priveliştea era cutremurător de jalnică. Cu toate acestea, îndrăcirea turcilor nu avea măsură şi pofta lor nebună nu se sătura de sânge. Atunci unul dintre chinuitori a luat un tăciune aprins şi, luându-şi avânt, l-a înfipt cu toată puterea în pântecele Sfântului Efrem. Durerea va fi fost atât de mare, încât mintea omenească nu poate să şi-o închipuie şi să o cuprindă în cuvinte. Sângele curgea din pântece, însă turcii nu s-au oprit nici acum. Trupul Sfântului se zvârcolea de durere şi toate mădularele îi erau o rană. Apoi, din pricina suferinţei, Sfântul şi-a pierdut puterea de a mai grăi şi s-a rugat Domnului în taină să îi ierte păcatele. Din gura lui a tâşnit sânge şi salivă, iar pământul dimprejur era deja înroşit de sânge şi de bucăţi din carnea lui. Gândindu-se că a murit, turcii l-au dat jos din copac, iar trupul Sfântului a căzut la pământ. Îndrăcirea lor nu avea saţ în cruzime, aşa încât turcii au început să lovească cu piciorul în Sfânt şi să-l bată cu toată puterea.

După o vreme, Sfântul Efrem a deschis ochii şi a rostit: „Doamne, în mâinile Tale încredinţez duhul meu”, şi odată cu aceste cuvinte sufletul lui a părăsit trupul. Era la ora 9 dimineaţa, în ziua de 5 mai a anului 1426 - fiind atunci în Marţea Luminată, a treia zi de Paşti. Turcii au făcut acest lucru spre a defăima şi urâţi marele praznic al Învierii Domnului, însă nu ne îndoim că atunci când au plecat şi ei din viaţa aceasta, Dumnezeu le-a arătat că acela pe care l-au chinuit cu atâta bestialitate a dobândit viaţa fără de moarte.

Turcii au batjocorit şi ciopârţit trupul Sfântului după ce acesta şi-a încredinţat duhul în mâinile lui Dumnezeu, iar mai apoi rămăşiţele pământeşti au fost adunate şi îngropate cu cinste de către ţăranii creştini din împrejurimile Mănăstirii.

Este cu neputinţă a cuprinde în câteva cuvinte însemnătatea jertfei Sfântului Efrem, însă vom pomeni doar un singur lucru. În răstignirea lăuntrică pe care Sfântul Efrem a trăit-o în întreaga sa viaţă călugărească şi pustnicească, a cuprins şi a îmbrăţişat întreaga fire omenească, socotind păcatele tuturor ca fiind ale sale şi pocăindu-se pentru ele înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este însăşi dragostea şi prietenia lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a grăit: „Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul său să şi-l pună pentru prietenii săi” (Ioan 15, 13). Ce suspinuri lăuntrice se vor fi împletit cu lacrimi în peştera sa pustnicească, ce foc curăţitor al rugăciunii a revărsat Sfântul Efrem asupra întregii firi omeneşti, câte cercetări ale luminii dumnezeieşti îl vor fi îmbrăţişat pe Marele Cuvios, nu ne sunt nouă cu putinţă a le şti. Dar neîndoielnic că acestea toate vor fi fost, căci ele sunt hrană tare şi pe potriva caznelor muceniceşti pe care Sfântul Efrem le-a pătimit mai pe urmă.

Sfântul Efrem L-a slăvit pe Dumnezeu prin viaţa şi prin moartea Sa, iar Domnul i-a dăruit harul săvârşirii de minuni, pentru ca el să ne slujească pe noi, cei cu totul nevrednici şi de a ridica privirea către acest dumnezeiesc Cuvios şi Mucenic. Iartă-ne, Sfinte Efrem, căci suntem nişte sărmani şi amărâţi şi te rugăm nu ne lipsi de rugăciunea, binecuvântarea şi prietenia ta cea minunată!

Este lucru adeverit tuturor că aceia care se închină şi cinstesc cu dragoste şi credinţă moaştele Sfântului Efrem dobândesc grabnic ajutor, tămăduindu-se de nenumărate boli, adesea incurabile, Sfântul dăruind grabnic răspuns celor care îl roagă. Trebuie ştiut că Sfântul Efrem este nepărtinitor şi răspunde cu grăbire tuturor celor care i se roagă cu credinţă, indiferent în ce colţ al lumii s-ar afla cel care îl cheamă în ajutor. Deoarece a ajutat mulţi tineri aflaţi în situaţii limită, Sfântul Efrem cel Nou este socotit pe

drept cuvânt şi ocrotitorul celor dependenţi de droguri, al celor cuprinşi de depresie şi al celor deznădăjduiţi.

Minunile, binefacerile şi ajutorul pe care le dăruieşte Sfântul Efrem ni-l descoperă ca pe un Părinte foarte apropiat şi nespus de bun, care nu numai că ne ştie toate durerile, ci ne şi poate ajuta ca nimeni altcineva. Poate părea smintitor pentru unii, însă Dumnezeu este Cel Care i-a dat Sfântului Efrem puterea de a face atât de multe minuni în generaţia noastră. Sfântul Efrem se arată în chip văzut şi vorbeşte cu oamenii în mod repetat şi cât se poate de firesc. El dăruieşte mângâiere ori tămăduire celor care poartă crucea bolilor incurabile, iar doctorii ajung să fie uimiţi că s-a găsit vindecare acolo unde ştiinţa medicală nu poate decât să spună că nu mai e nimic de făcut. Dumnezeu ni le dăruieşte pe toate acestea, pentru ca prin ele să ajungem să cunoaştem bunătatea şi nespusa Sa milostivire şi să nu ne pierdem nădejdea întru El în acest veac al apostaziei şi urâciunilor, al lipsei de dragoste şi al prisosului trupesc.

Pentru a înţelege mai bine iconomia lui Dumnezeu săvârşită prin minunile Sfântului Efrem, se cuvine să luăm aminte la un fragment dintr-un interviu luat teologului grec Nikolas Sotiropoulos, un apropiat al Maicii Macaria Despiri. Iată ce mărturiseşte dânsul:

«La Nea Makri, în Attica, la renumitele moaşte ale Sfântului Efrem, Stareţei Macaria Despiri - care este o persoană foarte duhovnicească - i-a fost dat să audă de la Sfântul Efrem aceste cuvinte: „Voi face multe minuni”.

Deoarece Sfântul Efrem face multe minuni - adică e în foarte mare măsură un făcător de minuni -, el se aseamănă duhovniceşte cu Sfântul Rafail din Mitilene.

„Voi face multe minuni” - i-a spus Sfântul Efrem Stareţei Macaria când i s-a arătat nemijlocit. „Îi voi ajuta pe mulţi, înainte să vină suferinţele!... Înainte să vină nenorocirile”.

Am auzit eu însumi aceasta de mai multe ori de la egumena Mănăstirii de la Nea Makri. Este o persoană foarte duhovnicească, ea fiind cea căreia i s-a descoperit Sfântul Efrem. Acesta a fost îngropat vreme de 500 de ani şi el însuşi i-a arătat egumenei locul unde era îngropat. Ea a săpat în acel loc şi a găsit moaştele. Sfântul Efrem face multe minuni. Fără îndoială, având în vedere scrierile şi proorociile Părinţilor, din pricină că nu ne pocăim, ne sunt pregătite suferinţe...»

Astăzi, la Mănăstirea de la Nea Makri se află moaştele întregi şi frumos mirositoare ale Sfântului Efrem cel Nou, Mucenicul şi Tămăduitorul, marele făcător de minuni şi grabnicul ajutător întru nevoi. Mănăstirea Sfântului Efrem are hramul Buneivestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, fiind, în zilele noastre, unul dintre cele mai vizitate aşezăminte monahale din Grecia. Acest sfânt locaş se află în regiunea Attica, în partea vestică a localităţii Nea Makri, la o distanţă de aproximativ 30 de kilometri de Atena, coordonatele GPS fiind 38.075063 / 23.953816. Mănăstirea ţine de Sfânta Mitropolie a Kifissiei, Maroussiului şi Oroposului şi o are ca stareţă pe Maica Theodosia Mathioudaki. Pelerinii pot vizita zilnic acest locaş între orele 7-12 şi 16-18.

Αγιος Εραίμ

Ιερά Κοινοβιακή Μονή

Ευαγγελισμού της Θεοτόκου

190 05

Νέα Μάκρη

Τηλ. [0030] 22940-91202

Annunciation Monastery

Holy New Martyr Ephraim

Nea Makri - Attica

190 05

Greece

Phone: [0030] 22940-91202

Trecerea în rândul sfinților a cuviosului mare mucenic Efrem cel Nou, tămăduitorul și marele făcător de minuni

Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice l-a trecut pe Sfântul Efrem de la Nea Makri în rândul Sfinţilor Bisericii Greciei, în ziua de 4 martie 2011.

Sfântul Sinod al Bisericii Greciei a trimis Patriarhului Ecumenic Bartolomeu o scrisoare prin care cerea recunoaşterea ca Sfânt al Bisericii Ortodoxe a Sfântului Efrem, care a mucenicit în 1426 şi ale cărui moaşte făcătoare de minuni au fost descoperite prin rânduială dumnezeiască în 1950. La şaizeci de ani după descoperirea moaştelor Sfântului, Sfântul Sinod al Greciei, într-o scrisoare trimisă - după rânduială - Patriarhului Ecumenic, singurul cu putere să îndeplinească cererea, a cerut ca pomenirea lui să fie săvârşită atât în 5 mai, cât şi în 3 ianuarie, deoarece la data aceasta din urmă au fost descoperite sfintele sale moaşte.

Sfântul Sinod i-a scris Patriarhului că Sfântul Efrem este recunoscut de ortodocşii din întreaga lume ca Sfânt. A afirmat apoi că „numărul pelerinilor este foarte mare, iar duminica şi de sărbători la mănăstire vine un noian de pelerini din întreaga Grecie... Cinstirea Sfântului Efrem cel Nou este răspândită pretutindeni în Grecia şi în afara ei... Există biserici închinate Sfântului în Sitia şi Tinos... Icoanele Sfântului sunt venerate în întreaga lume ortodoxă”.

Încercări de a-l trece pe Efrem în rândul Sfinţilor s-au mai făcut în 1997, în vremea Arhiepiscopului Hristodul al Atenei şi a toată Grecia, la iniţiativa Mitropolitului Panteleimon (Bezeniti) de Attica. Mitropolitul scria atunci într-o scrisoare că, „după rânduiala şi tradiţia ortodoxă, Biserica Ortodoxă proclamă şi stabileşte Sfinţii potrivit cu conştiinţa sobornicească eclesială, iar autoritatea administrativă a Bisericii doar confirmă credinţa poporului evlavios şi o asemenea decizie este de natură constatatoare”.

Mitropolitul Panteleimon se referea la minunile Sfântului şi la miile de pelerini care veneau la mănăstire an de an. Un an mai târziu, în timp ce Sfântul Sinod al Greciei solicita Patriarhiei Ecumenice să-l treacă pe Mucenic în rândul Sfinţilor, a izbucnit un conflict între Mitropolitul de Attica şi Mănăstirea unde se află moaştele Sfântului Efrem şi procedura de canonizare a rămas neisprăvită.

Trecându-se peste toate învolburările omeneşti, în cele din urmă, canonizarea Sfântului Efrem a fost proclamată în anul 2011.

ENCICLICĂ*

către evlaviosul sfinţit cler, către frăţiile monahale
şi către poporul numit sfânt din Sfânta noastră Mitropolie

„Vieţile fericiţilor bărbaţi, predate nouă în scris, ca nişte icoane însufleţite... spre imitarea faptelor bune ne sunt puse înainte”
(Sfântul Vasile cel Mare)

Iubiţi fii ai Bisericii,

Cercetarea vieţilor Sfinţilor, ale Cuvioşilor şi Martirilor credinţei noastre atotneprihănite este o datorie sfântă a tuturor. Îndeletnicirea credincioşilor cu cercetarea acestei mulţimi nesfârşite a aleşilor lui Dumnezeu constituie o posibilitate prielnică şi de Dumnezeu hărăzită de a dobândi puteri duhovniceşti, de a ne întări credinţa şi de a ne îmbărbăta, aşa încât, călcând pe urmele paşilor Sfinţilor şi imitând viaţa şi luptele lor şi ţinând poruncile Domnului, să devenim împreună-cetăţeni cu Sfinţii, aşa cum literal întăreşte Pavel, Apostolul Neamurilor.

Sfinţenia nu se limitează, desigur, la o anumită perioadă a vieţii Bisericii noastre, nici nu este un fruct oprit pentru cei mai mulţi. Este o aspiraţie comună şi o poruncă, o invitaţie a Domnului adresată tuturor. Sfinţi întâlnim neîntrerupt din primele veacuri creştine - uneori mai mulţi, alteori mai puţini - până în zilele noastre. Printr-o credinţă profundă şi prin faptele noastre bineplăcute lui Dumnezeu, prin ţinerea cu credincioşie a poruncilor Domnului şi prin viaţa noastră în Hristos, să ne înălţăm treptat spre sfere mai înalte de duhovnicie, să ne sfinţim, să ne desăvârşim, aşa încât la sfârşitul nostru să ni se dăruiască cununa sfinţeniei ca preţioasă biruinţă, ca preafrumos câştig al vieţii noastre întru Hristos.

Această înaintare către desăvârşire şi sfinţenie nu este uşoară. Lupta este dură şi războiul nevăzut necruţător. De aceea mulţi dintre noi ne vlăguim, ne descurajăm, abandonăm efortul. Cu toţii însă suntem „chemaţi” la lăcaşurile Raiului.

Sfinţii sunt locuitori ai Raiului, aproape de tronul Domnului. Nu s-au rupt însă de om şi nu sunt nepăsători faţă de el, de nevoile şi de problemele lui. Sunt foarte multe mesajele pe care ni le trimit şi foarte clare mărturiile lor de dragoste faţă de cei care apelează la ei. Ţin mereu urechea deschisă, aleargă înainte spre a ajuta, sunt împreună-pătimitori şi îmbărbătează, scapă din nevoi şi vindecă de boli.

Un asemenea locuitor al Raiului, Martir al credinţei şi Cuvios, este şi cel de curând trecut în rândul Sfinţilor Bisericii noastre, Sfântul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, Făcătorul de minuni, cel din Sfânta Mănăstire a Buneivestiri a Născătoarei de Dumnezeu de pe Muntele Neprihăniţilor, de lângă Nea Makri, din sfânta noastră Mitropolie.

Socotim că este binecuvântarea lui Dumnezeu să ni se rânduiască nouă, celui mai mic între episcopi, să pornim demersurile de recunoaştere şi trecere a acestuia în rândul Sfinţilor Bisericii Ortodoxe, spre folosul tuturor.

De aceea, cu deosebită bucurie şi veselie duhovnicească, prin prezenta noastră enciclică vă anunţăm că Sfântul Sinod al Bisericii Greciei, prin enciclica cu

numărul de protocol 1664/958/22-3-2011, a adus la cunoştinţă cu bună-plăcere că, „potrivit scrisorii cu numărul de protocol 217, din ziua a 11 a lunii martie, ac., a Preafericitului Patriarh Ecumenic Bartolomeu al Sfintei şi Marii Biserici a lui Hristos din Constantinopol, urmând practica şi rânduiala în vigoare a Sfintei noastre Biserici, a fost înscris de curând, în dipticele Sfinţilor Bisericii noastre, Sfântul şi Slăvitul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, cel din muntele Neprihăniţilor, care s-a săvârşit în chip martiric şi a cărui pomenire se săvârşeşte pe 5 mai a fiecărui an, iar găsirea moaştelor sale se sărbătoreşte pe 3 ianuarie a fiecărui an", după cum consemnează actul patriarhal şi sinodal emis cu privire la aceasta.

Prin urmare, părinteşte vă îndemn ca la Dumnezeieştile Liturghii să cinstiţi şi cu imne de laudă să prăznuiţi pe Sfântul şi Slăvitul Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, Făcătorul de minuni, în zilele de pomenire ale acestuia, ca totdeauna să avem mijlocirea lui către Dumnezeu.

Potrivit celor de mai sus şi în concluzie, ne rugăm ca Domnul şi Dumnezeul nostru, Cel minunat întru Sfinţii Săi, pentru rugăciunile Sfântului şi Slăvitului Cuvios Mucenic Efrem cel Nou, Făcătorul de minuni, să ne acopere şi să ne păzească pe noi pe toţi, care cu evlavie îl cinstim pe Sfântul Făcător de minuni şi să ne călăuzească la păşunile mântuitoare.

Al vostru rugător înflăcărat către Domnul şi către Sfântul Efrem

+ CHIRIL

Mitropolitul Kifissiei, Amaroussiului şi Oroposului

[*Enciclica nr. 10, dată în 5 aprilie 2011 de către Mitropolia Kifissiei, Amaroussiului şi Oroposului. Traducerea din greacă a acestei enciclice a fost realizată de Anna Theodorou şi e preluată de la http://graiulortodox.wordpress.com/2011/04/24/. Sărbătoarea canonizării Sfântului Efrem cel Nou s-a săvârşit în ziua de 5 mai 2011 la

Sfânta Mănăstire a Buneivestiri a Născătoarei de Dumnezeu de pe Colina Neprihăniţilor, de lângă Nea Makri. O înregistrare video a solemnităţilor desfăşurate la Mănăstirea Sfântului Efrem poate fi văzută la adresa: http://video.crestinorto-dox.ro/QnmRBqlRYgt/Canonizarea_Sfantului_Efrem_cel_ Nou.html.

În urma canonizării Sfântului Efrem de către Sfântul Sinod al Patriarhiei de la Constantinopol, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Ruse a analizat în şedinţa de lucru din zilele de 28-29 decembrie 2011 raportul pentru canonizarea Sfântului Mucenic Efrem cel Nou propus de preşedintele Departamentului de relaţii externe al Patriarhiei Moscovei, Mitropolitul Ilarion Alfeiev de Volokolamsk, şi a hotărât introducerea Sfântului în calendarul ortodox rus, stabilind ca sărbătoarea în cinstea sa să aibă loc în fiecare an pe 5 mai (18 mai în calendarul rus), ziua în care Sfântul a suferit martiriul**]**.

Martiriul Sfântului mare mucenic Efrem cel Nou - *Cuvânt de prăznuire rostit de Părintele Ciprian Negreanu în Biserica Studenților din Cluj-Napoca (05 mai 2009)*

În ziua de 5 mai este prăznuit Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou, un Sfânt despre care am vorbit şi în anii trecuţi şi despre care se cuvine să vorbim mulţi ani de acum înainte. Sfântul Efrem a murit mucenicește la anul 1526, la Mănăstirea sa de pe Colina Neprihăniţilor, din apropiere de Atena. Tot în acest fel au fost ucişi de turci şi Sfântul Rafail ieromonahul, cu Sfântul Nicolae monahul şi Irina cea micuţă, care au pătimit dimpreună. Dumnezeu a binevoit să îi descopere pe toţi aceşti Sfinţi după sute de ani. Lucrul ce a marcat şi uimeşte atât la Sfântul Rafail cât şi la Sfântul Efrem - dar poate mai mult la Sfântul Efrem - sunt minunile şi arătările lui nenumărate, începând de la arătările în vis, arătări în realitate, vii, adevărate, arătări în timpul slujbelor închinate lui, în care el era văzut nemijlocit. Înseşi moaştele sale au fost descoperite datorită faptului că el le-a arătat unde şi cum sunt. Atunci când Maica Macaria - cea căreia i-a fost dezvăluit locul moaştelor - a aflat, tot dintr-o vedenie, despre felul cum a fost martirizat Sfântul Efrem, i-a adus moaştele lângă icoana lui şi, chiar de atunci, din timpul slujbei, oasele lui au început să trosnească. Pare smintitor şi poate unii zic: „Oare e de la Dumnezeu lucrul acesta?”. Gândiţi-vă la Cuviosul Iacov Tsalikis, când mergea la racla cu moaştele Sfântului Ioan Rusul şi îi spunea: „Sfinte, tu stai aici, şi uite, un copilaş moare în cutare maternitate. Să te duci acum!”. Oamenii stăteau la coadă mare să se închine, veniţi cu autocarele şi, probabil, se minunau de câtă îndrăzneală avea acest Iacov Tsalikis, dar el era în taină prietenul Sfântului Ioan şi avea încredere desăvârşită în el. Oarecum ar fi părut că-l certa pe Sfântul Ioan, însă nicidecum nu-l certa. Și Părintele Iacov, vedea cum Sfântul se ridică din raclă şi zice: „Mă duc acum!”. Ceilalţi oameni nu-l vedeau, dar auzeau dintr-o dată cum sfintele oseminte din raclă trosneau toate, şi se cutremurau, întrebându-se: „Ce s-a auzit?”, însă nu vedeau nimic. Tot asemenea, şi în timpul slujbei,

precum şi la alte slujbe, oasele Sfântului Efrem trosneau, chiar de erau aşezate unele lângă altele. Trosneau toate, de la cele mai mari până la cele mai mici, iar icoana de asemenea. Cu adevărat, un lucru tulburător. În timpul slujbei, Sfântul Efrem se arăta trecând prin mijlocul celor din biserică, în toate veşmintele, şi se înfăţişa aşa cum era el, preotul lui Dumnezeu, slujind şi el acolo şi fiind de faţă, viu, cu adevărat viu.

Şi oare ce minuni nu a arătat acest Sfânt? Ce lucruri minunate nu i-a dat Dumnezeu să săvârşească Sfântului Efrem? Despre unele ca acestea nu putem crede decât ceea ce a zis Sfântul Rafail: „Dumnezeu ne-a dat această lucrare şi puterea de a face minuni şi ne-a descoperit acum, la sfârşitul veacurilor, ca să întărim poporul, căci se apropie vremea sfârşitului şi ispitele sunt mari. Iar pe noi, pe care ne-a ţinut ascunşi atâtea veacuri, ne-a descoperit acum spre întărirea multora". Şi ca să nu zică oamenii că n-au ştiut, li s-a dat putere acestor Sfinţi să facă mari minuni. Aşa este şi Sfântul Efrem - i s-a dat putere ca mari minuni să săvârşească. Cu adevărat, rari Sfinţi sunt aceia către care strigi în rugăciune şi să vină mai repede decât Sfântul Efrem, pentru că Dumnezeu prin excelenţă i-a dat puterea aceasta, acum la sfârşitul veacurilor, lui şi celor care au mucenicit precum el.

Sfântul Efrem a pătimit şi n-a fost cunoscut nimănui vreme de mai bine de 500 de ani. Descoperirile despre el sunt minunate, cele despre pătimirea sa mucenicească Sfântul descoperindu-le mai multor oameni. Gândiţi-vă numai că maicii de acolo, de la mănăstire, Sfântul i s-a arătat în chilie, l-a văzut limpede - maica era tocmai după rugăciune şi se întinsese puţin -, era înalt, foarte slab, puţin aplecat de spate, cu haină monahală, cu părul lăsat pe umeri. Haina călugărească era neagră, dar era atât de învechită, încât devenise verzuie. Arăta ca un monah adevărat, iar de un om cu astfel de înfăţişare te-ai fi temut dacă l-ai fi văzut dintr-o dată în chilia ta. Şi totuşi, Maica Macaria a simţit multă odihnă când i-a fost dat să-l vadă. El s-a apropiat de patul ei, dar nu s-a apropiat păşind, ci a fost dintr-o dată lângă patul ei şi i s-a aplecat la ureche, grăind: „În anul 1526, la 5 mai, la nouă dimineaţa, a murit martirizat Sfântul Efrem cel Nou". Atunci

Maica Macaria s-a gândit: „Să mă ridic să notez”. Iar el a zis din nou: „În anul 1526, la 5 mai, la nouă dimineaţa, a murit martirizat Sfântul Efrem cel Nou”, repetându-i aceasta de şapte-opt ori, încât Maica Macaria se gândea că de acum va ţine minte. Să ţinem şi noi minte că în anul 1526, la 5 mai, la 9 dimineaţa, a murit martirizat în chinuri groaznice Sfântul Efrem cel Nou.

Felul în care Sfântul a arătat cum a murit, e greu de explicat. De pildă, o femeie care s-a dus să se închine icoanei lui, dintr-o dată l-a văzut acolo pe Sfântul Efrem pironit pe un copac, atârnat de picioare, trupul fiindu-i străpuns de piroane mari ca şi cele cu care a fost ţintuit Domnul Hristos. I-au străpuns pântecele cu un tăciune mare înroşit şi atât l-au lovit şi l-au bătut, încât tot copacul era plin de sângele lui, iar carnea îi stătea împrăştiată împrejur. Astfel a fost martirizat Sfântul Efrem. Iar turcii stăteau de o parte şi se uitau, după ce mai înainte aprinseseră sub el un foc, ca să vadă ce va face. Sfântul Efrem se ruga şi astfel şi-a dat duhul, în acele chinuri.

Mai apoi, o altă maică de la acea mănăstire povesteşte cum a fost îngropat trupul Mucenicului, mărturisindu-le acestea tot în urma unei descoperiri a Sfântului Efrem. Vreme de mai multe zile, trupul Sfântului a rămas jos lângă dud, căci nimeni în afară de turci nu ştia ce se petrecuse acolo, nici unul dintre creştini îndrăznind să urce în locul unde se aflau armatele turceşti.

La mai multe zile de la plecarea turcilor, câţiva săteni creştini au urcat pe Colina Neprihăniţilor şi doar un câine - poate al mănăstirii - alerga spre locul unde a fost martirizat Sfântul Efrem. Cu adevărat, peste veacuri şi câinele acesta a rămas în memoria Dumnezeirii, căci numai de acolo se putea vesti acest adevăr. Dumnezeu nu uită nimic, nici pe câinele acesta mergând plângând şi înconjurând tot timpul copacul martiriului şi parcă păzindu-l pe Sfântul Efrem. Celelalte batjocuri pe care le-a suferit Sfântul Efrem sunt nenumărate, însă aş vrea să mai spun că atunci când au venit cei trei ţărani, dar nu se vedea trupul său agăţat pe lemn, câinele nu făcea decât să fugă de la ţărani la trupul lui, ca şi cum ar fi vrut să le spună unde e trupul Mucenicului. Atunci oamenii au înţeles că

este ceva acolo şi, luând de jos trupul, au strâns tot ce se putea strânge - pentru că erau bucăţi din trupul lui peste tot - şi apoi l-au pus în mormânt. Povesteşte măicuţa căreia i-a fost rânduit să vadă acestea că acel câine s-a dus şi şi-a băgat botul într-o scorbură şi a mai scos o bucată din trupul Sfântului Efrem şi a adus-o acolo. Iar maica se minuna cu câtă delicateţe ţinea acel câine bucăţica din trupul Mucenicului. Aşadar, aceste lucruri au fost descoperite atât de detaliat, încât nici dacă am fi fost de faţă nu am fi văzut asemenea amănunte. Însă toate acestea s-au arătat şi au rămas în memoria dumnezeiască, în pomenirea lui Dumnezeu, şi sunt amintite până acum, încât le ştim şi noi. Sfântul Efrem este pomenit astăzi, şi prin el, şi pentru el, Dumnezeu a făcut şi face minuni nenumărate şi mari, întărind din nou credinţa în poporul dreptcredincios. Dumnezeu să ne ajute şi să ne întărească pentru rugăciunile Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou. Amin.

Puterea mucenicilor lui Dumnezeu - *Cuvânt la prăznuirea Sfântului Efrem cel Nou rostit de Părintele Ciprian Negreanu în Biserica Studenților din Cluj-Napoca (05 mai 2011)*

Astăzi este prăznuit Sfântul Mare Mucenic şi Mărturisitor Efrem cel Nou din Attica, de la Nea Makri. Sfântul Efrem a fost prăznuit de greci, de tot poporul elenilor, cu mare cinste, ca un Sfânt, deşi el nu era declarat Sfânt. Cărţile cu mărturii despre viaţa şi minunile lui au apărut pretutindeni, în toată lumea, fiind traduse în multe limbi, înainte ca el să fie declarat sfânt, iar acatistul lui s-a citit cu multă râvnă şi minunile s-au înmulţit şi nenumăraţi oameni au primit ajutor; asemenea şi paraclisul Sfântului Efrem şi slujbele lui s-au săvârşit şi s-a primit ajutor mare şi aici în România şi în alte părţi, chiar dacă el încă nu era declarat sfânt. Abia anul acesta (2011), în aprilie, a fost declarat de către Sinodul grec acest Sfânt, iar astăzi în Grecia, la Mănăstirea Sfântului Efrem, în Attica, se petrece cu fast această proclamare. E zi de mare sărbătoare acolo, însă cei mai mulţi dintre noi, românii, nu am ştiut că Sfântul nu era declarat formal de Sinod, căci până la urmă am putea zice că aceasta e o declaraţie formală, pentru că el este sfânt înaintea lui Dumnezeu, iar poporul îl cinstea de mult. Acum a urmat să fie doar această aprobare, avizare a Sinodului, care cumva îşi pune ultima pecete peste cinstirea ce se aduce Sfântului Efrem.
Mulţi se roagă Sfântului Efrem şi mulţi au mare încredere în el, căci au văzut cât de grabnic vine în întâmpinarea celor care îl caută. Sfântul Efrem face multe minuni, foarte multe minuni şi noi credem în ele, însă cei mai mulţi dintre noi n-au ştiut că el n-a fost declarat Sfânt.

Astăzi este cumva împlinit în mod oficial, cu slujbele şi cu rânduielile care se fac la mănăstire, e declarat în rândul Sfinţilor. Iarăşi, foarte mulţi dintre noi îl cinstim şi îl iubim - atâta cât putem zice că iubim, căci nu prea avem noi dragoste, însă încercăm să avem -, dar nu prea îi ştim viaţa. Foarte pe scurt vom pomeni cele despre viaţa Sfântului, iar pe cei care vor să ştie mai multe îi îndemn să citească cartea închinată lui.

Toate lucrurile acestea care le voi spune şi pe care le puteţi citi în carte, sunt mărturisite de Sfântul Efrem, după descoperirea moaştelor sale, prin Maica Macaria; ele nu sunt ştiute din copilăria sa, nu sunt lăsate în scripte şi nicidecum nu le-a scris cineva despre el atunci când era micuţ. Toate acestea s-au aflat mult mai târziu, după mai bine de 500 de ani.

Sfântul Efrem s-a născut în ziua Sfintei Cruci, pe 14 septembrie, în anul 1384, în Grecia. Tatăl lui a murit când era încă mic, rămânând şapte copii orfani. La vârsta de 14 ani şi-a închinat viaţa cu totul lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru Iisus Hristos şi s-a dus la Mănăstirea Nea Makri de pe Colina Neprihăniţilor unde a rămas vreme de 27 de ani ca monah, nevoindu-se în ascultări şi în tot ceea ce trebuie să facă un călugăr în mănăstire. Acest loc era cunoscut şi cinstit de nevoitori, căci locaşul era mult mai vechi, încă din veacurile 8-9, ştiindu-se că încă de pe atunci s-au sălăşluit monahi pe acea Colină a Neprihăniţilor, sfinţind acel loc. Din istoria Bizanţului ştim că până în vremurile contemporane Sfântului Efrem, turcii au cotropit Asia Mică, au cucerit mare parte a Greciei, aproape tot ce însemna Bizanţul, afară de Constantinopol. Aşa se face că în 1425, turcii au ajuns şi la Nea Makri, iar Sfântul Efrem a fost prins, a fost închis şi a stat în închisoare, într-un fel de robie, chiar acolo, vreme de mai multe luni.

Prin iconomia lui Dumnezeu, a fost prins şi robit chiar în ziua sa de naştere, în ziua înălţării Sfintei Cruci - 14 septembrie. Sfântul Efrem a purtat cruce grea - Crucea lui Hristos -, aşa cum şi Sfântul Ioan Gură de Aur tot în această zi de 14 septembrie a adormit lângă o biserică din Armenia, purtând crucea martiriului, crucea batjocurii oamenilor, crucea hulelor adresate de ceilalţi episcopi, crucea tuturor defăimărilor, pe care a purtat-o şi Domnul Hristos - e aceeaşi Cruce. Acestora, care L-au iubit pe Mântuitorul Hristos cu tot sufletul, li s-a dat marea şansă să poarte şi ei Crucea Lui - nu în plinătatea ei, ci au dus povara Domnului după a lor putere. Încă din copilărie, prin nevoinţe şi osteneli, prin puţinul ajutor pe care îl avea - căci făcea parte dintr-o familie cu şapte copii, fără de tată -, prin văduvia mamei, Sfântul Efrem a purtat crucea orfanilor, a

celor necăjiţi, a celor cu lipsuri. Apoi a purtat crucea monahală, a ascultării, şi oare câte ascultări nu va fi trebuit să facă în mănăstire, el, un copil de 14 ani. În ziua în care a împlinit 41 de ani, a fost prins în robie de turci, iar la ce batjocuri şi la ce bătăi şi urâciuni a fost martor este cu neputinţă a şti, decât numai cele pe care le-a mărturisit el însuşi. Toată această robie a durat până în ziua de 5 mai a anului următor, care era Marţea luminată - a treia zi de Paşti.

De multe ori s-a întâmplat că sub jugul turcesc nenumăraţi arhierei, preoţi şi monahi din vechiul Bizanţ, din Georgia, Bulgaria sau Serbia au fost omorâţi, batjocoriţi de mahomedani chiar în zilele prăznuirii Învierii. Să ne aducem aminte numai de cei şase mii de mucenici din Georgia care au fost ucişi în noaptea Învierii. Aproape că în preajma anului 1821, când a fost revoluţia grecească, nu erau Paşti în care să nu fi fost spânzurat sau pironit Patriarhul Constantinopolului sau alţi ierarhi în ziua de Paşti. Asta era bucuria mahomedanilor, să-i spânzure pe ierarhii creştini, să-i batjocorească, să-i taie în piaţa publică, chiar de ziua Învierii. Un lucru de acest fel s-a petrecut şi cu Sfântul Mare Mucenic Efrem care, în a treia zi de Paşti, a primit cununa martiriului, crucea martiriului. Aşadar, nu a purtat numai crucea mărturisirii, a jertfei, a ascultării, a lăsării lumii acesteia prin făgăduinţele monahale, şi crucea copilului orfan, ci şi crucea martiriului, adică a botezului sângelui. Chipul în care a fost batjocorit şi omorât a fost neştiut de cineva, afară de cei care l-au ucis, căci nimeni n-a fost de faţă decât numai Dumnezeu. Însă, mai mult ca şi cu oricine, s-a adeverit cu Sfântul Efrem cuvântul spus de Mântuitorul: „Cele ce se vor face la întuneric, se vor vesti la lumină, iar cele care s-au spus la ureche, se vor vesti de pe case" (Luca 12, 3). Cele ce s-au făcut acolo în taină, pe Colina Neprihăniţilor, când Mănăstirea fusese distrusă şi nimeni nu vedea, afară de cei care făceau răul acesta şi de Sfântul Efrem, cele ce s-au întâmplat acolo, s-au descoperit acum, înainte de sfârşitul veacurilor, cu o putere şi cu o lumină fără de seamăn şi le ştie o lume întreagă. Cei ce vor să le citească le vor afla. După 500 de ani, Sfântul Efrem a descoperit tot ce s-a petrecut acolo, cum a fost răstignit cu capul în jos, cum a fost pironit bătându-i-se piroane în cap

şi în picioare, de care trupul îi era atârnat de un copac care încă mai dăinuie. Sfântul a descoperit şi toate celelalte care s-au mai petrecut acolo, cum l-au străpuns cu o ţepuşă înroşită în foc, lucruri groaznice şi dureroase, dar pe care Dumnezeu le ştie şi nici un fir din capul acestor oameni sfinţi nu s-a pierdut. Nu este vorba de fir trupesc, ci nimic din ceea ce au pătimit ei nu va fi pierdut şi nici sufletul lor nu se va pierde, ci va rămâne în veşnicie, şi aşa este cu adevărat.

Am spus toate acestea, dar aş vrea să ajung cu cuvântul la maica stareţă de mai târziu, căreia i-a fost descoperit trupul Sfântului Efrem, pentru că noi toţi am putea fi în locul ei dacă am avea râvna şi dragostea ei. Ea a venit şi s-a sălăşluit acolo între acele ruine, căci mănăstirea a rămas în ruine până la mijlocul veacului trecut. Maica Macaria a venit singură să facă acolo ceva: să cureţe ruinele, să le repare şi să facă o mănăstire de se va putea. Ea a venit de una singură, ştiind că acolo a fost o mare mănăstire, şi cu râvnă mare a venit şi se ruga lui Dumnezeu, iar Dumnezeu răspunde acestor rugăciuni. Se ruga Domnului să-i descopere măcar pe unul dintre nevoitorii cei care au trăit acolo. Şi se întreba maica în inima ei cum vor fi trăit aici singuri acei monahi, cum se nevoiau ei, cum or fi suferit - şi cu dor îşi dorea să ştie lucrurile acestea Nu oricui a descoperit Dumnezeu aceste lucruri minunate, nu prin oricine S-a coborât Dumnezeu în lume, ci prin Maica lui Dumnezeu, şi dacă nu era ea, nu era prin cine să vină Domnul în lume. Ea era omul care-L putea primi pe Dumnezeu, prin care putea să coboare în lume, dar era şi o mână întinsă din partea omului. Ce am dat noi oamenii? Pe Preacurata Fecioară. Aşa e întru toate - şi nu numai privitor la venirea Mântuitorului în lume -, este trebuinţă de răspunsul pozitiv al omului. Această rânduială e şi în ajutorul şi minunile Sfinţilor. Sunt Sfinţii sihaştri din munţii Ceahlăului, care vuiau şi foşneau în codri, sau atâţia şi atâţia care au murit în Ardeal în perioada distrugerii mănăstirilor din vremea generalului Bukow şi sunt îngropaţi neştiuţi, ucişi de armatele acestuia, locurile lor fiind neştiute. Faptul că Dumnezeu nu-i descoperă pe aceştia e şi pentru că nu este nici un suflet arzător şi rugător atât de mult, încât să vrea să-i cunoască pe aceşti Sfinţi. Unor asemenea suflete

Dumnezeu le răspunde, Dumnezeu le descoperă, Dumnezeu le dă. Dumnezeu aşteaptă cu dor să descopere aceste lucruri, Dumnezeu aşteaptă cu dor să dea pe faţă minuni de nespus, să descopere moaşte ale Sfinţilor, lucrări ale lor care zidesc nn neam întreg, dar nu are prin cine. Tot aşa cum poate ar mai fi aşteptat mii de ani, dacă nu era Maica lui Dumnezeu. Domnul nu face nimic fără voia omului. El bate la uşă şi cine e vrednic să-I deschidă, îi deschide, anume acela care se face vrednic să-I deschidă lui Dumnezeu.

Aşa a fost şi Maica Macaria: a fost vrednică cumva, căci după atâtea sute de ani s-a aflat cu dor arzător să-şi dorească să afle cine s-a nevoit acolo, cine sunt aceia, şi să-i cinstească cu mare bucurie şi cu mare dragoste pe aceşti Sfinţi ori poate Martiri, care au vieţuit acolo. Maica Macaria s-a rugat cu ardoare să-i descopere Dumnezeu cum au trăit acei oameni şi măcar pe unul să-l găsească dintre cei ce se osteniseră acolo şi s-a rugat pentru asta mult timp şi iată că Dumnezeu i-a descoperit. A auzit un glas care i-a zis „Sapă aici!" şi a săpat şi a găsit în pridvorul mănăstirii chiar moaştele Sfântului Efrem, care răspândeau mireasmă de nespus. Apoi ea a pus moaştele acolo într-o firidă, căci se făcuse seară şi ploua. Cel ce săpa se mâniase şi, fiind nemulţumit, nu voia să sape unde îi spusese maica, însă în cele din urmă a ascultat-o, cu toate că el era supărat, deoarece i se păreau nişte mofturi ceea ce i se ceruse. A săpat la adâncime şi au găsit moaştele rămase nestricăcioase, şi nu numai nestricăcioase, ci mirosind extraordinar de frumos. Iar când au ajuns la craniul Sfântului, care răspândea o mireasmă dumnezeiască, acel om a încremenit şi n-a mai putut zice nimic, căci i-a amuţit limba în gură, şi s-a lăsat jos. Atunci Maica l-a trimis de acolo pentru a rămâne singură. Şi ea a început să sape încet şi a descoperit veşmântul monahal şi anumite lucruri care sunt ale preoţilor şi astfel şi-a dat seama că a fost preot. În marginea anteriului se vedea că tivitura hainei era butucănoasă. Apoi a luat moaştele de acolo, pentru că începuse să plouă, şi le-a pus într-o firidă, aproape. În noaptea aceea, Maica Macaria s-a rugat mai mult să-i descopere Dumnezeu viaţa acestui om, cine e el, cine este Sfântul lui Dumnezeu care a izvorât acea bună mireasmă. Şi atunci a auzit paşi viguroşi şi repezi prin curte, venind spre locul unde se

ruga ea, şi a încremenit de frică. Apoi a auzit: „Cum ai lăsat trupul meu acolo? Şi capul, uite cum mi l-a pus omul acela”. Atunci Maica i-a făgăduit Sfântului Efrem că a doua zi se va îngriji de toate şi aşa a şi făcut.

Acest lucru vreau să-l reamintesc iar: s-a găsit omul vrednic prin care Sfântul Efrem să se descopere lumii, prin care Dumnezeu să poată trimite har peste har. Dumnezeu ar vrea să ne dea valuri de har, dar nu este prin cine să trimită, nu are cine să primească. El ne dă numai cu stropul pentru că n-are cine primi. Pentru că omul primeşte şi se mândreşte şi se cinsteşte şi se slăveşte pe sine însuşi şi se foloseşte numai el şi începe să-şi dea sieşi slavă, şi omul acela cu aceste minuni în braţe se duce în iad şi nu-i este de folos. Şi astfel se întinează lucrarea Sfinţilor prin mândria şi prin învârtoşarea omului şi se vorbeşte de rău viaţa Sfântului aceluia pentru urâciunile care se fac pe memoria lui şi cearta pentru întâietatea descoperirii. Iar oamenii o să judece viaţa acelui Sfânt pentru tine, se va necinsti Biserica lui Dumnezeu pentru noi, preoţii, pentru cei care nu sunt creştini cu adevărat. Se necinstesc Sfinţii pentru noi şi pentru păcatele noastre şi pentru urâciunile noastre, pentru că ne lăudăm cu ceea ce nu avem şi ne dăm mari cu ceea ce nu merităm. De aceea nu ne descoperă Dumnezeu. Dar când se mai găseşte câte unul care să săvârşească lucrul cum se cuvine, dar mai ales să aibă smerenie, se descoperă multe, nenumărat de multe.

Dumnezeu să ne ajute şi să ne întărească pentru rugăciunile Sfântului Efrem cel Nou. Amin.

Închinare Sfântului Efrem cel Nou

Bucură-te, altar al muceniciei aşezat pe temelia iubirii,
Pecetluirea întregii fiinţe cu semnul neşters al jertfirii,
Vas în care Cuvântul a turnat roua înţelepciunii,
Înger în trup ce se înalţă cu aripile rugăciunii,
Masă duhovnicească aşezată spre desfătarea celor luminaţi,
Carte a tainelor pe care razele timpului au deschis-o celor curaţi,
Pahar înţelegător ce a primit din paharul Cuvântului semnele jertfirii,
Plinitor al nevoinţei celei sfinţitoare ce depăşeşte hotarele firii,
Îmbrăcarea sufletului cu veşmântul aurit al luminii,
Logodirea cu zborul odihnitor printre tainele iubirii,
Răbdare nebiruită de pietrele mâniei păgânilor,
Înfruntarea cu gând viteaz a tuturor chinurilor,
Munte al umilinţei ce s-a plecat legii iubirii,
Scară a monahilor spre urcarea la tainele făptuirii,
Mucenicie ce luminează cu nădejdea temniţele inimilor,
Gustarea întunericului chinuirii prin care se clădesc treptele luminilor,
Doctor al bolnavilor îmbrăţişaţi cu vălul gânditor al rugăciunii,
Mângâierea sufletelor celor rănite de sabia pătimirii,
Far călăuzitor ce descoperă celor rătăciţi calea mântuirii,
Pecete a credinţei nedeschisă prin loviturile deznădăjduirii,
Împreună-şezător cu Sfinţii pe scaunul slavei la masa îngerească,
Zid ce străjuieşti mănăstirea ta de toată săgeata diavolească!

Reprodusă după: http://poeziicrestmortodoxc.blogspot.com/2010/05/sfantul-mucenic-efrem-cel-nou-cel-ce.html.

Mărturii ale minunilor săvârşite în zilele noastre

1. Voi face multe minuni!

La Nea Makri, în Attica, la renumitele moaşte ale Sfântului Efrem cel Nou, Stareţei Macaria Despiri - care este o persoană foarte duhovnicească - i-a fost dat să audă de la Sfântul Efrem aceste cuvinte: „Voi face multe minuni”.

Deoarece Sfântul Efrem face multe minuni - adică e în foarte mare măsură un făcător de minuni -, el se aseamănă duhovniceşte cu Sfântul Rafail din Mitilene.

„Voi face multe minuni” - i-a spus Sfântul Efrem Stareţei Macaria când i s-a arătat nemijlocit. „Îi voi ajuta pe mulţi înainte să vină suferinţele!... Înainte să vină nenorocirile”.

Am auzit eu însumi aceasta de mai multe ori de la egumena Mănăstirii de la Nea Makri. Este o persoană foarte duhovnicească, ea fiind cea căreia i s-a descoperit Sfântul Efrem. Acesta a fost îngropat vreme de 500 de ani şi el însuşi i-a arătat egumenei locul unde era îngropat. Ea a săpat în acel loc şi a găsit moaştele. Sfântul Efrem face multe minimi. Fără îndoială, având în vedere scrierile şi proorociile Părinţilor, din pricină că nu ne pocăim, ne sunt pregătite suferinţe...

teolog Nikolas Sotiropoulos, Grecia

2. Întemnițatul suedez – izbăvire de închisoare

Numele meu este T.M. În prezent locuiesc în Suedia, deşi sunt grec de origine. Cu doisprezece ani în urma, am fost învinuit de o crimă pe care nu am săvârşit-o şi am fost condamnat la trei ani de închisoare. M-au închis într-o celulă întunecoasă, în care am stat vreme de cinci luni, aşteptând judecarea recursului, care a fost stabilit pentru ziua de vineri, 18 decembrie a anului 1981.

În noaptea dinspre joi spre vineri, m-am trezit pe neaşteptate pe la ora trei, am tresărit şi, fără să fi reuşit măcar să-mi dau seama că deja nu mai dormeam, am sărit în picioare. Înaintea mea stătea un om şi îmi zâmbea. El era desculţ, îmbrăcat într-o haină albă, înalt şi slab, având o barbă deasă şi capul neacoperit, iar ochii săi erau albaştri, senini şi blânzi.

Eu l-am întrebat în suedeză:

- Cine eşti?

El mi-a zâmbit din nou şi mi-a răspuns în limba greacă:

- Mâine la judecată vei fi eliberat.

Atunci eu am repetat:

- Cine eşti? De unde ştii aceasta?

Iar el mi-a zis din nou, cu un surâs pe buze:

- Mâine vei fi în libertate.

Fiind copleşit de uimire, eu m-am întors să văd dacă era deschisă uşa. Aceasta era zăvorâtă. Atunci mi-am îndreptat iarăşi privirea către oaspetele meu şi în clipa aceea s-a petrecut un lucru pe care nu voi putea să-l uit până la sfârşitul zilelor mele: silueta acestui om s-a ridicat în colţul cel de sus al celulei şi acolo a dispărut. Eram încredinţat că am devenit martorul unei minuni pe care a săvârşit-o Mântuitorul Hristos. Apoi, după ce m-am însemnat cu semnul Crucii, am adormit.

În dimineaţa următoare am fost dus la tribunal. Acolo am petrecut câteva ceasuri şi iată că, în cele din urmă, judecătorul s-a ridicat şi a rostit:

- Sunteţi liber.

Eu am căzut în genunchi, mi-am făcut semnul Sfintei Cruci, apoi am ieşit din clădirea Curţii de Apel. I-am sunat pe părinţi ca să le spun că am fost eliberat. Spre marea mea uimire, ei ştiau deja despre aceasta. „Cum? Cum aţi aflat?” - am exclamat eu atunci. Ei mi-au răspuns că le-a vestit despre aceasta sora mea, care se rugase în ajun Preacuviosului Efrem în Mănăstirea de la Nea Makri.

Am sunat-o pe sora mea. Ea mi-a istorisit cum a mers joi seara la mănăstirea Sfântului Efrem ca să se roage pentru mine; acolo, în timp ce se ruga, ea a simţit că Sfântul Efrem a auzit-o şi eu voi fi eliberat. Atunci i-a sunat pe părinţi şi le-a povestit despre aceasta, despre evenimentul care avea să se întâmple abia în ziua următoare. Lucrul acesta a fost cu atât mai uimitor, cu cât nici unul dintre ei nu cunoştea data în care avea să aibă loc judecarea recursului.

Cu câteva zile mai târziu, sora mea mi-a trimis prin poştă o icoană cu chipul Sfântului Efrem şi o carte despre dânsul. L-am recunoscut îndată în icoană pe oaspetele meu cel învăluit în taină. În scurt timp am ajuns în Grecia şi am mers deîndată la Mănăstirea sa ca să-i mulţumesc Sfântului pentru mila pe care mi-a trimis-o Dumnezeu printr-însul.

T. M., Stockholm, 1981, Suedia

3. Vindecare de amnezie şi depresie sufletească

Monahia M., dintr-o mănăstire din Attica, i-a scris maicii stareţe Macaria de la Mănăstirea Buneivestri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care se găseşte pe Colina Neprihăniţilor, următoarele lucruri:

Din pricina unei mari deprimări sufleteşti am ajuns să sufăr de amnezie şi am devenit precum o legumă. În anul 1982, am fost nevoită să mă internez pentru câteva zile în spitalul Ignateon, însă la vremea aceea nu mai pricepeam absolut nimic, nici că eram bolnavă, nici că mă găseam în spital.

În timp ce mă aflam în această stare îngrozitoare, am simţit deodată prezenţa unui monah în salonul meu. El era de statură înaltă, slab, cu chipul ascetic, având tenul închis la culoare, întocmai precum este închipuit în sfânta sa icoană. Din clipa aceea am devenit din nou eu însămi şi mi-am recăpătat memoria. Monahul s-a apropiat de mine cu un surâs îndurerat pe buze, s-a aşezat pe pat lângă mine şi, fără a rosti nici un cuvânt, a început să mă privească.

- Ce este cu tine, copila mea?

- Eu nu ştiu ce-i cu mine - i-am răspuns.

- Magdalena, oare de ce te-au adus aici? a întrebat el din nou. Înainte să te fi adus aici, ei trebuiau să te ducă la Sfântul Rafail, care voia să te vindece în numele său, iar apoi să te aducă în casa mea.

- Nu ştiu unde mă aflu şi cine m-a adus aici - i-am răspuns eu monahului.

- Să-i spui doamnei Liza ca dumneaei să-i zică domnului Haris să te scoată de aici şi să te aducă în casa mea. Noi, monahii, copila mea, nu trebuie să venim aici, pentru că pe noi aici ne iau în derâdere.

- Unde se găseşte casa dumneavoastră şi cine este domnul Haris? l-am întrebat eu. Eu nu-l cunosc pe omul acesta.

Iar el a continuat:

- Haris este o bună cunoştinţă de-a mea
- Ce îi voi spune? Cine sunteţi? Care e numele dumneavoastră? am început eu a îngăima
- Spune-i lui Haris că mă cheamă Efrem. El ştie unde se găseşte casa mea; zi-i să te scoată de aici cât mai repede şi să te aducă la mine.

Monahul s-a ridicat de pe pat şi m-a binecuvântat. Eu i-am sărutat mâna şi el a dispărut. În urma plecării sale, am simţit înăuntrul meu o mare putere şi mi-am amintit tot ce se întâmplase cu mine în ultima vreme, şi am priceput unde mă aflu.

Ieşind din spital, am împlinit porunca Sfântului Efrem şi am fost să mă închin în sfântul său locaş. După ce am vizitat mănăstirea sa, Sfântul a venit la mine în vis şi m-a întrebat cu chipul înseninat de bucurie:

- Ei, acum mă recunoşti, Magdalena? Atunci când erai în casa mea eu stăteam lângă tine.
- Dar eu nu v-am văzut! Unde eraţi?
- Acolo, lângă tine - mi-a răspuns monahul.

Făcând asupra-mi semnul Crucii, el a dispărut din nou.

Fie binecuvântat numele Dumnezeului nostru şi al Sfântului Efrem, care m-a vindecat. Îi voi mulţumi pururea pentru această binefacere!

Monahia M., 1982, Grecia

4. Nu mă mai doare nimic!

Mă durea foarte tare un picior şi nici un medic, de nici un fel de specialitate, nu mă putea ajuta cu nimic. Starea mea se înrăutăţea progresiv şi s-a ajuns până acolo că, din pricina durerilor nesuferite, nu mă mai puteam ridica în picioare. Cei din familia mea au hotărât să mă ducă la Atena pentru a mă interna în spital, unde urmau să mi se facă investigaţiile necesare şi să mi se prescrie un tratament.

Îndată ce am ajuns la Atena, i-am rugat pe ai mei ca, mai întâi de toate, să mă ducă la Mănăstirea Sfântului Efrem şi abia mai apoi la doctor. Ei îmi spuneau cu toţii:

- Să mergem pentru început la medic, iar după aceea la Sfântul.

Însă eu am stăruit asupra hotărârii mele şi ei m-au dus, totuşi, la Mănăstire la Sfântul Efrem, Făcătorul de minuni.

Cum să vă redau, cum să vă transmit acele simţiri pe care le-am trăit atunci când maica stareţă a făcut semnul Crucii asupra capului meu cu sfintele moaşte ale Marelui Mucenic Efrem?! În clipa aceea au încetat durerile cele nesuferite şi eu am zis către ai mei:

- Ascultaţi-mă, pe mine nu mă mai doare nimic!
- Dar este oare cu putinţă una ca asta?
- Da, pe mine nu mă mai doare absolut nimic!

Acum merg singură, fără ajutorul altora, fiind în stare să urc şi să cobor scările uşor.

Îţi mulţumesc ţie din adâncul sufletului meu, Sfinte Efrem, Făcătorule de minuni! Eu, cea nevrednică, îţi voi fi recunoscătoare până la sfârşitul vieţii mele.

Polixenia Z., Licaonia, 1982, Grecia

5. Învățăturile Sfântului Efrem

Doamna G.Z. din Atena, care în urmă cu mulţi ani fusese vindecată de paralizie, a trimis această scrisoare Mănăstirii de la Nea Makri:

De îndată ce a început Postul Mare al anului 1982, am fost cuprinsă de o dorinţă nestăvilită de a reciti viaţa Sfântului Mare Mucenic Efrem. De asemenea, îmi doream foarte mult să-l văd, pentru că nu-l mai văzusem pe Sfânt de zece ani, de atunci de când m-a vindecat de paralizie. Îl chemam zi şi noapte.

Era dimineaţă. La mănăstire trebuia să înceapă Liturghia Darurilor mai înainte sfinţite. În zorii zilei, pe la ora cinci, l-am trezit pe soţul meu deoarece trebuia să îl ducă pe preot la mănăstire. Apoi m-am culcat din nou şi am văzut în vis că mă găseam în locaşul mănăstiresc şi stareţa m-a trimis să aprind candelele. Intrând în biserică, l-am văzut pe Sfântul Efrem stând în faţa iconostasului. El stătea înaintea uşilor împărăteşti cu faţa îndreptată spre altar şi, cu un adânc simţământ de cucernicie şi smerenie, lua parte la Liturghia pe care o slujeau îngerii. De îndată ce l-am zărit pe Sfânt - un ascet înalt de statură şi lat în umeri - am strigat foarte tare şi toţi oamenii care stăteau afară, au intrat în biserică, dorind să vadă ce s-o fi întâmplat cu mine. Venind înăuntru, aceştia au încremenit pe loc, fiindcă l-au văzut şi ei pe Sfântul Efrem.

Marele Mucenic Efrem a început să ne înveţe că la rugăciune trebuie să stăm cu mare frică şi cucernicie. Lăuntric, eu strigam către dânsul:

- Sfinte al meu, Sfinte al meu!

El şi-a întors privirea către mine şi atunci m-am simţit aşa de parcă m-ar fi certat. Apoi a zis că mai întâi de toate e de trebuinţă să-L iubim pe Dumnezeu, să avem teamă sfântă în timp ce se săvârşeşte Dumnezeiasca Liturghie şi să cerem de la Sfinţi rugăciunile lor mijlocitoare.

- Ah, de aş putea să văd chipul Sfântului Efrem! am grăit eu înăuntrul meu.

Atunci peste capul său a pogorât o cunună strălucitoare şi s-a oprit într-o asemenea poziţie, încât am reuşit să văd foarte lămurit chipul Sfântului Părinte. Un simţământ de smerenie mi-a copleşit sufletul. Când Sfântul a văzut că dorinţa mea a fost împlinită, strălucirea a dispărut. El a privit spre mine, apoi s-a întors către altar...

Îi mulţumesc Sfântului Efrem, care mi-a auzit rugăciunea şi a împlinit dorinţa mea cea arzătoare. Mă rog lui ca să dăruiască lumii întregi, prin harul lui Dumnezeu, liniştea sufletului şi a trupului. O, făcătorule de minuni, Sfinte al meu Efrem...

G. Z., Atena, 1982, Grecia

6. Din clipa aceasta, tu vei fi sănătoasă

Astăzi, iubită maică stareţă, Atotmilostivul Dumnezeu şi Marele Mucenic Efrem ne-au învrednicit să vizităm mănăstirea sfinţiei voastre, din care noi, fiind binecuvântaţi, am plecat mai apoi copleşiţi de bucurie.

Fie preaslăvit iară şi iară numele Marelui Dumnezeu, Care ni i-a dăruit nouă pe Sfinţi, ca prin mijlocirea lor să ne putem odihni de ostenelile vieţii noastre atât de împovărate cu greutăţi.

Binecuvântata voastră mănăstire este învăluită într-un fel de slavă şi strălucire deosebită. Fiecare om, după ce vizitează acest sfânt locaş, simte în sufletul său o schimbare binefăcătoare, capătă puteri duhovniceşti şi îşi continuă cu mai multă răbdare călătoria sa pe calea cea anevoioasă a vieţii.

Mănăstirile noastre sunt nişte oaze duhovniceşti. Ele aduc un mare folos oamenilor, liniştind sufletele cele obosite, care află aici „împărăţia” păcii.

Iar acum, cinstită maică stareţă, ascultaţi minunea pe care harul lui Dumnezeu, prin mijlocirea Sfântului Efrem, a săvârşit-o cu noi, nevrednicii.

Cu câteva zile în urmă, una dintre surorile mele cele după duh mi-a dat o carte cu viaţa şi minunile Sfântului Efrem. Eu am citit-o cu multă luare-aminte şi l-am rugat pe făcătorul de minuni s-o vindece şi pe mama mea, căreia i-au tăiat de curând sânul stâng din pricina unei formaţiuni canceroase. Doctorul care o trata se temea că tumoarea malignă ar putea să apară din nou. Ne aflam într-o stare de tensiune necontenită.

În seara aceea m-am rugat cu multă durere în inimă Sfântului Efrem. Şi iată că noaptea, în vis, mama mea s-a văzut pe sine stând în biserica mănăstirii. Fără ca încă să conştientizeze cele ce petreceau cu dânsa, ea l-a văzut pe Sfânt zugrăvit într-o icoană, iar apoi el dintr-o dată s-a înfăţişat înaintea ei viu, faţă către faţă, cu singura deosebire că acum era îmbrăcat în veşminte şi din întreaga sa fiinţă izvora lumină. Chemând-o la sine, el a luat-o de umeri şi a scuturat-o atât de puternic, încât după aceea mama a mai simţit vreme de câteva zile o durere în tot trupul. Apoi, cu multă purtare de grijă, el i-a zis:

- Din clipa aceasta, tu vei fi sănătoasă.

Am uitat să vă spun că la început el a spus că se numeşte Efrem.

Astăzi noi am venit să i ne închinăm, să-i mulţumim pentru tămăduirea mamei mele şi să luăm binecuvântare de la sfintele sale moaşte. Rugaţi-vă, maică stareţă, ca harul său să ne umbrească pe noi pururea, oriunde ne vom afla.

Despina Mustaka, Atena, 26 decembrie 1982, Grecia

7. Numai un Sfânt – vindecarea rănii

Trecuseră deja mai mult de trei ani de când sufeream din pricina unei dureri îngrozitoare la un picior. Rana pe care o aveam producea puroi şi din ea curgea sânge neîncetat. Am fost investigat de medici în multe spitale ale Montrealului... am suferit patru operaţii la acel picior, însă rana nu se vindeca nicicum.

Într-o seară, l-am visat pe Sfântul Efrem stând de faţă dimpreună cu cei şapte ucenici ai săi. El mi-a cercetat piciorul bolnav. Din clipa aceea, rana mi s-a închis şi s-a prins. Numai un Sfânt a putut să mă izbăvească de acea durere cumplită şi de boala aceea înfricoşătoare.

F.F., Montreal, 1983, Canada

8. Aghiazma tămăduitoare – vindecare de astm alergic

Vreme de zece ani am suferit de astm alergic. Căutându-mi vindecarea, am umblat prin toate spitalele prin care a fost cu putinţă, dar nicăieri nu m-au putut ajuta. Doctorii mi-au spus că nu mă voi vindeca niciodată. Am mers pentru a face un tratament chiar şi în Bulgaria, însă nici acolo nu mi-au putut fi de nici un ajutor. Ajunsesem să beau pastilele doar aşa, ca să mă consolez cumva. Starea în care mă găseam era foarte gravă. Fără oxigen curat, nu puteam nici să dorm, nici să respir liber. Nu puteam nici măcar să beau puţină apă, nici rece, nici caldă. Eram într-o stare dezastruoasă.

Auzind despre mulţimea minunilor săvârşite de Sfântul Efrem, am alergat îndată să mă închin la moaştele sale şi să mă rog lui pentru tămăduire.

Era o zi de joi, în 23 ianuarie, anul 1983, când eu, dimpreună cu toată familia mea, am vizitat pentru a doua oară binecuvântata mănăstire. Ne-am închinat Sfântului Efrem şi eu, cu lacrimi fierbinţi şi multă credinţă, din adâncul cel mai tainic al sufletului meu, l-am rugat să facă în aşa fel încât aghiazma lui să devină pentru mine licoare aducătoare de tămăduire.

Şi iată că s-a întâmplat o minune! Din ziua în care am luat şi am băut din apa ce fusese sfinţită la mănăstire, m-am vindecat de boala mea şi acum îl slăvesc pe Dumnezeu şi pe Sfântul Lui, Marele Mucenic şi Făcător de minuni Efrem, pentru darul Său cel nepreţuit.

Îţi mulţumesc, Sfinte al meu Efrem, din toată inima şi te rog să fii pururea alături de noi, făcându-te nouă mijlocitor şi ajutător întru toate nevoile.

Roaba ta, Stamatina H., Atena, 1983, Grecia

9. Oare m-ai uitat? - vindecări

Eram foarte bolnavă şi într-o noapte s-a întâmplat să fiu chinuită de cumplite dureri de rinichi şi de ficat, întrucât aceste organe îmi erau inflamate. Nu puteam să stau întinsă în pat, de aceea am şezut toată noaptea în fotoliu. Pe la ora patru ale dimineţii - nu-mi amintesc dacă dormeam sau eram doar înţepenită de durere - am văzut că mă găsesc în biserica Sfântului Ioan Botezătorul, în vremea slujbei de priveghere. Deodată s-a apropiat de mine un monah înalt şi slab, cu faţa palidă şi cu barba neagră. Sora care stătea lângă mine m-a întrebat cine este acest călugăr.

- E Părintele Grigorie! - i-am răspuns eu, însă monahul mi-a atins umărul cu blândeţe şi a rostit:

- Copilă, eu nu sunt Grigorie, sunt Efrem. Uite-te la mine. Oare m-ai uitat?

Inima a început să-mi bată cu putere; simţeam o bucurie de nedescris. M-am aplecat şi i-am sărutat mâna, iar el m-a binecuvântat. Ridicându-mi capul, am văzut că e foarte înalt de statură. În timp ce îl priveam cum zâmbea, am simţit cât este de plină lumea noastră de lumina lui Dumnezeu. Îmi doream să stau de vorbă cu dânsul, însă el a dispărut dinaintea ochilor mei, de parcă s-ar fi topit într-un nor. După ce m-am trezit, am simţit că sunt sănătoasă şi plină de putere.

În anul 1983, m-am îmbolnăvit de bronhopneumonie. În această perioadă, odată, în timp ce eram trează, în prezenţa altor câtorva maici, mi s-a arătat Sfântul Mare Mucenic Efrem sub chipul unui monah. Era înalt, cu o faţă palidă şi foarte slab, cu părul negru. A intrat în chilia mea şi a zis:

- Îngăduie-mi să mă aşez puţin ca să mă odihnesc! Sunt foarte obosit, de vreme ce mi-am petrecut ziua întreagă la spital, printre cei ce se găsesc în suferinţe şi cheamă numele meu neîncetat. Iată, am intrat şi la tine, ca să-mi spui cum te simţi.

- Cum aş putea să mă simt, Părintele meu? Tare mă chinuiesc. Sunt doborâtă de dureri cumplite, mi-e greu să respir!

El mi-a răspuns:

- Da, pe acestea toate le ştiu. Mai rabdă puţin şi nu te teme. Hristos va birui.

Suferind mult din pricina bolii mele, m-am hotărât să-l întreb pe oaspetele meu:

- De ce te-au chinuit?

Atunci el mi-a răspuns:

- Pentru Hristos, copila mea! Îmi cereau să mă lepăd de Hristos şi nu încetau să mă chinuiască, pentru că eu tăgăduiam să fac acest lucru. Iar pentru că n-au izbutit să o facă, m-au chinuit ca nişte fiare. Iată, priveşte! a rostit el, dându-şi la o parte rasa şi arătându-mi o rană imensă. Prin ea i se vedeau măruntaiele, iar pe marginile ei, de jur împrejur, rămăsese sângele care fusese ars. Apoi mi-a grăit aceste cuvinte:

- Dragostea mea pentru Hristos mi-a dat bărbăţie întru suferinţele mele şi Hristos a biruit. De aceea îţi zic eu ţie: de nimic nu te teme, El va birui! O, copila mea! Nu este nimic mai frumos decât a suferi pentru Hristos!

Neînţelegând încă deplin că acesta era Sfântul Efrem, am zis:

- Părinte, trebuie că aveţi dureri groaznice; aveţi nevoie să vă vadă doctorii mei, domnul şi doamna Haralambulos (aceştia erau medicii care mă îngrijeau). Ei îi cinstesc şi îi iubesc pe monahi. Trebuie să mergeţi la dânşii, Părinte; ei ar putea să vă tămăduiască.

El a zâmbit şi a răspuns:

- Copilă, eu am suferit în trecut. Acum nu mai sufăr. După cum ţi-am mai spus, dragostea mea pentru Hristos m-a făcut biruitor. Iar acum e timpul să plec. Voi veni într-o altă zi.

I-am sărutat mâna. El m-a binecuvântat şi a plecat. După câteva zile s-a întors:

- Am venit să te văd.

I-am răspuns:

- Încă mi-e rău, dar atunci când sunteţi de faţă, mi-e foarte uşor, am pace în suflet şi îmi doresc să părăsesc această lume; nu mai am puteri.

El mi-a răspuns cu seriozitate:

- Copilă, încă nu ţi-a venit vremea să pleci. Mai este un lucru pe care trebuie să-l ducem la bun sfârşit împreună, de aceea te rog să mai rabzi puţin. Dar nu te teme! Eu te-am luat sub ocrotirea mea.

Cuvintele lui m-au făcut să cred cum că ar fi doctor şi atunci l-am întrebat dacă ar putea să se îngrijească şi de celelalte maici care erau bolnave. El mi-a răspuns:

- Am destule leacuri pentru a le vindeca pe toate, însă ele trebuie să mai sufere încă o vreme pentru dragostea lui Hristos. Lupta aceasta e cel mai bun lucru care

poate fi. Ea este vrednică de a fi purtată. Cum altfel îşi vor dovedi ele dragostea lor către Dumnezeu şi către Domnul Iisus?

Atunci i-am răspuns:

- Fie după cum ziceţi, Părinte! am rostit eu.

Dintr-o dată am înţeles că îl cunosc de undeva şi l-am întrebat:

- Părinte, iertaţi-mă, nu sunt încredinţată, dar mi se pare că v-am mai văzut undeva. Chipul sfinţiei voastre îmi pare a fi cunoscut, însă nu pot să-mi amintesc cine sunteţi.

El a zis:

- Oare nu-ţi aminteşti cum am venit la tine în spitalul Ignateon? Acolo ne-am întâlnit pentru întâia oară.

- Dar unde locuiţi acum? am întrebat eu.

- Casa mea este la Nea Makri, mi-a spus el.

- Şi care vă este numele?

- Efrem! şi-a dezvăluit, în sfârşit, numele oaspetele meu.

Şi totuşi, eu încă nu pricepusem că acesta era Sfântul Efrem cel Nou. Apoi mi-a spus:

- Mi-a venit vremea să plec, copilă. Mai am de cercetat încă mulţi bolnavi. Voi veni la tine din nou să văd în ce stare te găseşti.

I-am sărutat mâna, iar el m-a binecuvântat şi a plecat. În ziua următoare el iarăşi a venit, la aceeaşi oră:

- Ei, ei, ei! Copila mea, încă eşti foarte slăbită şi, dacă aşa va merge treaba, mă tem că nu vei rezista. Trebuie să-l rogi pe doctorul Dionisios să-ţi dea o doză mai mare din medicamentul pe care îl primeşti.

În acel moment, lucrul acesta m-a uimit şi l-am întrebat:

- Vă cunoaşteţi cu doctorul Dionisios?

El mi-a răspuns:

- Da, eu îl cunosc destul de bine, dar el nu mă ştie. De aceea spune-i să vină în casa mea, ca să mă cunoască. Şi aş dori ca, îndată după ce te vei întrema, să veniţi la mine împreună, să-mi faceţi curăţenie prin casă, căci maicile au nevoie de o întărire duhovnicească. Veniţi şi veţi lua bucurie.

Apoi el m-a binecuvântat. Iar în timp ce eu îi sărutam mâna, mi-a zis:

- Nu mă voi mai întoarce aici; acum e rândul tău să mă vizitezi.

Dar, spre uimirea mea, peste câteva zile Sfântul Efrem a revenit:

- Copila mea, eu n-aş mai fi venit, dar am făcut-o dintr-o pricină de mare însemnătate. Se cuvine să-ţi spun că pentru ca să te poţi întrema, eu trebuie să-ţi dau ceva.

Apoi el a scos din buzunar o cutiuţă mică şi mi-a întins o linguriţă cu leacuri, spunându-mi următoarele cuvinte:

- Îţi dau aceasta pentru că eşti foarte slăbită. Te vei însănătoşi.

În mână el avea o cruce cu care m-a binecuvântat. Eu i-am sărutat mâna şi el a plecat. Din clipa aceea am început a mă simţi atât de bine trupeşte şi sufleteşte, de parcă nici n-aş fi fost bolnavă vreodată. Şi îndată m-am ridicat în picioare.

monahia M., 1983, Grecia

10. Un vis adevărat - vindecare

De curând am vizitat pentru întâia oară Mănăstirea Buneivestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu din Nea Makri şi m-am închinat moaştelor Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou. La două zile după aceasta, Sfântul mi s-a arătat în vis şi m-a izbăvit de o dereglare a sistemului nervos de care sufeream în ultimii doi ani.
îi mulţumesc lui Dumnezeu şi Sfântului Efrem, marele Făcător de minuni, pentru că mi-au făcut cel mai frumos dar din lume – sănătatea.

Teodor K., Atena, martie 1983, Grecia

11. Vindecare de colicile intestinale

Doamna K.T. din Tesalonic, în scrisoarea sa către Mănăstirea Sfântului Efrem de la Nea Makri, mărturiseşte că mai demult ea suferea foarte tare din pricina unor colici intestinale de lungă durată însoţite de vomă. Acestea s-au prelungit vreme de trei luni. Rezultatele investigaţiilor medicale au arătat că starea ei era foarte gravă. Doctorii i-au spus că această boală nu se vindecă şi nici măcar o intervenţie chirurgicală n-ar putea aduce vreun rezultat. Atunci, ea a făcut un pelerinaj la Nea Makri, la Mănăstirea Marelui Mucenic şi s-a rugat cu lacrimi Sfântului şi marelui Făcător de minuni Efrem, s-a închinat sfintelor sale moaşte şi s-a învrednicit a simţi mireasma ce izvora dintru acelea.

Peste zece zile, femeia a fost cercetată în vis de către Sfântul Efrem. Ţinând în mâna sa un brâu, el i-a zis:

- Nu te mâhni, ci îmbracă un asemenea brâu şi te vei însănătoşi...

În ziua următoare ea a mers la farmacie pentru a-şi cumpăra un brâu medical pentru reumatism şi acolo i-au dat unul care era întocmai ca şi cel pe care i l-a arătat în vis Sfântul Efrem. Şi aici s-a petrecut o minune! Brâul care era menit pentru vindecarea reumatismului a tămăduit-o de colicile intestinale, despre care medicii îi spuneau că sunt incurabile.

De atunci au trecut nouă luni. Cu harul şi mila făcătorului de minuni Efrem, ea s-a însănătoşit de tot.

doamna K. T., Tesalonic, Grecia

12. Are nevoie să meargă la dumnezeiasca Liturghie

Odată, într-o dimineaţă de duminică, stăteam în pridvorul casei şi citeam o carte despre minunile Sfântului Efrem. Eram foarte emoţionată, căci de n-ar fi fost rugăciunea mijlocitoare a acestui Sfânt, n-ar fi venit pe lume fiica noastră Maria, care are acum doi ani.

Sfârşindu-mi lectura, am pus cartea pe masă şi m-am dus să-l trezesc pe soţul meu. I-am zis:

- Trezeşte-te, mergem într-o excursie pe muntele Pamas.

El mi-a răspuns:

- Ţi-ai ieşit din minţi. E deja ora opt şi e o zi fierbinte. Nu vom ajunge acolo înainte de ora amiezii.

Atunci m-am supărat:

- Aceasta nu e o scuză; copilul are nevoie de aer curat şi duminica e singura zi în care putem să-i oferim această bucurie.

În clipa aceea, cineva mi-a şoptit la ureche:

- Nu te speria, copilă, sunt Efrem. Vino cu mine afară, acolo unde ai stat tu mai devreme.

Atunci am simţit că sunt foarte liniştită şi am ieşit în pridvor. Îi simţeam prezenţa, însă nu-l vedeam. „Ia loc, Sfinte Părinte" - am rostit eu cu glas tare, aşa de parcă m-aş fi adresat unui om, pe care îl vedeam stând înaintea mea. Îmi părea rău că nu aveam pentru el un scaun de aur. Atunci privirea mea a căzut peste faţa noastră de masă, care era împodobită cu broderie, şi i-am aşternut-o pe scaun. El a zis:

- Nu te nelinişti, copilă. Am venit să te ajut. Eşti supărată, ştiu, dar ai răbdare.

Şi atunci l-am văzut. Mi s-a părut că pleacă şi am început să-l rog să rămână.

- Spune-mi, oare cu adevărat eşti tu?

- Eu sunt Efrem, copilă. Deschide cartea în locul acela unde te-ai oprit din citire şi te vei încredinţa de acest lucru.

Mi-am deschis cărticica la pagina 14 şi am citit câteva rânduri, însă n-am priceput ce vroia să zică. El mi-a spus:

- Citeşte din nou.

Am citit iarăşi aceleaşi rânduri şi de data aceasta am înţeles. M-a înduioşat acel lucru. Sfântul Efrem îmi mulţumea pentru un neînsemnat prinos de milostenie, pe care eu, ca şi mulţi alţii, l-am trimis mănăstirii sale. Acesta era mic, însă nu fără de preţ în ochii lui. Îndată mi-am amintit de cei doi bani ai văduvei celei sărace despre care se grăieşte în Evanghelie.

Sfântul mi-a şoptit din nou la ureche:

- Eu te ajut acum pe tine, aşa cum m-ai ajutat şi tu pe mine.

Nemaiputând vorbi, am început să plâng...

- Copilul tău are nevoie să meargă la Dumnezeiasca Liturghie în zilele de duminică, şi nu la munte ca să respire aer curat.

După aceasta el a dispărut.

M-au cutremurat cuvintele lui. M-am dus în odaia soţului meu, l-am trezit şi l-am rugat să o ducă pe Maria la biserică pentru a o împărtăşi. El a primit îndată şi atunci am trezit-o şi pe fiica mea. Am început cu grăbire să o îmbrac, dar nu puteam găsi unul dintre pantofiorii ei. Atunci am început din nou să plâng şi am zis: „Sfinte Dumnezeule, dacă Tu cu adevărat ai fost aici, ajută-mă, ca să nu întârzie Maria la Sfânta Împărtăşanie". Sunt convinsă că anume după această rugăciune mi-a venit în gând să caut în spatele dulapului, altfel nu m-aş fi uitat acolo. Pantofiorul s-a aflat îndată şi Maria a plecat cu tatăl ei la biserică.

Încă tot nu puteam să cred celor pe care le-am văzut şi le-am auzit. Plângând, îl rugam pe Sfânt să-mi ierte păcatele; în toată viaţa mea nu m-a ajutat nimeni aşa precum a făcut-o el. Mi s-a făcut ruşine de mine însămi. Şi atunci el mi-a şoptit din nou: „Hristos a venit pentru tâlhar, pentru femeia desfrânată şi pentru cel lepros, ca să-i înveţe pe toţi că El poate să vindece orbirea sufletului, lepra unei minţi desfrânate... păcătoşenia. El poate să învieze sufletul omului, aşa cum l-a înviat pe Lazăr, care deja murise". După aceste cuvinte, Sfântul Efrem a tăcut.

o credincioasă, Atena, Grecia

13. Dragostea lui Dumnezeu poate să te izbăvească şi să te ferească de necazuri şi boli

Sufeream de dureri îngrozitoare ale coloanei vertebrale, iar într-o noapte, în timp ce încercam să adorm, am simţit deodată o durere cumplită în partea din spate a gâtului şi în toată coloana. Am mers în odaia de alături ca să-i cer ajutor soţului meu. Însă el a mormăit prin somn: „Du-te la medic”.

M-am întors în camera mea şi am stins lumina. M-am gândit la Sfântul Efrem, dar am hotărât să nu-l necăjesc. Dar fiind covârşită de durere şi amărăciune, cu lacrimi în ochi, am început să-L rog pe Dumnezeu şi pe Sfântul Efrem să mă ajute. Probabil că durerea sufletului meu era atât de mare, încât, la un moment dat am simţit lângă mine prezenţa Preacuviosului Efrem, iar mâna sa cea sfântă îmi mângâia uşor fruntea. În clipa aceea am devenit întocmai ca un copil de patru ani. Eu i-am zis:

- Sfinte al meu - i-am zis eu, plângând în hohote - milostiveşte-te de mine!

El a început să mă aline şi să mă liniştească, îngrijindu-se nu de durerea trupului meu, ci de cea a sufletului.

- Ce este cu tine, copilă? De ce plângi? Opreşte-te din plâns şi ascultă ce-ţi voi spune! Eu sunt Sfântul Efrem. Dragostea aceea pe care tu o cauţi - dragostea cea adevărată - o are numai Dumnezeu. El o dă tuturor făpturilor Sale care Îl iubesc pe Dânsul şi pe care şi El le iubeşte. Acum am venit ca să-ţi binevestesc despre dragostea lui Dumnezeu către tine. Atunci când ai această dragoste, nu trebuie să-ţi fie frică de nimic, nici măcar de moarte! Dragostea lui Dumnezeu poate să te izbăvească şi să te ferească de necazuri şi boli. Ea te poate păzi întocmai ca un zid, pe care nu-l va dărâma nici un om. Să fii cu multă luare-aminte, până în ultima zi a vieţii tale, ca să nu schimbi dragostea lui Dumnezeu pe iubirea omenească.

Spunându-mi acestea, Sfântul Efrem a plecat. Eu am strigat în urma lui:

- Sfinte al meu, nu pleca! Mai stai încă puţin, te rog! În afară de tine şi de Dumnezeu, nu mai am pe nimeni în această lume! Fie-ţi milă de mine, te rog! Fereşte-mă de nemulţumire! Păzeşte-mă de păcat! Apără-mă, ca să pot păstra întru mine dragostea lui Dumnezeu, şi mă tămăduieşte.

În aceeaşi clipă, durerea mea a încetat pe neaşteptate, aşa de parcă ar fi tăiat cineva un fir nevăzut. Acum eu nu mai sufăr şi nu mă mai plâng niciodată când se întâmplă ca oamenii să nu fie în stare să dea dovadă de dragoste - o dragoste care nu poate fi asemuită cu dragostea nemărginită a lui Dumnezeu.

Hristina Babukas, Grecia

14. Cea mai ușoară naștere

În iunie 1983, o tânără credincioasă, în vârstă de şaptesprezece ani, care locuia în satul nostru, era însărcinată şi aştepta momentul naşterii. Medicul i-a spus că nu va putea să nască pe cale firească şi ea era cuprinsă de groază, întrucât conştientiza că naşterea va fi foarte dureroasă şi se va sfârşi cu o cezariană. Tânăra a hotărât să o vizitele la spital pe una dintre rudele sale, nădăjduind că va întâlni acolo vreo femeie care născuse de curând şi care ar fi putut să o îmbărbăteze. Ea se ruga întruna Sfântului Efrem, după cum am învăţat-o noi: „Sfinte Părinte, ajută-mă să-l nasc pe acest copilaş, cât se poate de uşor”.

Deşi în ziua aceea a consultat-o medicul şi n-a observat nimic neobişnuit, spre seară viitoarea mamă a fost cuprinsă de un simţământ de nelinişte. Nu avea încă semnele care ar fi vădit apropierea ceasului în care urma să nască, dar totuşi soţul ei se arăta foarte stăruitor în hotărârea lui de a o încredinţa că i-a venit vremea să meargă la

maternitate. În drum spre clinică, nevasta îl tot tachina, socotind că doctorii şi surorile medicale îi vor face de râs din pricina acestei vizite lipsite de noimă.

După ce a ajuns la spital, a văzut-o o asistentă medicală, care i-a spus că va naşte foarte curând. Când a venit medicul, copila, foarte speriată, a început a se ruga şi după trei minute pruncul s-a pomenit în mâinile doctorului, venind pe lume fără a-i pricinui maicii sale nici cea mai mică durere. Medicul a încredinţat-o mai apoi pe tânăra mamă că naşterea ei, care după toate premisele ar fi trebuit să fie nespus de grea, a fost cea mai uşoară dintre toate pe care i-a fost dat să le vadă într-un răstimp de douăzeci şi cinci de ani de practică medicală.

La cinci zile de la naştere, copilul a făcut o formă gravă de icter, iar doctorul i-a spus mamei că pruncul trebuie dus de urgenţă la Atena pentru a primi tratamentul adecvat. La auzul acestei veşti, ea a început din nou să se roage Sfântului Efrem cu multă râvnă, iar copilul s-a vindecat deîndată. Drept recunoştinţă, ea a făgăduit că va aduce la Mănăstirea Sfântului untdelemn pentru candelă şi o lumânare de ceară cât copilul de mare.

Maria, oraşul Kalamata, 16 septembrie 1983, Grecia

15. Voi fi aici mereu!

Într-o zi a venit la mine o cunoştinţă şi mi-a dăruit icoana unui Sfânt cu numele Efrem. Eu am primit darul şi i-am mulţumit politicos, însă în sufletul meu am hotărât să scap de acea icoană cât se putea de repede, întrucât nu credeam în Dumnezeu. Dar, până una alta, am pus-o să stea pe masa din sufragerie.

După câteva zile, pe la miezul nopţii, am băgat de seamă că în faţa icoanei Sfântului se zărea o lumină palidă, roşiatică. La început m-am speriat, iar mai apoi am simţit un fel de bucurie lăuntrică. Acea lumină, ca şi cum ar fi venit de la o lumânare, a strălucit toată noaptea. În ziua următoare, le-am povestit despre această minune vecinilor mei. Ei toţi au rămas uimiţi, deoarece ştiau că eu eram necredincioasă.

Au mai trecut câteva zile, însă lumina n-a mai apărut. Nu voiam să mă ating de acea icoană - îmi era frică. Am hotărât să i-o dau cuiva, căci nu vroiam să văd din nou acea lumină roşie. În noaptea aceea, l-am visat pe Sfântul Efrem. Era înalt, avea un chip aspru. Purta o tunică lungă până la călcâie, iar împrejurul mijlocului său era legată o sfoară cu noduri. Dar mai ales mi s-au întipărit în minte sandalele bizantine pe care le avea în picioare. Eu, simţindu-mi păcătoşenia, nu puteam să-mi ridic privirea spre chipul său. Atunci el a rostit cu glas puternic: „Nu vei mai vedea acea lumină, de vreme ce ai spus că nu-ţi doreşti aceasta. Dar să ştii aceasta: tu poţi să înlături icoana mea, însă eu însumi voi fi aici mereu”.

Mulţumită Sfântului Efrem, acum eu cred în Dumnezeu.

Ecaterina Kalogheratos, Atena, Grecia

16. Ajutor la examenul de chimie

Numele meu este Eleni Vulgarakis. În luna iulie a anului 1985 eu mi-am depus actele pentru intrarea la universitate şi am dat examenele de admitere. Nu eram foarte bună la materiile reale şi cu toate că mă osteneam mult să le studiez, am luat o notă mediocră la fizică. În ziua aceea urma să dau examenul la chimie. Îmi aduc aminte că era într-o zi de joi. Aveam emoţii foarte mari. Pe la ora amiezii examenul se apropia deja de sfârşit, însă eu nu eram sigură că am scris totul corect şi Îl rugam stăruitor pe Dumnezeu să-mi trimită ajutor.

Apoi, ca şi cum aş fi ascultat de un glas care-mi vorbea în şoaptă la ureche, am şters tot ce apucasem să scriu. Alături de mine parcă stătea cineva care îmi dicta răspunsurile corecte. Venind acasă, am aflat că în timpul examenului una din rudele mele a sunat la mănăstire şi a rugat-o pe Maica Stareţă Macaria să se roage pentru mine Sfântului Efrem. Anume el a fost cel care a stat lângă mine la examen, ajutându-mă să răspund corect. El a făcut-o din nemărginita sa iubire de oameni.

Îi mulţumesc foarte mult Sfântului, căci cu ajutorul lui am dat răspunsuri corecte la 90% din întrebările cuprinse în testul de la examenul de chimie.

Eleni Vulgarakis, Atena, 1985, Grecia

17. Să ai grijă de casa ta! – salvare de la incendiu şi vindecări

Am visat că mă găseam în biserica Sfântului Efrem şi vedeam racla sa stând în mijlocul ei. Când m-am apropiat, Sfântul s-a ridicat şi a zis: „Să ai grijă de casa ta”. El a mai spus şi altceva, dar n-am reţinut acele cuvinte. Eu îl tot rugam să mă ierte. Apoi i-am sărutat mâna şi el m-a binecuvântat. După aceasta, parcă aş fi văzut o siguranţă care luase foc şi am auzit-o pe una dintre prietenele mele strigându-mi: „Demetra, de ce nu-l asculţi pe Sfântul Efrem? Te rog, repară-ţi circuitele electrice, pentru că de nu, acestea te vor omorî”. M-am trezit şi m-am gândit: „Este o minune. Sfântul mă preîntâmpină”.

Dimineaţa am căutat un electrician. S-a adeverit că una dintre liniile electrice era cât pe ce să se aprindă!

Sfântul Efrem i-a mai ajutat familiei noastre nu o singură dată. S-a întâmplat ca fiica mea să aibă nevoie de o operaţie la unul dintre ochi. Pe lângă aceasta, pe palme şi pe tălpi ea avea nişte eczeme care nu-i treceau de ani de zile. Am uns-o cu uleiul din candela ce se află la moaştele sale şi, slavă lui Dumnezeu, copila s-a vindecat.

Îi mulţumesc întotdeauna minunatului şi blândului Părinte Efrem pentru binefacerile sale nenumărate!

Demetra Iannotis, Atena, Grecia

18. Ajutor la ținerea posturilor

Nu am postit niciodată, însă în vremea Postului Mare din ultimul an, în ajunul Sâmbetei Acatistului, am avut un vis: uşa camerei mele s-a deschis şi înaintea mea a apărut un monah înalt şi slab. L-am recunoscut: era Sfântul Efrem. El a rostit: „Tu vei posti de-acum în fiecare zi de miercuri şi vineri. M-ai înţeles?”. El a spus acestea cu o voce foarte aspră şi eu m-am trezit speriat.

I-am făgăduit tot atunci Sfântului şi mie însumi că voi ţine post miercurea şi vinerea, precum şi în toate celelalte zile care au fost rânduite pentru postire de către Biserica Ortodoxă.

Slavă ţie, Preacuvioase Sfinte Mucenice Efrem!

Eufimios Karavokiris, Corint, Grecia

19. Izbăvire de droguri și de moarte

În mărturia ce urmează ni se înfăţişează o întâmplare contemporană, care s-a petrecut în anul 1990 cu un adolescent greco-american ce ajunsese să fie foarte dependent de droguri. Un taximetrist atenian a mărturisit cuvânt cu cuvânt tot ce i-a istorisit acel tânăr în timp ce îl ducea cu maşina la un centru de dezintoxicare pentru persoanele dependente de droguri. Acest tânăr a avut o întâlnire neaşteptată cu Sfântul Efrem de la Nea Makri care, pe drept cuvânt, este socotit ocrotitorul celor ce pătimesc în urma consumului de droguri. Mărturia taximetristului a fost publicată în ziarul grec „Orthodoxos Typos”.

Pasagerul meu era tânăr, în vârstă de 25-27 de ani, de statură mijlocie, şi avea în mână o valiză. În timp ce eu îi puneam lucrurile în portbagaj, tânărul s-a aşezat pe scaunul din dreapta şoferului.

L-am salutat cu o frază poetică pe care obişnuiam s-o folosesc în trecut: „De vreme ce porneşti în călătoria ta spre Itaca, îţi urez ca drumul tău să fie lung şi călătoria ta măreaţă” [Aici se face referire la poemul Itaca, alcătuit de către Konstantinos Petrou Kavafis, un poet grec care a trăit între anii 1863-1933]. Zicând acestea, am vrut să-l întreb, de fapt: „Unde mergi?”.

„Da, prietene, spre Itaca, dar nu spre insulă, după cum ţi-ai putut închipui, ci spre Itaca - Centrul de Dezintoxicare”, a fost răspunsul său, care m-a lăsat fără grai pentru câteva clipe. „Spre staţia de tren Larisa, te rog”, a mai adăugat el.

Răspunsul tânărului meu pasager a fost cu totul neaşteptat, pentru că nimic din cele ce ţineau de înfăţişarea lui (ochii, expresia feţei, îmbrăcămintea, purtarea) nu trădau groaznica patimă a dependenţei de droguri. O mulţime de simţăminte (durere, părere de rău, simpatie, dragoste) au năvălit asupra mea rând pe rând, iar inima mi-a fost cuprinsă de o puternică zvâcnire şi apoi a început să se zbuciume în piept; o lacrimă mi-a alunecat pe obraz din pricina stării în care se găsea fratele meu, făptura lui Dumnezeu. Am încercat să mă stăpânesc, fiindcă voiam să aflu în ce împrejurări a ajuns el să pătimească astfel, pentru că eram şi eu un tată ai cărui copii se apropiau de vârsta adolescenţei.

După ce am făcut cunoştinţă, l-am întrebat pe Paul dacă putea să-mi spună ceva despre viaţa lui şi despre dependenţa sa de droguri, dar numai dacă amintirea acelor împrejurări nu-l vor răni şi nu-l vor obosi. El a primit bucuros să răspundă rugăminţii mele, lucru pentru care îi mulţumesc. Iată cuvintele lui:

„Pentru început, vă voi spune că sunt două luni de când nu mai primesc această otravă şi mă simt acum ca orice altă persoană normală. Nu am nici cea mai mică dorinţă să mi-o injectez din nou în sânge, însă nu datorez aceasta nici uneia dintre strădaniile mele, ci întru totul sunt îndatorat puterii celei făcătoare de minimi a lui Dumnezeu şi a Sfinţilor Săi. Dar, să o iau de la început, de vreme ce doriţi atât de mult să auziţi despre aceasta.

Eu m-am născut în Atena sau, mai exact, în Koukaki, de unde m-aţi şi luat, şi am locuit acolo până ce am împlinit opt ani. Sunt singurul copil al părinţilor mei, aşa încât ei m-au iubit mereu în chip bolnăvicios şi mi-au împlinit orice moft. Când am ajuns la vârsta de opt ani, am plecat cu părinţii în America, în căutarea unei vieţi mai bune.

Rudele noastre, care locuiau deja acolo, i-au ajutat de părinţii mei să-şi găsească un loc de muncă, iar eu am mers la şcoală. Pe măsură ce creşteam, creşteau dimpreună cu mine dorinţele mele nesăbuite şi viciile. Dobândind un asemenea caracter, m-am împotmolit cu uşurinţă în tovărăşii nepotrivite şi foarte curând am încercat marihuana şi haşişul. Pe măsură ce treceau anii, drogurile uşoare nu ne mai mulţumeau pe mine şi pe prietenii mei, aşa că ne-am avântat cu toţii spre drogurile grele, pe care le-am găsit în aceleaşi împrejurări şi la fel de uşor precum şi pe cele de mai înainte. Însă acestea erau, totuşi, cu mult mai scumpe, iar eu nu aveam un loc de muncă. La început am furat de prin buzunarele şi portmoneele părinţilor mei. Dar, după o vreme, când aveam nevoie de doze mai mari, iar părinţii mei m-au prins că fur, am ajuns până acolo încât i-am bătut pentru a le lua banii. Înţelegeam că mă aflam într-o stare critică, dar nu-mi era cu putinţă să aflu o cale de întoarcere. Părinţii m-au dus degrabă pe la doctori şi psihologi, nădăjduind că aceştia vor putea să mă ajute, însă această strădanie a fost fără nici un folos; nu se zărea lumină de nicăieri. Unii dintre ei, care erau oameni de ştiinţă însemnaţi, le-au spus că de nu voi ieşi cât mai curând din tovărăşiile în care petreceam, nu-mi mai rămânea mult de trăit.

În acea vreme, în timp ce într-una din zile mă aflam singur în casă şi eram cuprins de deznădejde, un oaspete ciudat, pe care nu-l mai văzusem niciodată până atunci, s-a ivit dintr-o dată înaintea mea. El era de statură mijlocie, avea ochi mari şi rotunzi pe care şi-i mişca neîncetat, iar trupul îi era acoperit de o blană neagră şi deasă ce avea o lungime mai mare de 15 centimetri. Pe lângă aceasta, el mai era înzestrat cu două coarne şi o coadă. Vocea lui era tunătoare şi aspră, iar înfricoşătoarea sa putere de convingere nu mai lăsa loc pentru nici o împotrivire.

Acesta a prins a face o socoteală atotcuprinzătoare şi amănunţită asupra vieţii mele, începând din ziua în care m-am născut şi până în clipa de atunci, în timp ce eu la toate-i răspundeam cu „da".

- Tu ai gustat din toate plăcerile - mi-a zis el în cele din urmă -, nu-ţi mai rămâne nimic decât numai să vii cu mine...

- Cum? l-am întrebat eu.

- Vei urca în maşină - mi-a zis - şi vei urma drumul pe care ţi-l voi descrie. Timp de o oră vei conduce cu viteză mare atâtea mile (nu-mi amintesc exact câte), iar eu te voi aştepta acolo...

Drumul cu pricina era drept pe parcursul a mai multe mile, însă într-un loc anume avea o cotitură neaşteptată, aşa încât toţi cei care ar fi condus cu o viteză foarte mare, ar fi sărit de pe şosea şi, izbindu-se cu putere de un zid, ar fi murit. Auzisem despre numeroase accidente de acest fel, care se petrecuseră acolo în trecut. Făcând întocmai după cum mi-a spus, în cele din urmă, am ajuns şi eu să mă izbesc de un perete. Maşina mea era de nerecunoscut, însă pe mine m-au scos din ea doar cu vreo câteva răni neînsemnate. După ce mi s-a acordat primul ajutor, am mers acasă.

Trecură cam vreo zece zile de la accident, când acelaşi oaspete ciudat a apărut din nou în casa mea, de data asta, în bucătărie. O grimasă de nemulţumire îi schimonosea chipul sălbatic şi impunător. Dând din cap în semn de mustrare, el mi-a zis cu aceeaşi voce tunătoare:

- N-ai reuşit să îndeplineşti nimic.

Eu stăteam acolo împietrit, cu ochii aţintiţi la el. Abia de am putut să-l întreb:

- Ce trebuie să fac?

- Acum vei lua o doză de trei ori mai mare decât de obicei şi, fără îndoială, vei veni cu mine.

Spunând acestea el a dispărut, iar eu nici măcar nu m-am întrebat cum o fi intrat în casa mea sau cine era.

Am pus îndată planul său în acţiune.

Mi-am pregătit drogul în seringă şi am încercat să găsesc un loc pe trupul meu foarte ciuruit de găuri. Doza era foarte mare, aşa încât am căzut imediat, pierzându-mi cunoştinţa. În timp ce mă găseam în acea stare, am văzut un bărbat înalt care purta sutană şi un fes negru, călugăresc, ce avea însemnată o cruce pe partea din faţă.

- Nu te teme - mi-a zis el. Tu te vei vindeca, iar când te vei întoarce în Grecia, vino în casa mea. Eu sunt Efrem.

M-am trezit aşa, de parcă n-aş fi luat deloc blestemata otravă. Apoi am simţit dorinţa de a merge în Grecia şi, când i-am spus mamei mele despre această năzuinţă, ea s-a mirat şi a socotit-o ca pe o minune căci, înainte de această întâmplare, părinţii mei au încercat de multe ori, dar fără sorţi de izbândă, să mă scoată din împrejurările în care petreceam. I-am povestit mamei tot ce se petrecuse cu mine şi ea şi-a dorit să mă însoţească în călătoria mea.

Când am ajuns în cartierul în care locuisem mai demult, am mers la preotul care slujea în parohia de acolo şi am aflat de la dânsul cine era oaspetele cel ciudat şi ce vroia el de la mine. Acela era diavolul şi el dorea sufletul meu nemuritor. Îi mulţumesc lui Dumnezeu din adâncul sufletului meu. Când au trecut cincisprezece zile, după ce m-am spovedit şi am postit, Părintele mi-a dat Sfânta Împărtăşanie. Iar când am văzut icoana Sfântului Efrem, am înţeles că el a fost cel care m-a scos din cumplita mea dependenţă de droguri.

Am plecat la Nea Makri, unde s-a slujit pentru vindecarea mea o Liturghie, şi i-am mulţumit Sfântului. Acum merg la această instituţie din Itaca ca să mă depărtez de lume pentru o vreme şi să mă încredinţez că nu mai am nevoie de droguri".

20. Buna mireasmă a Sfântului Efrem

Între mărturiile scrise, sosite la Mănăstirea Sfântului Efrem de la Nea Makri, se numără şi cea aşezată în continuare. Din smerenie, cea care a mărturisit a voit să rămână necunoscută.

Într-o noapte mi s-a arătat în vis Sfântul Efrem. El şedea, iar faţa sa era învelită cu un acoperământ. M-am închinat lui până la pământ şi m-am aşezat lângă dânsul. El mi-a zis:

- Nu te întrebi oare, cu nedumerire, de ce sunt eu acum într-o asemenea stare?

- Bineînţeles că îmi apare-n minte o nedumerire. Nu pot nicicum să pricep cum aţi apărut aici - i-am răspuns eu.

- După ce m-au schingiuit şi m-au îngropat, după foarte mulţi ani, Maica Stareţă Macaria a găsit osemintele mele şi le-a strâns laolaltă. De aceea mă aflu acum în starea aceasta în care mă vezi.

Apoi eu l-am întrebat:

- Sfinte al meu, de ce faţa ta e acoperită cu pânză?

- Pentru că din mine izvorăşte o mireasmă bineplăcută şi nu tuturor li se îngăduie a o primi. Tu însă, ai simţit de multe ori mireasma aceasta; ţi-am dat-o eu.

Stareţa care stă lângă tine mă îngrijeşte de mulţi ani de zile. Dacă vei fi vrednică, vei putea şi tu să vii şi să mă îngrijeşti atunci când maica stareţă va trece la cele veşnice.

- Dar eu nu-mi doresc să fiu monahie! i-am răspuns eu îndată.
- Aceasta nu are însemnătate. Pentru ca să îmi porţi de grijă, nu este de trebuinţă să devii monahie. Fiind aşa cum eşti acum, tu poţi să vii şi să îngrijeşti de locaşul meu.

De asemenea, Sfântul Efrem mi-a mai spus şi acest lucru:

- Tu deschizi calea pentru familia ta. Dacă vei fi vrednică, vă voi îngădui să vă închinaţi la moaştele mele. Atunci când aţi venit ultima dată, tu erai în ceartă cu ei şi ai făcut ceea ce nu se cuvenea să faci, iată de ce nu v-am deschis.

După toate acestea m-am trezit.

o credincioasă, Grecia

21. Mi-a ajutat să devin profesoară

Cinstită Maică Stareţă,

V-am cerut oarecând, printr-o scrisoare, să vă rugaţi Sfântului nostru pentru mine şi pentru prietena mea ca să putem trece cu bine examenele pe care trebuia să le susţinem în ianuarie. Într-adevăr, m-a cuprins multă nelinişte şi frică, aşa încât am hotărât să nu mai merg la testul final, ci să renunţ şi să plec. Dar totuşi, s-a întâmplat ceva. Cu câteva zile înainte de aceea, una dintre prietenele noastre ne-a adus la Atena ulei sfinţit de la biserica Sfântului Efrem şi noi îl aveam în cameră. Mai mult decât atât, ea ne-a dat şi o iconiţă cu chipul Sfântului. Dar mie ea nu mi-a dăruit o icoană, ci o carte cu minunile Sfântului Efrem. În ziua aceea, am simţit un miros oarecum ciudat, dar frumos.

Cu puţin timp înainte de examene am hotărât, în cele din urmă, că voi merge şi eu să le susţin. Dar, în pofida acestui fapt, simţeam încă multă nelinişte şi frică. Nu ştiu de ce. Înainte să ieşim din casă, ne-am făcut cruce pe frunte cu ulei de la Sfântul nostru şi am simţit mai apoi că sfinţitul său mir şi-a răspândit mireasma întreaga zi.

Înainte să fi ajuns la universitate, am început să plâng deoarece eram foarte stresată şi nici nu eram foarte bine pregătită. Luasem, totuşi, cu mine cartea Sfântului Efrem, aşa că am pus-o pe masă dinaintea mea şi l-am rugat să-mi fie alături. Am simţit îndată că m-am liniştit. Nu mai eram stăpânită de starea de stres sau de frică; mă oprisem din plâns; nu mă mai durea capul. De fapt, se petrecuse ceva ciudat. Imediat după ce ni s-au dat întrebările, mi-am dat seama că acestea erau dintre cele pe care le studiasem! Şi am început să scriu, să scriu fără să mă opresc, de parcă cineva mi-ar fi dictat.

Atunci am înţeles că Sfântul era cu mine şi, având cartea sa înaintea mea, am prins mai mult curaj. La un moment dat, unul dintre supraveghetori mi-a luat cartea maşinal, crezând că am în ea notiţe, dar la sfârşit el şi-a cerut iertare pentru fapta sa.

În orice caz, în ziua următoare eu m-am întors în orăşelul meu, purtând în suflet tainica nădejde că Sfântul mă va ajuta să trec acest examen. Şi, cu adevărat, după două luni au fost afişate rezultatele şi am văzut că mi-am luat examenul pentru postul de profesoară. Şi toate acestea eu le datorez Sfântului Efrem.

Cu multă dragoste, preţuire şi profund respect,

C. Constantinou, Cipru

22. Un sfânt iubit de către Maica Domnului

Eram în luna ianuarie a anului 1996, într-o dimineaţă de duminică, când am văzut în vis că mă aflam într-o biserică mare, împodobită din belşug cu aur şi plină de lumină, şi o mulţime mare de oameni se adunase afară şi înăuntru. Prietena mea m-a îndemnat să mergem şi noi să ne luăm rămas bun, fiindcă se stinsese din viaţă mama unuia dintre prietenii noştri. Ne-am aşezat în şir aşteptând să ne vină rândul şi, când am ajuns în faţă, în loc de sicriu am văzut o cinstită raclă, care era făurită din sticlă, iar în ea se găsea un bărbat înalt, tânăr, cu barbă neagră, suplu, care era îmbrăcat în veşminte şi avea la piept un engolpion, purtat, de obicei, de către mitropoliţi. Pe cap avea o camilafcă neagră de protoiereu cu o cruce roşie pe ea. Părea să fie viu, ca şi cum ar fi dormind. Eu m-am închinat lui descumpănit şi, în timp ce aşteptam să-l văd venind pe prietenul mamei mele, am zărit un însemn mic agăţat de sticlă, pe care scria: „Ephraim”.

În dimineaţa următoare m-am trezit nedumerit, întrebându-mă cine era cel pe care l-am văzut, căci nu mai auzisem până atunci numele acela şi mi se părea că sună ciudat. Am întrebat-o pe bunica mea dacă există vreun Sfânt cu numele Efrem şi ea mi-a răspuns cu o voce plină de gravitate: „Efrem? Bineînţeles că există”. Am simţit că m-au trecut fiorii, gândindu-mă la faptul că el mi s-a arătat în vis, deşi până atunci eu nu mai auzisem niciodată de dânsul.

Peste vreo câteva zile am stat de vorbă cu un prieten de-al meu, care era foarte evlavios şi obişnuia duminica să meargă la Liturghie la diferite mănăstiri. El mi-a spus unde se aflau moaştele Sfântului, apoi a început a-mi povesti amănunte despre viaţa lui şi, spre marea mea uimire, am descoperit că descrierile sale se potriveau întocmai cu ceea ce văzusem eu în vis. Prietenul meu a pomenit şi despre aceea că ar trebui să mă duc eu însumi la mănăstire, dar pentru că eram prins la serviciu, am pregetat să fac acest lucru vreme de două luni.

Cu două luni mai târziu, într-o zi de duminică, aşteptam autobuzul pentru a merge la bunica şi deodată mi-am amintit că am tot trecut cu vederea faptul că trebuia să merg la Sfântul Efrem. Tot atunci am zărit un taxi, pe care l-am oprit ca să pot ajunge mai repede la bunica. Cercetând cu privirea interiorul maşinii, am văzut că taximetristul avea o iconiţă cu un Sfânt pe care nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Cu toate acestea, chipul lui îmi părea cunoscut. Atunci l-am întrebat pe taximetrist: „Să fie oare, Sfântul de acolo, Sfântul Efrem?". Şoferul mi-a răspuns afirmativ şi a început să-mi spună cât este de bun şi făcător de minuni acest Sfânt.

După această întâmplare a mai trecut încă o lună fără ca eu să fi ajuns la mănăstire, am lăsat la o parte munca mea şi am hotărât să călătoresc pe jos în loc de a merge cu autobuzul. Pe cale, am aflat o biserică mică ce era deschisă la ora amiezii pentru o înmormântare care avea să fie mai târziu şi din nou mi-am amintit despre Sfântul Efrem, mi-a părut rău pentru nepăsarea mea, şi am intrat înăuntru ca să aprind o lumânare. Ce icoană credeţi că aveau ei în acest loc: Sfântul Efrem!

Peste câteva zile m-am învrednicit să merg la mănăstire. Bucuria mea a fost de nedescris. Inima îmi bătea foarte tare. Când am intrat în curte, o linişte mi-a umplut sufletul. Am avut fericitul prilej de a-i mulţumi Sfântului şi am izbutit să mă întâlnesc şi să vorbesc pentru întâia (şi, din păcate, ultima) oară cu Cuvioasa Stareţă Macaria - o femeie nemaipomenită care, atunci când i-am istorisit întâmplările prin care am trecut, a plâns, dar totodată a şi râs ca un copil. M-am bucurat că Sfântul meu mi s-a descoperit. Când am întrebat-o de ce mi-a apărut el în vis, cu toate că eu nu-l cunoşteam, spunându-i că, de fapt, eu aveam multă dragoste către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ea mi-a răspuns că Sfântul Efrem este unul dintre cei mai iubiţi Sfinţi ai Maicii Domnului.

De atunci am mai vizitat de multe ori mănăstirea şi am continuat să mă rog lui. Îi mulţumesc Sfântului pentru că de multe ori el mi s-a arătat în vis ca să mă preîntâmpine că urma să se abată asupra mea vreun rău.

Nu voi uita niciodată întâmplarea ce urmează. Într-o dimineaţă luasem un taxi pentru a merge la serviciu şi în acea maşină se găsea o icoană cu Sfântul Efrem. Am început o conversaţie cu taximetristul. Eram necăjit din pricina unor lucruri ce se petrecuseră. Deodată, vocea lui s-a schimbat şi el a început să-mi istorisească povestea unui prieten de al său, dându-mi câteva sfaturi anume pentru necazul pe care îl aveam (eu nu-i împărtăşisem nici un amănunt legat de mine). M-am uitat la dânsul şi am zâmbit: „Tu ai spus aceste lucruri sau Sfântul?”. Şi el mi-a răspuns foarte serios: „Sfântul”. Eu am încremenit; el la fel, apoi tonalitatea vocii sale iarăşi s-a schimbat şi el a devenit aşa cum a fost de la început.

un credincios, 1996, Grecia

23. Oare nu ți-am spus că te voi ajuta? – vindecarea dependenței de pastile, ajutor la examene

Sfinţită Maică Stareţă, vă sărut mâna!

Sunt acum mama a doi copii, însă cu şaisprezece ani în urmă, pe când eram încă o copilă plină de viaţă (având 25 de ani), am trăit ceva asemănător cu un atac de cord şi am crezut că viaţa mea se va sfârşi. Soţul meu m-a dus îndată la spital, unde mi s-a făcut o cardiogramă şi doctorul mi-a spus că nu era vorba despre inima mea, ci despre sistemul nervos. De atunci nu mai puteam ieşi afară, pentru că îmi era frică să nu mi se întâmple ceva. Mă temeam de spaţii închise şi nu mergeam niciodată cu autobuzul, căci mă simţeam aşa de parcă m-ar fi sufocat ceva. Viaţa mea devenise foarte anevoioasă. Închipuiţi-vă că trăiam un coşmar doar gândindu-mă că s-ar putea să păţesc ceva. Am

mers din nou la medic şi el mi-a spus că am o problemă cu tiroida... şi că toate acestea pot fi puse pe seama tiroidei.

În ziua de 23 septembrie a anului 1983, am fost operată la glanda tiroidă şi totul a mers bine. Cu toate acestea, vreme de douăzeci şi patru de ore am avut o puternică senzaţie că sunt încă toată numai nervi; mă simţeam aşa de parcă m-ar fi strâns ceva de gât şi aveam o greutate pe piept. Am mers din nou la medic şi i-am spus acest lucru. El a zis: „Îţi voi da să bei un calmant”... L-am luat, aşadar, timp de ani de zile, îndurând efectele secundare care apăreau de pe urma lui.

Într-o zi am simţit că ameţesc, aşa încât era să cad. Am mers l-a spital, am fost supusă unor teste şi am aflat că sunt foarte anemică. Am luat fier, am făcut iarăşi analizele dar, în cele din urmă, hematocritul meu a scăzut din nou [Hematocritul este procentul volumic ocupat de eritrocite în volumul sanguin, acesta fiind unul dintre parametrii hematologici]. Acest lucru s-a petrecut timp de treisprezece ani şi ajunsesem să mă simt aşa, de parcă era ceva normal să trăiesc numai cu pastile şi să fiu bolnavă în fiecare zi. Stomacul meu era întocmai ca o farmacie. Am îndurat toate acestea ani la rând şi în tot acel răstimp am fost muncită de îngrijorare. Copiii mei îmi tot ziceau: „Aruncă pastilele, mamă”. Dar eu aveam, totuşi, convingerea că de nu-mi voi lua medicamentele, mă voi îmbolnăvi şi mai rău.

În luna februarie a anului 1996, l-am rugat pe doctorul nostru, Sfântul Efrem, să-mi ajute să încetez a mai lua pastilele de care devenisem dependentă, cu toate că le dispreţuiam. M-am rugat lui cu stăruinţă şi i-am cerut Sfântului nostru să mă ajute, spunându-i că voi merge să mă închin lui şi, de îndată ce voi pleca de la el, nu voi mai lua vreodată o pastilă. Am plâns şi l-am implorat pentru aceasta. Într-una din zilele acelei luni am hotărât, dimpreună cu părinţii şi fratele meu, să mergem să ne închinăm Sfântului Efrem. Pentru că mergeam într-o călătorie, am luat cu mine pastilele pe care le aveam în trusă. Când am ajuns, ne-am închinat cu evlavie, şi dumneavoastră ne-aţi primit cu dragoste, sfinţită Maică. Apoi ne-aţi binecuvântat, făcând asupra noastră semnul crucii cu

sfintele moaşte ale preaiubitului nostru Sfânt şi, când aţi făcut aceasta - O! Ce mireasmă sfântă! Eu am privit spre Sfântul şi m-am închinat din nou. Mireasma era limpede şi dulce. Atunci v-am întrebat: „Maică Stareţă, ce fel de mireasmă e aceasta?”. „E Sfântul”, mi-aţi răspuns. Cu lacrimi şi cu bucurie m-am închinat Sfântului şi m-am rugat lui cu stăruinţă ca noi să ne putem dobândi sănătatea şi pentru ca el s-o ajute pe fiica mea mai mică să-şi susţină examenele din acel an. Bucuria mea, veselia mea nu puteau să încapă în cuvinte.

Cu sufletul plin de bucurie, am părăsit locaşul sfânt al Mucenicului Efrem şi ne-am îndreptat spre casă. Eu, însă, am uitat să-mi arunc pastilele şi, întorcându-mă acasă, m-am gândit şi mi-am zis: „Merge şi aşa, nu contează!”. Totuşi, de fiecare dată când luam o pastilă, mi se făcea greaţă. Însă continuam, cu nepăsare, să-mi beau pastilele întocmai ca şi mai înainte.

Într-o noapte mi s-a arătat în vis un tânăr - era Sfântul Efrem - care mi-a zis: „Încetează cu pastilele! Oare nu ţi-am spus că te voi ajuta? Încetează!”. Dimineaţa m-am trezit şi le-am povestit copiilor mei visul pe care l-am avut. Din ziua aceea am încetat să iau pastile [Sfatul şi îndemnul Sfântului Efrem de a nu lua medicamente se adresează cazului particular al acestei femei şi nu este o regulă generală].

Fie numele Sfântului Efrem preaslăvit! Îl slăvesc şi îi mulţumesc. Mi-am aruncat pastilele şi, după ce mi-am făcut analiza sângelui, am văzut că totul era bine. Îi mulţumesc Sfântului Efrem pentru că am acum o viaţă nouă, plină de energie, fără de frică sau ameţeală, mulţumită ajutorului minunatului nostru Sfânt.

Fie el preaslăvit, fie ca lui să i se aducă o mie de slăviri! Îţi mulţumesc, Sfinte al meu, îţi mulţumesc şi te slăvesc!

o mamă, 1996, Grecia

24. Ocrotitorul fratelui meu

Cu cinci ani în urmă, nu-mi amintesc prea bine când anume, am avut un vis, care părea atât de real, încât nu-l voi uita cât voi trăi. Am trei fraţi, dar pentru cel mai mic am o slăbiciune aparte fiindcă am crescut dimpreună cu dânsul. S-ar cuveni să amintesc dintru început că privitor la religie, biserică, sfinţi, etc., eu rămâneam, să zic aşa, distantă şi nepăsătoare.

Aşadar, în acel vis pe care l-am avut, eu şi cu fratele meu G. eram undeva afară din casă şi, deodată, a început un mare cutremur. Pământul s-a despicat în două şi l-a înghiţit pe fratele meu mai mic. Eu m-am uitat la el, dar n-am putut face nimic. Am chemat-o în rugăciune pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu şi am zis către dânsa: „Preacurată Măicuţă, adu-mi-l înapoi pe fratele meu, te rog!”.

Şi, acolo unde fratele meu, a pierit din faţa ochilor mei, intrând în pământ, a apărut înaintea mea, ca o umbră, o femeie înveşmântată în alb (era Maica Domnului) şi a zis către mine: „Nu-l voi aduce eu însămi înapoi pe fratele tău, dar o vor face alţii”, şi întinzându-şi mâna, mi-a arătat un monah înalt cu barbă neagră şi cu rasă de culoare întunecată (însă nu neagră), care ţinea în mâna sa ceva ce strălucea. Eu am rămas uimită şi am întrebat-o: „Cine este acesta, Preasfântă Măicuţă?”; şi ea mi-a răspuns: „Este Sfântul Efrem”. Nu mai auzisem numele acela niciodată până atunci. M-am întors către Sfântul Efrem şi i-am spus: „Sfântul meu Efrem, adu-mi-l înapoi pe fratele meu şi, orice vei cere de la mine, eu îţi voi da”. Am presupus că, de vreme ce lucrul pe care îl ţinea în mână era strălucitor, el ar fi vrut să-i dau ceva din aur, aşa că i-am zis: „Aur îţi doreşti, Sfinte al meu? Ţi-l voi aduce, dar ţi-l voi aduce atunci când tu mi-l vei înapoia pe fratele meu”. Apoi am auzit îndată un vuiet puternic şi dintru măruntaiele pământului, într-un nor de praf, a apărut fratele meu G. plin de noroiul pe care-l scutura cu mâna de pe sine. Era viu. Apoi m-am trezit din acel vis care a fost ca un coşmar, însă, oricât de ciudat ar părea, acesta nu m-a speriat.

În ziua aceea m-am tot gândit stăruitor la visul pe care l-am avut şi, stând de vorbă cu prietena mea de la serviciu, am aflat despre Sfântul Efrem şi Mănăstirea sa de la Nea Makri. Despre cele ce s-au petrecut am discutat şi cu familia mea, care locuia în afara Atenei, şi am hotărât că vom merge cu toţii dimpreună la această mănăstire în următoarea lor vizită la Atena.

Și iată ce s-a întâmplat. Când am ajuns la mănăstire, erau foarte mulţi oameni acolo, dar toţi am trăit un simţământ de cucernicie şi pace în suflet, pe care nu-l vom uita niciodată. De îndată ce am zărit pentru întâia oară icoana Sfântului Efrem, am rămas înmărmurită, pentru că anume aşa l-am văzut în visul meu: înalt, uscăţiv, cu o rasă de culoare întunecată şi ţinând în mână ceva ce strălucea. Pentru a doua oară m-am cutremurat, cu câteva minute mai târziu, când, din toată mulţimea aceea de oameni, un preot m-a întrebat tocmai pe mine şi pe fratele meu ce ne-a făcut să venim la Sfântul Efrem. I-am povestit cu însufleţire visul meu şi l-am întrebat ce se cuvine să-i dau Sfântului. Atunci preotul mi-a zis: „Sfântul nu vrea aur sau argint; el doreşte ca voi să-l cinstiţi cu prezenţa voastră aici. De acum înainte fratele tău îl are drept ocrotitor pe Sfântul Efrem". Şi, întorcându-şi privirea către fratele meu, l-a miruit, închipuind pe fruntea lui semnul crucii cu untdelemn de la candela Sfântului. Părintele ne-a spus să chemăm numele Sfântului Efrem de fiecare dată când vom trece prin vremuri grele şi el ne va ocroti întotdeauna. De atunci mergem la mănăstirea Sfântului Efrem în fiecare an şi, personal, după ceea ce-am trăit eu în acel sfânt locaş, sunt încredinţată că acolo este ceva aparte.

o credincioasă, Grecia

25. Pacea sfântului Efrem – ajutor la servici

Sfinţită Maică Stareţă, binecuvântaţi!

Lucrez într-un spital regional. Afară, în curtea spitalului, se găseşte o capelă mică a Sfântului Spiridon. De vreme ce credincioşii au umplut-o cu icoanele diferitor Sfinţi, preotul a încercat să mai dăruiască şi altora o parte din ele. Am primit şi eu o icoană dintre acelea; era icoana Sfântului Efrem, care îmi era cu totul necunoscut. Am fost impresionată de faptul că icoana sa a răspândit mireasmă de mir multe ore în şir. După o vreme, m-am gândit să i-o dau fiului meu, care era ofiţer de poliţie. Când băiatul meu a văzut icoana Sfântului Efrem, mi-a spus că trupul său se găseşte la Nea Makri. Am hotărât că vom merge într-o zi să vizităm acea mănăstire însă, din felurite pricini, nu reuşeam nicicum să facem acest lucru.

Patru ani mai târziu, fiul meu s-a confruntat cu o problemă personală foarte serioasă. Am pornit imediat spre Atena şi în ziua următoare am ajuns la mănăstirea Sfântului Efrem. Fiul meu mi-a spus atunci că întreaga mănăstire mirosea a tămâie. Eu n-am simţit acest dar, după cum nici tatăl său. Fiul meu a continuat mai apoi să meargă întruna la Sfântul Efrem şi de fiecare dată el se întorcea acasă plin de pace şi linişte. Încetul cu încetul, cu marele ajutor pe care-l primea de la Sfânt, el a început să-şi depăşească problema. Între timp el a trebuit să treacă nişte teste de promovare. Din pricina necazului său, nu i-a fost cu putinţă să-şi studieze cursurile. Cu toate acestea, Sfântul Efrem i-a întins o mână de ajutor. El a susţinut testele cu două luni mai târziu. Pentru că a răspuns bine la întrebări, a obţinut rezultate bune şi calificativele sale s-au îmbunătăţit.

Îi mulţumesc Sfântului Efrem pentru că fiul meu cel mai mare şi-a aflat lângă dânsul pacea şi liniştea, pe care nici un psiholog n-ar fi putut să i-o dea într-un răstimp atât de scurt. În afară de acestea s-ar cuveni să vă mai spun că, atunci când am fost la Sfântul nostru, am cumpărat câteva cărţi. Într-o seară am citit paraclisul său. Apoi am

adormit. Dimineaţa, pe la ora 3:30, m-am trezit şi am simţit că în casă mirosea a tămâie, aşa de parcă ar fi aprins-o cineva chiar în clipa aceea. Îi mulţumesc foarte mult Sfântului Efrem, care a venit în casa mea şi m-a învrednicit de o asemenea cinstire pe mine, care sunt atât de păcătoasă.

o credincioasă, Grecia

26. Vindecări și ajutor la operația chirurgicală

Aş vrea să-i mulţumesc Sfântului Efrem pentru minunea pe care a făcut-o pentru soţul meu. În ziua de 18 octombrie a anului 2001, soţul meu, în vârstă de 54 de ani, a suferit un atac de cord. L-am dus imediat la spitalul K. După ce doctorii au stabilit diagnosticul, mi-au spus că soţul meu nu va apuca ziua de luni (era vineri), căci până atunci va muri. Eram la spital, iar cumnatul meu era lângă mine. Închipuiţi-vă acele momente: pământul mi-a fugit de sub picioare, întreaga mea lume s-a prăbuşit. Înăbuşindu-mi durerea, am intrat în salonul soţului meu. L-am aflat într-o stare îngrozitoare. Apoi, pentru o clipă, mi-am aţintit privirea asupra unei icoane ce se găsea pe unitatea de îngrijire intensivă. Aceasta era aşezată destul de sus şi n-am putut ajunge până la ea. Am rugat-o pe o asistentă să mi-o dea jos. Am citit: SFÂNTUL EFREM. Atunci am luat-o în braţe şi, cu lacrimi în ochi, am rostit: „Sfântul meu Efrem, eu nu ştiu cine eşti. E pentru prima dată când aud numele tău". M-am rugat lui stăruitor şi cu multă credinţă, eu păcătoasa cerându-i să-l vindece pe soţul meu.

Două ore mai târziu, în timp ce stăteam şi plângeam pe hol, ca soţul meu să nu bănuiască nimic, am văzut că doctorul a intrat la el, iar peste puţin timp a ieşit din nou. De îndată ce m-a văzut plângând, mi-a zis: „De ce plângi? Tocmai l-am consultat pe soţul tău şi este pe cale de a se însănătoşi!".

Bucuria mea nu putea fi descrisă, căci el era cel care îmi spusese că soţul meu avea să moară, pentru că inima lui era într-o stare foarte gravă. Atunci am înţeles cât de grabnic şi-a săvârşit Sfântul Efrem minunea. Din ziua aceea, soţul meu a început să se refacă, aşa încât medicul mi-a zis (fără ca el să ştie că m-am rugat Sfântului): „Ar trebui să mergi să aprinzi o lumânare mare, în semn de mulţumire pentru vindecarea soţului tău”.

În seara aceleiaşi zile, a venit o femeie să-l vadă pe fratele ei, care avusese şi el un atac de cord. Am văzut că ţinea în mână o carte şi am întrebat-o ce citea. Ea mi-a răspuns: „E de la Sfântul Efrem; vrei să o citeşti?”. Atunci am înţeles că astfel Sfântul îmi trimite din nou un răvaş pentru a-l putea cunoaşte. „Mâine îţi voi aduce untdelemn sfinţit ca să-l ungi pe soţul tău”, mi-a zis ea, după ce i-am povestit cele ce s-au întâmplat.

După zece zile, soţul meu a ieşit din spital. Eu l-am slăvit pe Sfânt şi le-am povestit despre dânsul tuturor prietenilor mei.

După două luni, doctorul ne-a spus că trebuie să mergem la Atena pentru o angioplastie. Am stat la spital vreo opt sau zece ore. Era ziua din ajunul Crăciunului. În sala de aşteptare a venit un preot ca să-i spovedească pe oameni. Eu şi soţul meu (care n-a mers să se spovedească niciodată până atunci) ne-am mărturisit. În dimineaţa următoare m-am trezit şi, pentru că nu cunoşteam deloc Atena, am luat un taxi care m-a dus până la mănăstire. M-am închinat Sfântului şi i-am mulţumit, şi m-am întors uşurată.

După un an am aflat că soţul meu are cancer la prostată... Am călătorit din nou până la Atena, însă de data asta am mers la spitalul S. Medicilor le era frică să-l opereze din pricina inimii sale. În cele din urmă, el a mers la operaţie cu semnătura mea (şansele lui erau de 50%). În timpul operaţiei m-am rugat neîncetat Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi Sfântului Efrem. Totul a decurs bine. Operaţia a fost o izbândă. Îi mulţumesc neîncetat Sfântului Efrem!

o credincioasă, 2002, Grecia

27. M-a vindecat de vertij

Numele meu este K.K. De la o vârstă fragedă, timp de vreo nouă sau zece ani, am suferit de boli groaznice, printre care se număra şi vertijul [Vertijul este o tulburare de echilibru care provoacă iluzia mişcării şi senzaţia de învârtire chiar şi atunci când persoana care suferă de această boală stă pe loc]. Cu cinci ani în urmă, trezindu-mă din somn pe la ora patru dimineaţa, am simţit că se învârte casa cu mine, întocmai precum mi s-a mai întâmplat de multe alte ori în viaţă. Atunci am zis: „Sfântul meu Efrem, ia de la mine ameţeala aceasta, căci nu mai pot să o îndur", şi după aceea s-a petrecut cu mine o minune. Eram tocmai în dimineaţa zilei de 5 mai. Eu nu ştiam că era prăznuirea Sfântului Efrem. De atunci nu m-au mai necăjit niciodată ameţelile şi vertijurile. De fiecare dată când chem numele Sfântului, el depărtează de la mine tot răul. Am vrut de multe ori să mărturisesc despre această vindecare minunată, dar iată că acum a sosit vremea.

K.K., Grecia

28. Găsirea documentului pierdut

În urmă cu două zile mi s-a întâmplat să descopăr lipsa cărţii de identitate. Am căutat-o îngrijorat deoarece în următoarea perioadă aveam nevoie stringentă de ea pentru a soluţiona o serie de probleme. Apoi, văzând zădărnicia căutării, am început a mă ruga Sfântului Efrem. Cartea cu mărturiile vindecărilor sale, a bunului său ajutor, fusese lectura predilectă din ultima vreme şi adesea mi se întâmpla să mă gândesc la martiriul său şi la acea mănăstire căreia îi oferă protecţie şi spre care îi aduce pe cei credincioşi lui. După rugăciuni improvizate, amestecate cu disperarea pierderii actului, s-a instalat, ca o boare delicată, liniştea. Tot zbuciumul s-a stins. Toată tulburarea a fost lepădată.

A doua zi am parcurs acatistul Sfântului Efrem. Cu încredere şi cu aceeaşi blândă linişte am străbătut fiecare icos şi condac, ştiind că Sfântul mă va asculta. Şi, aparent din întâmplare, am descoperit, în spatele unei icoane, documentul. I-am mulţumit Sfântului cu multă bucurie.

Apoi mi-am dat seama că nu atât aflarea actului este miezul unui miracol, ci starea liniştitoare. Că, într-o vreme a tulburării şi grabei, el oferă odihnă. Că, preocupaţi de problemele noastre, dornici a fi înţeleşi de Sfinţi cât mai apropiaţi temporal de noi, ne aflăm alinare şi speranţă la un pătimitor monah din veacul al 15-lea Şi, graţie lui, ne apropiem de Domnul Dumnezeu, percepând limpede dulceaţa iubirii Sale.

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururi fericite!

Armand D., 23 iunie 2008, România

29. Câteva secunde până la minune – găsirea documentelor

În cărțile apărute pe piață cu minunile Sfântului Efrem cel Nou, citisem mai multe minuni în care oamenii, rugându-se Sfântului Efrem, și-au găsit documente ori obiecte pe care le pierduseră. Legată de acest aspect este și minunea pe care vreau să o mărturisesc.

În data de 16 iunie 2014, după ce mi-am terminat programul la servici, m-am dus direct peste drum, la birou la o bună prietenă de-a mea. Ea m-a servit cu niște dulceață de căpșuni făcută de ea și, în timp ce mâncam, îmi povestea că nu găsește trei dosare pe care le-a tot căutat și de care are nevoie. În timp ce eu mâncam iar ea îmi spunea problema ei, am început să mă rog, în minte, așa: „Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, ajut-o, te rog, pe B. sa găsească cele 3 dosare... pentru rugăciunile... hmm... Sfântului Efrem cel Nou! Și voi mărturisi și publica minunea!”. La o secundă după ce am terminat rugăciunea, B. s-a ridicat de pe scaun și s-a dus direct la unul din teancurile de dosare din birou și a găsit cele trei dosare! Eu am rămas puțin șocat, recunosc, pentru că s-a întâmplat atât de repede, ea căutandu-le toată ziua. Dar aici este de vină necredința mea.

Însă, marele șoc - în sens bun - avea să vină imediat după ce i-am mărturisit și ei minunea ce tocmai avusese loc. Amândoi ne bucuram iar B. a dorit să-l mai rugăm o dată pe Sfântul Efrem să o ajute sa găsească o foaie-document pe care o căuta de o săptămână și de care avea nevoie urgent. Am început amândoi să râdem iar în acest timp B. răsfoia niște foi de pe birou. După câteva secunde, plină de bucurie, a strigat că a găsit foaia pe care o căuta de o săptămână.

Ce am înțeles eu din aceste minuni și din alte experiențe este că Dumnezeu face minuni la momentul potrivit, chiar dacă ni se pare că nu ne răspunde atunci când dorim noi, toate sunt calculate la El precis și spre foarte bine. Totul constă ca noi să nu cârtim în momentele în care credem că nu suntem auziți, ci să avem nădejde și răbdare și

să ne facem treaba bine acolo unde suntem puși, exact așa cum proceda Sfântul Luca al Crimeii.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Alin R., București, 16 iunie 2014

30. Incendiul de la Nea Makri

24 august 2009

Vara anului 2009 a fost deosebit de secetoasă şi dogoritoare pentru partea de sud a Greciei. Cu preponderenţă au fost afectate împrejurimile capitalei elene unde, datorită căldurilor excesive, au izbucnit incendii de proporţii care s-au întins pe mari suprafeţe. Aşa se face că la sfârşitul lunii august a acestui an, deasupra Atenei plutea un nor uriaş de fum, care era atât de dens, încât împiedica să treacă lumina soarelui. Efectele acestor incendii s-au dovedit a fi devastatoare şi nenumăraţi oameni s-au înscris ca voluntari pentru a ajuta echipajele de pompieri din zonele calamitate. Puterea focului a mistuit vegetaţia şi copacii de pe suprafeţe uriaşe, iar întinderea acestor perdele de foc înspre periferiile urbane a creat multă panică. Elicopterele speciale ale pompierilor îşi încărcau tancurile de apă direct din mare pentru a fi mai aproape de locul incendiilor şi a fi mai eficiente în stingerea lor. Pe bună dreptate se poate spune că grecilor le-a fost dat să trăiască un adevărat coşmar.

Între regiunile afectate de aceste incendii a fost şi sudul Marathonului, zonă unde se află orăşelul maritim Nea Makri. În partea vestică a acestei localităţi se înalţă Muntele Penteli, la ale cărui poale se profilează Colina Neprihăniţilor unde se află

Mănăstirea şi moaştele Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou. Incendii de proporţii au izbucnit şi pe Muntele Penteli, iar datorită vânturilor intense ele au cuprins aproape întregul masiv muntos, autorităţile locale declarând că incendiul a creat o perdea de foc ce se întindea pe o lungime de 4 kilometri.

În zorii zilei de 24 august 2009, la ora 5 dimineaţa, focul a coborât de pe munte şi a ajuns în vecinătatea imediată a Mănăstirii, iar maicile au fost evacuate din sfântul locaş, începând cu cele vârstnice. Echipajele de pompieri şi misiunea voluntarilor ciprioţi care îi ajutau pe aceştia, aruncau apă şi nisip în strădania lor oarecum inutilă de a lupta cu puterea şi mărimea infernală a flăcărilor. Tot ce mai stătea împotriva acestor văpăi era dangătul clopotelor Mănăstirii şi rugăciunile săvârşite către Sfântul Efrem. Focul pur şi simplu a făcut ravagii în împrejurimile locaşului monahal. Cu toate acestea, Mănăstirea Sfântului Efrem s-a izbăvit de la distrugere în ultima clipă, când flăcările uriaşe au ajuns la câţiva paşi de zidurile aşezământului. Imaginea era dezolantă şi nespus de înfricoşătoare: siluetele clădirilor mănăstireşti se conturau pe un cer de un roşu-oranj, care strălucea sinistru din cauza vâlvătăilor incendiilor din împrejurimi. Flăcările se apropiau de zidurile Mănăstirii cu foarte mare putere, dar s-au oprit la câţiva metri. Totul s-a petrecut pe neaşteptate: cu toate că, după puterea de înaintare a incendiului, Mănăstirea ar fi trebuit să fie literalmente mistuită, în clipa când focul s-a apropiat la doar câţiva paşi de latura vestică a clădirilor, vântul s-a schimbat brusc şi a început să bată din direcţia opusă.

Aşa se face că flăcările incendiului au fost îndepărtate necrezut de repede de Mănăstire. Vestea despre minunea săvârşită aici a început să se răspândească cu putere încă din dimineaţa aceleiaşi zile când unul dintre voluntarii ciprioţi, care i-a ajutat pe pompieri, a descoperit în cenuşa din apropierea zidurilor Mănăstirii o icoană a Sfântului Efrem care, deşi trecuse prin pârjol, s-a păstrat integral, având doar slabe urme de distrugere pe margini, în rest rămânând neafectată de flăcări.

În împrejurările dramatice ale incendiului, au fost evacuate din Mănăstire câteva zeci de maici. Moaştele Sfântului Efrem au rămas nestrămutate, el însuşi fiind cel care şi-a păzit racla şi locaşul închinat lui. Dovadă este minunea pe care a săvârşit-o prin oprirea acestui incendiu, dar şi faptul că de a doua zi, lucrurile au reintrat în rânduiala firească, iar credincioşii s-au putut închina iarăşi sfintelor sale moaşte şi aceasta niciunde altundeva decât acolo unde el a fost descoperit şi proslăvit de Dumnezeu.

Despre cele petrecute la Mănăstirea Sfântului Efrem, au scris atât publicaţiile elene, cât şi marile agenţii de ştiri. Pentru a înţelege proporţiile incendiului este deosebit de edificatoare înregistrarea video prezentată de BBC, realizată chiar din interiorul Mănăstirii, în zorii zilei de 24 August 2009. Această înregistrare poate fi vizionată la adresa: http://news.bbc.co.Uk/2/hi/8217932.stm.

Privitor la acest eveniment, mai multe ziare şi agenţii de ştiri au preluat cuvintele unei maici din obştea Mănăstirii, evacuată din pricina incendiului. Iată ce spunea această maică: „Flăcările au fost de 30 de metri de înalte. Din fericire au venit şi ne-au salvat”. Cuvintele acestei maici par a fi inspirate de panica pe care a trăit-o, însă înregistrarea video prezentată de BBC atestă că mărturia monahiei e adevărată, iar ceea ce i-a fost dat să vadă a fost realmente înfricoşător.

Rămânem încredinţaţi că acela care a salvat cu adevărat Mănăstirea şi obştea maicilor nu a fost nimeni altul decât Sfântul Mare Mucenic Efrem, care cu siguranţă a fost chemat cu ardoare în rugăciune de către întreaga obşte a Mănăstirii sale.

31. Taximetristul – izbăvire de droguri, băutură și sinucidere

Între numeroasele mărturii greceşti, trimise la Mănăstirea Sfântului Efrem de la Nea Makri, se numără şi cea care urmează.

Un tânăr grec, fiind în căutarea unei vieţi mai bune, s-a hotărât să emigreze în Anglia. Ajuns în această ţară, după o vreme a întâlnit o fată cu care s-a căsătorit. Mai apoi el a început să se drogheze, iar soţia l-a părăsit din pricina stării jalnice în care el ajunsese. Deznădăjduit de situaţia în care se afla, s-a întors în Grecia unde, după o vreme, a cunoscut o altă fată cu care s-a căsătorit şi cu care a avut un copil. Cum nici cea de a doua căsătorie nu a fost prea reuşită, tânărul a început să-şi înece necazul în băutură. Căzuse atât de adânc în această patimă încât situaţia devenise disperată. Într-o seară, târziu, în timp ce se afla într-un loc rău famat, gândurile sinuciderii au început să-i acapareze mintea. Socotea că pentru el viaţa nu mai are nici un rost şi s-a hotărât să-şi pună capăt zilelor pentru a scăpa de amarul pe care îl trăia A ieşit din localul în care se afla cu dorinţa de a lua un taxi, însă nu a găsit nici unul, deoarece taximetriştii erau în grevă. Atunci, de nu se ştie unde, înainte s-a ivit un taxi al cărui şofer, înalt şi brunet, i-a spus:

- Haide înăuntru. Ştiu unde locuieşti, te voi duce acasă.

Tânărul a urcat în maşină, iar în drum spre casă acel şofer a început să-i spună toate relele pe care le făcuse în viaţa lui. Pasagerul era nespus de uimit cum poate şoferul de taxi să îi cunoască viaţa în cele mai mici detalii. Când au ajuns la destinaţie, şoferul a oprit exact în faţa casei unde tânărul trebuia să coboare şi i-a spus aceste cuvinte:

- Acum poţi coborî. Am ajuns.

Nici nu a coborât bine pasagerul din maşină, că atât taxiul cât şi şoferul s-au făcut nevăzuţi. Tânărul a priceput că i se petrecuse ceva cu totul neobişnuit. A intrat în casă şi îndată a căzut la picioarele părinţilor cerându-le iertare pentru toate necazurile pe

care li le pricinuise până atunci. Apoi le-a povestit ce i s-a întâmplat în acea seară, cum avusese de gând să-şi curme viaţa şi cum a făcuse tot drumul spre casă. La auzul celor mărturisite, mama tânărului s-a dus şi a adus icoana Sfântului Efrem, pentru că înţelesese că taximetristul fusese nimeni altul decât el. Îndată ce a văzut icoana, tânărul l-a recunoscut pe şoferul taxiului. Mare i-a fost uimirea, dar şi recunoştinţa i-a fost pe potrivă. Apoi viaţa lui s-a îndreptat şi I-a mulţumit lui Dumnezeu că l-a izbăvit de moartea sufletească şi trupească prin mijlocirea acestui Cuvios grabnic ajutător.

32. Izbăvire de patima banilor

În urmă cu opt luni am căzut într-o adâncă stare de depresie. Nu pot descrie starea jalnică în care mă aflam. Cauza era faptul că până atunci nu-mi doream decât să am bani şi faimă. Mi se lipise inima de aceste lucruri. Lucram neîncetat în sărbători şi în duminici. Nu mergeam la biserică. Eram cu totul vrednic de pedeapsa lui Dumnezeu. Îmi pierdusem orientarea, nu mai ştiam cine sunt, unde merg, îmi era şi frică să mă privesc în oglindă.

Familia mea se ducea de râpă. Din fericire cei doi copii erau mici şi nu înţelegeau ce se întâmplă. Trebuia neapărat să fac ceva. În aceste momente foarte grele, mama mi-a dat o carte cu rugăciuni către Sfântul Efrem cel Nou, ale cărui moaşte se află la Nea Makri. De multe ori îmi era cu neputinţă să citesc din ele, deoarece ceva din interiorul meu se împotrivea cu mare putere.

Într-o seară, Sfântul Efrem mi s-a arătat în vis. Am visat că un sfânt psalmodia la intrarea casei mele. Şi mai vedeam în vis o femeie bătrână, îmbrăcată în negru, care cerşea. I-am dat o sumă de bani şi aceea mi-a zis:

- Ai făcut şi tu un bine, Evanghelos.

După aceea a scos o cruce mare şi m-a însemnat. De atunci am găsit cu soţia mea un duhovnic, în persoana unui episcop. Am început să ne spovedim, să mergem la biserică, să ţinem post. Am început să mă ung în fiecare zi cu ulei de la candela Sfântului Efrem şi astfel m-am vindecat.

Evanghelos Papacostas, Grecia

33. Ajutătorul călătorilor – vindecare de rău de mașină și ajutor la examene

Mă numesc Daniela C. şi sunt profesoară de matematică. Am aflat despre Sfântul Efrem cel Nou citind o carte despre minunile sale. Am fost foarte impresionată aflând cât de multe şi ce mari minuni face acest om sfânt.

De când mă ştiu, am avut rău de maşină, însă în ultimul timp această stare se agravase tot mai mult. A doua zi, după ce citisem cartea despre Sfântul Efrem, am fost nevoită să merg într-o localitate apropiată. Mergând spre staţia de autobuz, mi-am spus în gând că iar mă va lua ameţeala, amarul în gură şi starea de vomă, însă imediat mi-am adus aminte de marile minuni de care tocmai aflasem în carte şi am început să mă rog Sfântului Efrem să mă ajute să nu-mi mai fie rău. Cu toate că drumul a fost sinuos iar şoferul microbuzului mergea cu mare viteză, nu mi-a mai fost deloc rău! De atunci, de fiecare dată când merg cu maşina, mă rog Sfântului Efrem şi până acum n-am mai avut rău de maşină.

De asemenea, sunt încredinţată că şi la examenul de gradul doi ce tocmai l-am avut săptămâna trecută - examen foarte greu - Sfântul Efrem m-a ajutat sa-l trec cu bine.

Îi mulţumesc mult lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi Sfinţilor pentru ajutor şi pentru că nu se uită la răutatea noastră!

Daniela C., septembrie 2009, România

34. La moaştele sfântului Efrem cel Nou

Un drum de la Atena duce spre o destinaţie nouă. Nu era în plan, dar Dumnezeu a rânduit aşa. Chemarea Sfinţilor? Mare este mila Domnului pentru noi păcătoşii. În marea Sa bunătate, El ne deschide toate drumurile spre mântuire şi ne arată mărturii vii. Oameni care au învins slăbiciunile trupului, care au luptat având unica ţintă mântuirea. Au iubit pe Hristos, I-au urmat şi au biruit. Dar noi?

În sfârşit am ajuns într-o localitate denumită Nea Makri - Attica (Colina Neprihăniţilor), unde se află mănăstirea în care se găsesc moaştele Sfântului Efrem cel Nou, grabnic ajutător întru toate nevoile şi mare Făcător de minuni.

O mănăstire de piatră în stil grecesc. Într-un mic paraclis lateral se găseşte o parte din copacul care a constituit locul pe care s-a jertfit acest mare Sfânt. A răbdat îndelung torturi de la cei necredincioşi până şi-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. În biserică, în partea stângă, se află un baldachin unde o candela stă de veghe la mormântul Sfântului Efrem. În partea dreaptă se află moaştele întregi ale minunatului Sfânt. O raclă, Sfântul şi fotografia măicuţei care a avut chemarea să ducă până la capăt planul de a face cunoscută lucrarea acestui Mărturisitor al Domnului. Păşesc cu emoţie. În minte mi-au

apărut brusc rândurile citite din cartea în care se povestea despre descoperirea, arătările minunate şi minuni ale Sfântului Efrem. Am simţit mustrarea conştiinţei pentru faptul că deşi am citit şi am luat cunoştinţă despre acest Sfânt nou, l-am tratat cu indiferenţă. Am pus cartea în bibliotecă şi am uitat de ea. Dar Sfântul a mijlocit să vin să-l văd cu adevărat, să îi simt sfinţenia de aproape, să mă ating de sfânta raclă şi să iau binecuvântare. De atunci nu îl mai pot uita. O mare încărcătură spirituală şi o abundenţă de duh sfânt îţi aprinde flacăra sufletului. Acesta e darul Domnului pentru pelerini, dar depinde apoi de tine, ca om, cât timp vei menţine această flacără. Oare cât va străluci lumina ei?

Silvia M., 1 decembrie 2009, România

35. Binecuvântarea mâncării, vindecare sufletească şi trupească

În luna mai a anului 2008, în ziua prăznuirii Sfântului Efrem cel Nou, am primit în dar o carte despre viaţa şi minunile sale şi o iconiţă de hârtie în care era zugrăvit chipul său. În seara acelei zile, am răsfoit cartea, m-am uitat la desene şi am început să citesc din ea, deschizând-o la voia întâmplării. Aşa am parcurs cu ochii câteva istorisiri despre minunile Sfântului Efrem, însă acestea mi s-au părut a fi nişte poveşti de adormit copii. Pe atunci nu credeam în minunile Sfinţilor şi din această pricină în sufletul meu stătea ascunsă o durere adâncă, pe care putea s-o vindece numai Dumnezeu - durerea necredinţei.

După ce am tot citit din carte pe apucate, am hotărât să o iau chiar de la început. Însă, aflând din primele pagini despre chinurile prin care s-a săvârşit mucenicia Sfântului Efrem, am simţit că mi se face rău atât trupeşte, cât şi sufleteşte. Nu am mai

putut continua. Am dat cartea la o parte, gândind în sinea mea că voi reveni la ea când voi fi mai tare de fire.

Aşa, timp de vreo şapte luni de zile, cartea despre Sfântul Efrem cel Nou şi iconiţa care-l înfăţişa au stat uitate, rătăcite printre celelalte cărţi. Dar, într-o zi, iarăşi din voia întâmplării, în timp ce-mi ordonam cărţile pe raft, am rămas cu ochii pe chipul Sfântului Efrem şi după o scurtă ezitare am hotărât să-i pun icoana pe perete lângă cea a Mântuitorului. N-am făcut-o pentru ca l-aş fi îndrăgit, aşa, deodată. Chipul său mi se părea a fi străin, rece, aspru şi chiar urât. Însă mi-am amintit că Sfântul Efrem cel Nou le este drag celor care-mi sunt dragi mie.

Într-o bună zi, pe la începutul Postului Mare din primăvara anului 2009, s-a întâmplat să mut candela de la icoana Sfintei Treimi în dreptul icoanei Sfântului Efrem. Atunci am observat că flacăra candelei se potrivea frumos cu focul din icoană, pe care-l ţinea Sfântul Efrem în mâna sa. Cele două făclii, cea a candelei şi cea închipuită în icoană, erau aşezate la acelaşi nivel, astfel încât se suprapuneau şi aproape că se contopeau. Mi-a plăcut mult această potrivire. Îmi dăruia o oarecare pace şi linişte lăuntrică. Îmi odihnea sufletul. Din ziua aceea candela a rămas la icoana Sfântului Efrem, luminându-i minunat chipul.

Zilele treceau iar eu, îngrijind candela, îmi opream tot mai des ochii asupra icoanei Sfântului Mare Tămăduitor şi Mucenic Efrem cel Nou. Aşa, treptat, fără ca să-mi dau seama, am început să-l îndrăgesc tot mai mult, până când într-o zi, privindu-i chipul, am băgat de seamă că lumina roşiatică a focului pe care Sfântul Efrem îl ţine în mână în icoană, izvorăşte parcă din întreaga sa fiinţă şi mângâie şi încălzeşte în chip minunat sufletul celui care îl priveşte. Această „descoperire” mi-a umplut inima de o negrăită bucurie. Din ceasul acela Sfântul Efrem a încetat a mai fi străin pentru mine, iar chipul său mi se părea acum nespus de frumos prin puterea blândeţii pe care o răspândea. Şi totuşi nu puteam încă să cred că el a săvârşit atâtea minuni şi s-a arătat atâtor oameni.

Acest lucru mi se părea a fi mai presus de orice înţelegere. Dar iată că, prin voia Domnului, s-a petrecut o întâmplare care a schimbat multe în cugetul şi în sufletul meu.

În seara zilei de 4 mai a anului 2009, am făcut o indigestie destul de serioasă, cu vărsături multiple, cu diaree, ameţeli, febră... Într-un cuvânt - cu „tot tacâmul". După ce am făcut vreo patru spălături de stomac, am văzut că mă simt la fel de rău şi am înţeles că păruta indigestie este de fapt o otrăvire. Intoxicaţia putea să treacă în sânge şi atunci lucrurile s-ar fi agravat considerabil. Această perspectivă mă îngrijora mult, însă n-am sunat la urgenţă, căci ştiam că în ziua ce urma se făcea prăznuirea Sfântului Efrem şi nu vroiam deloc să o petrec într-un spital. Îmi doream mult să ajung la Liturghie. Cerând în gând ajutorul Sfântului Efrem, m-am urcat în pat şi am încercat să mă liniştesc. Am petrecut acea noapte între somn şi veghe, scuturată de frisoane, tresărind şi trezindu-mă din zece în zece minute. Însă pe la ora cinci dimineața, când abia reuşisem să adorm un pic, m-a trezit o durere înfricoşătoare în pântece. O astfel de durere n-am mai simţit niciodată până în acea noapte. Nu puteam nici să mă mişc, nici să vorbesc, deşi îmi venea să urlu. Nu ştiam ce să fac. Eram la un pas de deznădejde, când deodată mi-a apărut în minte chipul Sfântului Efrem cel Nou şi tot atunci mi-am amintit despre felul în care a fost omorât el de către păgâni, după ce a îndurat de la ei chinuri înspăimântătoare. Atunci m-am gândit că durerea lui trebuia să fi fost cu mult mai mare decât cea pe care o suportam eu în acele clipe şi, adunându-mi toată nădejdea şi credinţa pe care le puteam găzdui atunci în sufletul meu, mi-am îndreptat spre Sfântul Efrem această mică rugăciune: „Sfinte Părinte Efrem, te rog din tot sufletul şi din toată inima, dacă este voia Dumnezeului nostru, ajută-mă să ajung în această dimineaţă la Liturghie şi să mă împărtăşesc!". Am tot repetat în gând aceste cuvinte către Sfântul Efrem, agăţându-mă de ele ca de o ultimă nădejde.

Nu ştiu câte minute au trecut aşa: poate cinci sau poate zece. Ştiu doar că în scurt timp durerile m-au lăsat în chip minunat şi am adormit. M-am trezit peste două ore fără urmă de durere în pântece. Dar slăbiciunea pe care o simţeam în toate mădularele era

o mărturie a faptului că acea noapte nu fusese doar o nălucire înfricoşătoare. M-am îmbrăcat şi am putut ajunge la Liturghie. Însă pe la ora 9, când Liturghia trecuse de Cântarea Heruvimilor, am simţit iarăşi că mi se face rău şi trebuie să ajung neapărat la toaletă. Am ieşit din biserică şi după ce am făcut vreo douăzeci de paşi, am înţeles că nu pot merge mai departe. Durerea, ameţeala, greaţa, slăbiciunea, toate s-au întors, aşa încât mi s-au tăiat picioarele şi am căzut în genunchi în faţa bisericii. Prietenii mei erau toţi în biserică, la Liturghie. Afară nu era nimeni care m-ar fi putut ajuta să mă ridic. Era prima oară când mi se întâmpla aşa ceva. Atunci mi-am amintit iarăşi de Sfântul Efrem ca de grabnicul meu izbăvitor şi l-am rugat să mă ajute şi de data asta să ajung să mă împărtăşesc şi să nu vomit după aceea. Acum ştiam că pot să-mi pun toată nădejdea în mijlocirea sa şi cu adevărat ajutorul său nu s-a lăsat aşteptat mult timp. Peste câteva minute am putut să mă ridic în picioare, am mers la baie, m-am întors în biserică şi m-am împărtăşit. În ziua aceea nu am mai vomat, dar pentru că mă simţeam încă foarte slăbită, l-am rugat pe un bun prieten să se roage Sfântului Efrem pentru mine. Aceeaşi rugăminte i-am adresat-o şi Părintelui meu Duhovnic. În ziua următoare m-am trezit nou-nouţă, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. I-am vestit despre aceasta bunului meu prieten. Atunci el m-a sfătuit ca de fiecare dată, înainte de a mă aşeza la masă, să rostesc în gând o mică rugăciune: „Sfinte Părinte Efrem, binecuvântează mâncarea şi băutura aceasta şi pe mine, roaba ta". Aceste cuvinte mi-au plăcut şi m-au bucurat mult şi din ziua aceea am început să le zic împreună cu rugăciunile mesei. Dacă se întâmpla să uit să le spun înainte de masă, le rosteam după aceea, şi cred că Sfântul Efrem le primea cu aceeaşi blândeţe şi purtare de grijă. Cred, pentru că m-am convins nu o singură dată că această puţină rugăciune este lucrătoare.

În zilele ce au urmat după întâmplarea istorisită mai sus, am început să citesc din nou cartea despre viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou, dar de această dată le vedeam pe toate cu alţi ochi. Minunile mărturisite mă cutremurau iar ochii mi se umpleau

cu lacrimi de bucurie şi recunoştinţă pentru fiecare dintre acei oameni care au fost ajutaţi şi tămăduiţi de Dumnezeu pentru mijlocirea Sfântului Efrem.

După ce a trecut o vreme de la această minunată întâmplare, prietena mea m-a invitat la ea la masă. Am primit cu bucurie, însă când am ajuns să ne aşezăm la masă, mi-a pierit toată pofta, căci în faţa mea stătea o farfurie plină cu friptură grasă de porc, care era o cale sigură spre pierzanie pentru stomacul meu pipernicit. Dar văzând cu câtă dragoste mă îndemna prietena mea să mănânc şi ştiind că ar putea să se mâhnească aflând că bucatele pe care le-a gătit ar putea să-mi facă rău, mi-am zis în sinea mea că de dragul ei voi mânca friptura şi de va binevoi Dumnezeu, mă va feri de toată primejdia şi suferinţa care-mi poate veni prin această mâncare. Apoi am rostit în gând mica rugăciune către Sfântul Efrem cel Nou şi am mâncat tot ce mi s-a pus dinainte. Friptura a fost foarte gustoasă şi m-am minunat mult că n-am păţit nimic după ce am mâncat-o cu atâta poftă. De obicei vomam după orice mâncare gătită cu grăsime. Dar şi de această dată S-a îngrijit Dumnezeu de mine pentru rugăciunile Sfântului Părinte Efrem.

Iată că sunt deja opt luni de când nu mai am necazuri cu stomacul. Acum, când mi se întâmplă să am vreo durere în pântece, îmi fac o cruce peste acel loc unde mă doare şi rostesc lăuntric: „Sfinte Părinte Efrem, dacă este voia Dumnezeului nostru, îndepărtează de la mine durerea aceasta”. Şi nu încetez a mă minuna cum de fiecare dată durerea îmi dispare într-un timp foarte scurt şi în acea zi nu mai revine.

În luna noiembrie a anului 2009 am fost operată la o măsea. Ştiind cât de greu suportă stomacul meu antibioticele şi analgezicele, m-am rugat Sfântului Efrem să mi-l întărească pentru a putea primi tratamentul cuvenit fără ca acesta să-mi facă vreun rău. Şi iarăşi am simţit puterea mijlocirii Sfântului Efrem când am văzut că antibioticele nu mi-au provocat nici greţuri, nici dureri de stomac şi nici alte neplăceri, deşi se întâmpla adesea să le iau pe nemâncate.

În primele zile după acea operaţie, durerea a fost cât de cât suportabilă, însă în ziua a treia pastilele analgezice au început să nu-şi mai facă efectul. Din cauza oboselii

câtorva nopţi prost dormite şi a durerii ce devenea nesuferită, îmi venea tot mai greu să-mi stăpânesc mânia şi învârtoşarea. Simţeam cum treptat mă părăsea răbdarea, mă înstrăinam tot mai mult de duhul smereniei şi al blândeţii. Atunci am luat iarăşi cartea Sfântului Efrem cel Nou şi am căzut în genunchi înaintea icoanei sale cu lacrimi de neputinţă, rugându-l să mă ajute şi să mă înveţe să-mi îndur durerea cu vrednicie, cu îndelungă-răbdare şi cu inimă înfrântă. Şi, deschizând cartea, am început să citesc rugăciunile către Sfântul Efrem. Treptat am simţit cum deznădejdea îşi slăbeşte tot mai mult prinsoarea şi sufletul mi se umple de o neînţeleasă mângâiere. Şi, cu toate că durerea cea trupească nu se împuţinase, o negrăită uşurare îmi odihnea acum sufletul. Aşa am citit şapte zile din acatistul, din paraclisul şi din minunile Sfântului Efrem, timp în care mi s-a închis încetinel rana din gură, însă cred că mai multe au fost rănile cele din suflet, care mi s-au vindecat în acel răstimp. Iar în a opta zi a dispărut şi durerea cea trupească.

Ştiu că nu sunt vrednică de milostivirea pe care mi-o arată Bunul Dumnezeu pentru rugăciunile Sfântului nostru Părinte Efrem şi nici de darurile vindecărilor pe care le primesc prin mijlocirea lui. Nu încetez a mă minuna de dragostea nemărginită a Domnului nostru pentru noi, oamenii, şi de grija pe care ne-o poartă neobosit. De luni de zile mă tot întreb cum aş putea să îi mulţumesc Sfântului Efrem pentru că mă ocroteşte cu atâta blândeţe, răbdare şi delicateţe pe mine, cea care nu demult îl nesocoteam, punând la îndoială minunea vieţii şi lucrărilor sale. Iar drept răspuns îmi vine gândul că Dumnezeu demult l-a răsplătit pe Sfântul Efrem cu daruri care sunt mai presus de înţelegerea omenească, aşa încât mie nu-mi rămâne decât să dau slavă Celui Care atât de minunat l-a dăruit cu bunătăţile Sale cele fără de sfârşit.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui! Pentru rugăciunile Sfântului Părintelui nostru Efrem cel Nou, Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieş-te-ne pe noi şi ne mântuieşte.

S.C.E., decembrie 2009, România

36. „Ai vrut să mă vezi, iată-mă!”

Lăudat e Domnul Dumnezeu întru Sfinţii Săi, printre care e şi Sfântul Efrem cel Nou! Mare bucurie avem noi cei ce credem cu adevărat în minunile Sfântului Efrem cel Nou şi al celorlalţi Sfinţi. Domnul să ne miluiască şi să ne mântuiască prin mijlocirea Maicii Sale şi a tuturor Sfinţilor.

Vă mărturisesc că am rămas impresionată de tot ce s-a scris despre acest minunat Sfânt. Mă rog şi eu lui şi nădăjduiesc în ajutorul şi mângâierea sa. Odată, l-am visat că se uita blajin la mine şi mi-a spus: „Ai vrut să mă vezi, iată-mă!”. Apoi nu a mai spus nimic, ci doar m-a privit. Atunci l-am rugat să aibă grijă de fiica mea şi să o facă sănătoasă. Ea de când era mică are o problemă cu auzul la urechea dreaptă. Sunt încredinţată că Sfântul Efrem cel Nou va mijloci pentru vindecarea ei.

Fie ca Sfântul Efrem să ne păzească pe toţi deopotrivă!

Claudia, 24 mai 2010, România

37. Sub ocrotirea sfântului Efrem – vindecări, ajutor la naştere

În octombrie 2005 am auzit pentru prima dată de Sfântul Efrem cel Nou. Atunci am primit şi câteva foi cu viaţa şi minunile lui. Nu mai reţin când le-am şi citit, dar ştiu că am rămas impresionată. Din păcate însă, trecând timpul, l-am cam dat uitării.

De abia în ianuarie 2007, după mai bine de un an, în preajma prăznuirii aflării moaştelor Sfântului Efrem cel Nou, i-am recitit (împreună cu sora mea) viaţa şi minunile. De atunci am prins un mare drag faţă de acest Sfânt.

S-a întâmplat că, tocmai în perioada aceea, am avut probleme cu picioarele. Nu ştiu din ce cauză, dar au început să se umfle. Aveam nişte pete roşii pe tălpi din cauza cărora mă mâncau şi mă dureau picioarele, încât de abia puteam călca. Niciodată nu mai păţisem aşa ceva în cei 23 de ani ce trecuseră.

Într-o seară, mergând de la biserică acasă, l-am rugat pe Sfântul Efrem să mă ajute în vreun fel (devenea , tot mai rea situaţia). Nu i-am cerut să mă vindece dintr-o dată (mă gândeam că poate acest fapt ar fi fost pricină de mândrie), ci cumva treptat, în timp. Mă gândeam că am ocazia să-mi mai plătesc din păcate, plus că nu vroiam să fiu nevoită să mă duc pe la doctori (mi se părea un lucru complicat, având în vedere că, slavă Domnului, n-am prea avut de-a face cu ei). Şi nu mică mi-a fost bucuria când sora mea a venit acasă (ea mersese la altă biserică) cu o sticluţă în care era ulei de la Sfântul Maslu. Ştiam că este lucrarea Sfântului Efrem. Nu aveam nici o îndoială. Aşa că, în vreo săptămână şi ceva (cred - din păcate nu mai reţin exact), dându-mă cu acel ulei pe picioare şi rugându-mă Sfântului Efrem, mi s-au vindecat.

La nu mult timp după cele spuse mai sus, într-o noapte, o sună pe sora mea un prieten de-al ei şi ne roagă să o pomenim pe soţia lui care trebuia să nască. Dacă nu năştea cât de repede, ar fi fost probleme. Sora mea i-a spus să se roage Sfântului Efrem cel Nou (nu cred că mai auzise de sfânt până atunci) pentru că este grabnic ajutător.

Îndată ce-a închis telefonul, noi ne-am apucat să-i citim acatistul. După 2-3 ore primim mesaj că soţia lui a născut fără probleme şi că este totul bine.

Câteva luni mai târziu, în ziua de 5 mai (chiar de prăznuirea Sfântului Efrem), sora mea a avut un accident de maşină. Maşina derapase şi intrase într-un stâlp. Sora mea se afla pe partea care avusese contact direct cu stâlpul. În urma accidentului, slavă Domnului, s-a ales doar cu clavicula ruptă şi cu un somn profund de vreo 5-6 ore. Chiar şi în timpul accidentului dormise. N-a ştiut ce s-a întâmplat decât atunci când s-a trezit la spital. Toţi care au vorbit cu sora mea (doctori, poliţişti, şoferul, etc.) i-au spus că nu avea cum să scape doar cu atât după acea izbitură. Suntem sigure că Sfântul Efrem a ocrotit-o pe sora mea în acea zi.

În toamna aceluiaşi an m-am trezit cu dureri de spate. Atunci când vroiam să mă aplec, nu reuşeam din cauza durerii. Se întâmpla să şi reuşesc, dar de cele mai multe ori nu. E posibil să mi se fi întâmplat aceasta în urma nopţilor dormite în cort pe parcursul a două săptămâni. Din nou am apelat la Sfântul Efrem. Îmi mai rămăsese ulei de la Sfântul Maslu şi am început să mă ung cu el în fiecare zi, pe locul unde mă durea De la un moment dat m-am lenevit să mă mai dau cu ulei şi am ajuns chiar să uit cu totul de problemă. După ceva timp (câteva săptămâni, o luna - sinceră să fiu, habar n-am) mi-am adus şi eu aminte că am avut probleme cu spatele. Atunci am constatat că nu mai aveam şi nu-mi puteam da seama de când. M-am ruşinat tare. I-am cerut iertare Sfântului Efrem pentru nepăsarea mea şi i-am mulţumit pentru ajutorul pe care mi-l dăduse, deşi n-aş fi meritat.

Într-o seară mă luase o durere puternică de stomac. Nu mai avusesem aşa ceva până atunci. Nicicum nu puteam adormi. Făcând pe viteaza, nu vroiam să cer ajutor. Îmi ziceam că trebuie să rabd pentru păcatele mele. Nu m-a ţinut mult vitejia, aşa că i-am cerut ajutor Sfântului Efrem. După ceva timp, durerea a scăzut în intensitate. Nu mai ştiu dacă n-am mai simţit-o deloc, ştiu doar că am putut adormi.

Sunt sigură că a mai făcut şi alte minuni, unele neştiute de mine, altele probabil uitate, dar acestea sunt cele care mi-au rămas cel mai bine întipărite în minte.

Ar mai fi totuşi una, şi nu lipsită de însemnătate: faptul că am fost învrednicită să ajung la mănăstirea unde se află moaştele Sfântului Efrem. Este unul dintre puţinele locuri în care chiar mi-aş fi dorit să ajung, dacă ar fi existat posibilitatea. Şi, din mila Domnului, pentru rugăciunile Sfântului Efrem, în mai 2009, am avut această posibilitate.

Acum doi ani i-am spus Sfântului Efrem că aş vrea să scriu şi eu despre minunile pe care le-a făcut cu mine şi cu cei apropiaţi. I-am mai spus şi că nu-i promit nimic, ştiindu-mă că sunt cam delăsătoare.

În toamna anului 2009 am ascultat o predică care se referea la faptul că, nespunând, nescriind despre minunile ce ni se întâmplă, ajungem la un moment dat să ne îndoim de ele, chiar să le uităm. Parcă mie mi se spuneau acele cuvinte. Eram oarecum în acea situaţie în care puneam la îndoială. Atunci m-am hotărât să scriu despre minunile Sfântului Efrem din viaţa mea. Am primit şi binecuvântarea duhovnicului. De atunci însă am tot amânat momentul până acum, când în sfârşit m-am apucat de scris. În tot acest timp conştiinţa nu mi-a dat pace.

Îi cer iertare Sfântului Efrem pentru toate... şi îi mulţumesc pentru toate!

I.L.B., Arad, iunie 2010, România

38. Fotografia credinței

Ne-a învrednicit Dumnezeu să ajungem în insulele din Grecia şi să cunoaştem pe Sfinţii Efrem cel Nou şi Irina Hrisovalantou şi să ne bucurăm de icoana Preasfintei Născătoare de la Tsampika.

Când am ajuns la Sfântul Efrem, sora mea, Mihaela, a fost puţin zdruncinată la vederea moaştelor gândind că e doar un schelet acolo. A încercat apoi să facă nişte poze, dar nu a reuşit deloc, deşi alţi oameni reuşeau foarte uşor acest lucru. A încercat să facă poze la catapeteasmă şi a reuşit, dar când voia să facă fotografii la racla Sfântului, nu reuşea deloc (se vedeau numai culori). Şi-a dat seama că a greşit mult zicând că acolo e un schelet şi a început să se căiască pentru ce gândise. Plângea şi se ruga. Se vedea că-i pare rău. S-a dus la sfintele moaşte şi a pus mâna pe raclă, plângea şi se ruga. Apoi plângea şi mai tare şi eu m-am apropiat s-o liniştesc, dar ea mi-a zis: „Îmi ard mâinile!”. Apoi a început şi mai tare să plângă, zicând: „Acum mâinile mele sunt reci ca gheaţa. M-a părăsit Sfântul”. Când a ridicat mâinile de pe sticla care acoperea racla cu trupul Sfântului, aceasta era asudată, transpirată... sora mea a început să plângă şi mai tare, de ţi se rupea inima. Eu am încurajat-o zicându-i că acesta e un semn al Sfântului că există şi că acolo nu e un schelet, ci moaşte de Sfânt. Am ieşit apoi prin curte şi când s-a mai liniştit, a mers iar la raclă şi de astă dată a reuşit să facă o fotografie, semn că Sfântul a iertat-o. Mulţumim Sfinte Efrem că ne-ai îngăduit să ajungem în casa ta. Sper să mai ajungem acolo. De atunci mare este nădejdea noastră în ajutorul lui.

Când sora mea, Alexandra, era în spital, soţul ei a dormit prima noapte cu fiica lor, apoi a lăsat-o cu noi pentru că nu putea dormi, căci fetiţa plângea, stătea trează, parcă simţea lipsa mamei. A zis soţul ei că fetiţa plângea şi el nu ştia ce să-i facă şi l-a rugat pe Sfântul Efrem s-o liniştească. Lângă fetiţă sunt două icoane, a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi a Sfântului Efrem. Soţul surorii mele a spus că a văzut ca o

lumină ieşind din icoana cu Sfântul Efrem şi fetiţa s-a liniştit. El şi-a zis că o fi fost farul de la vreo maşina, dar eu sunt încredinţată că a fost Sfântul. Cred că şi el crede la fel.

Îţi mulţumim, Sfinte Efrem, pentru ajutor!

Alina Dobaşu, 19 septembrie 2010

Mă numesc Mihaela Striblea, sunt din judeţul Botoşani, iar acum locuiesc în Cipru împreună cu soţul şi o mare parte din familia mea. Vreau să vă spun că de când sunt în această ţară minunată (Cipru), am avut parte de cele mai minunate momente din toată viaţa mea: am fost la Sfântul Mormânt la Ierusalim, la moaştele Sfântului Nectarie, precum şi la cele ale Sfântului Efrem cel Nou, a cărui minune vreau să v-o împărtăşesc în rândurile ce urmează.

Pentru unii ar putea părea o coincidenţă, însă pentru mine a fost o minune adevărată, un semn dăruit de Sfântul Efrem, mai bine spus. După ce am citit cartea cu minunile Sfântului Efrem, m-am hotărât să vă scriu la rândul meu, chiar dacă nu am primit neapărat un ajutor de el (aşa cum şi-au împărtăşit toţi bucuriile), însă am primit un semn, care e la fel de important pentru mine. Mi-a demonstrat mie, unei păcătoase, că e viu şi prezent în sfânta raclă şi că aude şi că simte cu ce inimă vii la el.

Aşadar, cu câteva luni în urmă, am fost cu sora mea într-o croazieră în patru insuliţe din Grecia. Am fost şi în Pireus, iar eu cu sora mea şi încă două doamne am hotărât să mergem cu excursia organizată de pe vas la Sfântul Efrem cel Nou... şi sunt tare bucuroasă că am ales aceasta. Drept să spun, nu ştiam mai nimic despre acest nou Sfânt, dar acum, pentru că l-am cunoscut, este unul din sfinţii mei de suflet.

După un drum cu autocarul de aproximativ o oră, am ajuns la Nea Makri, la Mănăstirea Sfântului Efrem. Aici, Sfântul mi-a arătat de două ori că este prezent şi că nu trebuie să mă mai îndoiesc vreodată de acest lucru. Cum m-am dat jos din autocar, în loc să mă smeresc şi să intru cu frică şi luare-aminte în Sfânta Mănăstire, eu umblam indiferentă, făcând poze şi minunându-mă de locurile frumoase din împrejurimi... eram un simplu turist, cu trup, dar nu şi cu suflet. Când am intrat în biserică, am văzut că racla cu moaştele Sfântului Efrem era în dreapta. Aceasta fiind transparentă, înăuntru se poate vedea Sfântul descoperit, care e întreg. Eram foarte indiferentă când m-am uitat la el şi îmi veneau tot felul de gânduri rele şi de îndoială... eram doar curioasă... Însă Sfântul mi-a citit gândul şi mi-a văzut inima, aşa că mi-a dat o lecţie pe care nu am să o uit vreodată. După ce m-am închinat repede, cu o oarecare răceală, am trecut la făcut poze... că doar eram turistă. De fapt am încercat să fac fotografii, pentru că imediat după ce am avut gândurile respective, am crezut că mi s-a stricat aparatul foto. Şase poze la rând mi-au ieşit în ceaţă, nu se înţelegea nimic. De fapt Sfântul nu îngăduia să-i fac eu poze, însă abia mai târziu am înţeles asta. Surorii mele şi celorlalţi, care făceau fotografii, le ieşeau clare, numai mie nu. După ce am văzut că nu-mi iese nici o poză, am intrat în panică şi i-am dat aparatul foto surorii mele să văd dacă nu cumva are camera probleme, însă ei i-a ieşit fotografia cu racla Sfântului perfect şi foarte clară. I-am luat aparatul din mâini şi îndreptând obiectivul către sfântul altar am făcut o fotografie care mi-a ieşit perfect. Imediat după aceasta, am încercat să fac iarăşi o fotografie Sfântului care, din păcate, iar nu m-a lăsat deoarece poza ieşise într-o mare ceaţă. Atunci am înţeles că nu camera foto era de vină, ci indiferenţa cu care eu l-am tratat pe Sfântul Efrem. Imediat după aceasta am lăsat aparatul foto şi m-am apropiat de sfânta raclă cu părere de rău şi am început a mă ruga Sfântului din toata inima să mă ierte pe mine păcătoasa. L-am implorat să mă ierte şi i-am făgăduit că voi crede cu adevărat în el şi că nu mă voi mai îndoi vreodată de el. După un răstimp de cugetare şi părere de rău, am îndrăznit să fac o fotografie la racă şi... lucru minunat! Sfântul m-a iertat şi mi-a îngăduit să-i fac o fotografie, iar aceasta era

clară. Mie nu-mi venea a crede şi eram nespus de fericită. Mare eşti Doamne, întru Sfinţii Tăi!

A doua întâmplare s-a petrecut cam la un sfert de oră după cele relatate mai sus, iar Sfântul Efrem mi-a arătat încă o dată că trebuie să cred în el fără îndoială. Stăteam la racla lui cu palmele lipite de sticla de deasupra şi mă rugam spunându-i oful meu, mărturisindu-i tot ce aveam pe suflet, când, deodată, simt cum mi se încălzesc palmele dedesubt. Mi se încălzeau din ce în ce mai tare şi îmi era parcă greu să le dezlipesc de pe sfânta raclă... de altfel nici nu am încercat să fac aceasta, pentru că era foarte plăcut ceea ce simţeam. Doamne, cât de emoţionată am putut fi, însă am stricat tot când am văzut-o pe sora mea în spate şi i-am spus: „Alina, palmele mele îmi iau foc!”. Şi din clipa aceea totul s-a ruinat; îndată ce i-am spus surorii mele ce se întâmpla, palmele mi s-au răcit ca gheaţa... ele transpirau din pricina aerului rece pe care îl simţeam, iar racla era udă de la palmele mele, care de data aceasta erau reci ca gheaţa. M-am emoţionat atât de tare încât nu mă mai puteam opri din plâns. Ce emoţie puternică am trăit în acele clipe! Însă nu plângeam de deznădejde aşa cum credea sora mea, anume din cauză că a încetat căldura, ci plângeam de emoţie pentru că nu am crezut în el de prima dată şi că l-am supărat cu gândurile mele de la început... şi mai plângeam pentru că nu îmi venea să cred cele petrecute, pentru că aşa ceva eu numai în cărţi citisem şi nu credeam că este cu putinţă vreodată să simţi atât de mult prezenţa unui Sfânt.

Pentru mine a fost şi rămâne o mare minune şi îl rog pe Sfântul meu drag să mă ierte şi să mă păzească şi să mă primească tot timpul la el, căci, cu siguranţă voi mai ajunge la el, arătându-i multă dragoste şi respect.

Fotografiile de care am pomenit mai sus le-am păstrat spre mărturie sufletului meu. Vă rog ca în cartea următoare să relataţi şi această minime, pentru că este cu adevărat o minune!

Îl iubesc tare mult pe Sfântul Efrem şi mă simt atât de protejată când vorbesc despre el, încât nu cred că pot găsi cuvintele potrivite pentru a spune într-adevăr ce simt - cred că e o combinaţie între dragoste, teamă, nădejde, emoţie, încredere, protecţie...

Mihaela Striblea, 8 octombrie 2010

39. Pruncul îi va purta numele! – zămislire de copii, găsirea obiectelor pierdute

Vreau să vă împărtăşesc şi eu o parte din minunile săvârşite de Sfântul Efrem cel Nou în viaţa mea.

Am aflat de el întâmplător, luând din bibliotecă o carte pe care o cumpărasem cum obişnuim, la grămadă cu altele, în Postul Mare al acestui an. Cartea cuprindea noile minuni ale Sfântului Efrem, săvârşite cu copii născuţi şi nenăscuţi. Era numai potrivită pentru sufletul meu.

Precizez că am un băieţel de şapte ani. Acum trei ani mi-a murit fetiţa de şase luni, în urma unui handicap neurologic foarte grav, de care fusesem înştiinţaţi din perioada vieţii ei intrauterine şi pentru care am luptat, în ciuda sfaturilor medicilor de a o avorta. Vă spun toate acestea pentru a vă încredinţa că nu sunt înşelări diavoleşti, trăind pe pielea mea, zi de zi, minunile lui Dumnezeu.

Sfântul Efrem a apărut în viaţa mea când eram disperată că Dumnezeu nu-mi mai dăruieşte un copil. Fiind suspectă de sterilitate secundară, în urma unei celioscopii făcută în luna martie a anului 2010, medicul mi-a spus că am trompele îngroşate şi greu penetrabile şi m-a programat în luna aprilie pentru tratament injectabil necesar desfundării acestora - o intervenţie foarte dureroasă.

Am citit cartea Sfântului Efrem în această perioadă şi m-a impresionat foarte mult apropierea lui de oameni, contactul atât de direct, minunile atât de grăitoare. Nu ştiu pe cine nu ar impresiona.

După Sfintele Paşti, i-am spus soţului meu că dacă rămân însărcinată vreau să îi punem copilaşului numele Efrem. El mi-a spus că e rar întâlnit la noi, dar că se va obişnui lumea cu el. Îndată după acestea, pe 19 aprilie, am început să citesc zilnic acatistul Sfântului Efrem, făgăduindu-i acestuia că îl voi citi vreme de patruzeci de zile. Eu nu aveam de unde să iau mir sau ceva atins de sfintele sale moaşte. Apoi, după 24 aprilie au început să apară semne că sunt însărcinată. La început am crezut că e doar o părere, că nu se poate ca Sfântul să fie atât de bun cu mine, şi am tot amânat să-mi fac testul de sarcină până pe 4 mai. Mi-am făcut testul pe 5 mai dimineaţa şi a ieşit pozitiv. Trebuie să precizez că uitasem când a fost martirizat Sfântul Efrem, iar cartea o dădusem unei prietene. Nu am zis nimănui vestea şi m-am frământat toată ziua să-mi amintesc ziua de martiriu a Sfântului. Seara am intrat pe internet şi am rămas înlemnită lângă calculator când am citit că Sfântul Efrem a murit martirizat chiar în ziua de 5 mai.

Bineînţeles că pruncul meu îi va purta numele, medicii spunând până acum că e băiat şi că e sănătos. Mă încred şi în spusele lor, dar orice temere legată de sănătatea fătului s-a îndepărtat de la mine odată cu încredinţarea că acest copil este dăruit de Sfântul Efrem familiei mele, că îl ocroteşte atât pe el cât şi pe noi.

E mare acest Sfânt, e minunat şi-i mulţumesc mereu! În curând, cineva plecat în pelerinaj îmi va aduce câteva lucruri (mir, iconiţe, aghiazmă) de la Mănăstirea Sfântului Efrem de la Nea Makri.

Pot să vă spun că, înainte de a afla de sarcină, am văzut în vis un călugăr, iar eu mă întrebam - tot în vis - dacă e Sfântul Efrem. Apoi dimineaţa am visat un copil mic. Nu am dat importanţă acestui fapt socotind că simt doar sub influenţa cărţii şi a dorinţei mele... dar oare nu o fi fost un semn de la Sfântul Efrem?

Bunicul meu de optzeci de ani a citit şi el zilele trecute cartea şi în una din seri a simţit o mireasmă deosebită. Iniţial a întrebat-o pe bunica dacă a dat cu tămâie sau s-a miruit, iar ea i-a zis că nu miroase a nimic. Să-şi fi arătat Sfântul prezenţa astfel? Nu ar fi pentru prima dată.

Altă dată soţul meu a rătăcit cheile la maşină. Le-a căutat vreo oră... trebuia să plece numaidecât cu maşina pentru că era aşteptat... Eu am căutat cu el şi pur şi simplu nu mai ştiam ce să facem. M-am aşezat pe pat să mă adun şi mi-am amintit de Sfântul Efrem. I-am spus că pare un lucru banal, însă e foarte important pentru noi în acel moment şi l-am rugat din toată inima să ne ajute să le găsim. Vă mărturisesc că ne-am întors pe acelaşi traseu unde fusesem de nenumărate ori să le căutăm şi le-am găsit într-un loc unde nici nu ne-ar fi trecut prin cap. Nu cred că a durat mai mult de trei minute.

Rugaţi-vă Sfântului Efrem! Este grabnic ajutător şi ajută necondiţionat... suntem noi prea mici în credinţă. Trebuie doar nădejde, încredere. Rugaţi-vă şi încercaţi să îl vedeţi ca pe un tată, doctor, frate mai mare, vorbiţi cu el ca şi cum ar fi lângă voi. Sfinţii sunt atât de aproape de noi... noi suntem cei care îi îndepărtăm ori nu conştientizăm puterea lor.

Mereu m-a ajutat Maica Domnului, mai ales în perioada în care a fost bolnavă fetiţa, am simţit-o foarte aproape, apoi Sfântul Nectarie, Sfântul Nicolae, Sfântul Serafim de Sarov, Sfinţii Ioachim şi Ana, Sfântul Gheorghe. Dar acum Sfântul Efrem m-a copleşit cu bunătatea lui! Și cel mai bun e Dumnezeu care ni i-a dăruit să-i avem mijlocitori înaintea Lui.

Iertaţi-mă dacă vi se pare că am exagerat... dar nu mint... asta trăiesc şi nu sunt vrednică să-I mulţumesc lui Dumnezeu pentru nemărginita Lui bunătate.

Iulia, 18 octombrie 2010, România

40. Vindecare de boală a colonului

Pentru că adesea Sfinţii ne copleşesc cu ajutorul lor grabnic, trebuie să vă mărturisesc despre cum m-a ajutat anul acesta Sfântul Efrem.

De trei ani sunt diagnosticată cu rectocolită ulcero-hemoragică, o boala a colonului care se manifestă prin scaune dese, prin sângerări puternice, prin scăderea poftei de mâncare şi, implicit, prin epuizare totală.

Anul acesta am avut în timpul verii o astfel de manifestare a bolii. Am sunat-o pe doctoriţa mea pentru a mă primi de urgenţă la spital. Nu m-a putut primi deoarece pleca în concediu, urmând ca în săptămâna următoare să o sun din nou pentru programare. Dar şi de această dată a intervenit ceva urgent şi a trebuit sa plece din ţară.

Într-una din nopţile care au urmat, am visat că un Părinte plutea deasupra capului meu. Am povestit visul unei măicuţe dragi mie, care m-a întrebat daca îi „ştiu" pe sfinţii Rafail, Nicolae şi Irina din Lesbos. Îi văzusem în icoană dar nu ştiam despre viaţa şi martiriul lor nimic. Am comandat atunci imediat cartea despre viaţa acestor sfinţi şi, pentru că n-aş fi vrut ca doar pentru o singură carte oamenii de la librărie să se ostenească atâta, am răsfoit oferta de carte religioasă pentru a-mi comanda încă una. Cea dintâi pe care am văzut-o a fost *Viaţa, arătările, minunile, acatistul şi paraclisul Sfântului Efrem cel Nou*.

Am primit pachetul şi am început să citesc viaţa Sfinţilor Rafail, Nicolae şi Irina şi acatistul lor; îndată ce am terminat, m-am apucat să citesc cartea despre Sfântul Efrem cel Nou. După aceea am citit cartea, am citit şi Acatistul. A doua zi dimineaţă nici urmă de sângerare şi am simţit că am o mare putere. În dimineaţa următoare am avut din nou sângerări, însă puterile nu îmi slăbeau. Ştiindu-mă cu totul nevrednică, i-am spus Sfântului aşa: „Sfinte Efrem, dacă mă ajuţi să mi se oprească sângerarea şi voi fi sănătoasă, îţi voi citi acatistul vreme de patruzeci de zile". Aşa am făcut şi înainte cu câteva zile de a se împlini cele patruzeci de zile am fost om întreg şi sănătos. Am înţeles

de ce înainte să îl cunosc pe Sfântul Efrem, nu reuşeam să mă programez la control: trebuia să cer ajutorul Ceresc mai degrabă decât pe cel omenesc. Sunt copleşită de grabnicul ajutor al Sfântului şi mărturisesc că este unul dintre sfinţii mei dragi. Cuvintele sunt prea mici şi prea puţine pentru a-i mulţumi...

Am fost surprinsă să văd că atât Sfinţii Rafail, Nicolae şi Irina cât şi Sfântul Efrem au fost martirizaţi de turci cam în aceeaşi perioadă.

Trebuie să vă spun că de-a lungul timpului un mare ajutor am primit şi de la Sfântul Nectarie, Sfântul Ioan Rusul, Sfântul Pantelimon, Sfântul Ioan Iacob Hozevitul şi de la cine ştie câţi alţi sfinţi neştiuţi. De la începutul bolii mele, mulţi părinţi şi multe măicuţe s-au rugat pentru mine.

Cu adevărat, nevrednici suntem de binele pe care Dumnezeu îl revarsă asupra noastră prin sfinţii Lui şi prin aleşii Lui. Slavă Ţie, Doamne, pentru mulţimea sfinţilor Tăi pe care îi trimiţi să ne ajute şi să ne mângâie!

Slavă Ţie, Doamne, pentru că suntem ortodocşi şi putem înţelege cât de mult ne iubeşti!

Silvia M., 10 noiembrie 2010, România

41. Tămăduire neîntârziată

Din nou milostivirea sfinţilor şi-a făcut simţită prezenţa în familia mea. Am rămas însărcinată cu al treilea copilaş şi, deşi multe voci îmi reproşează că de ce mai fac un copil în lumea asta plină de greutăţi, eu sunt foarte bucuroasă, ca şi cum aş fi la primul copil şi abia aştept să-mi strâng în braţe pruncul. Soţul meu speră să fie fetiţă pentru că avem doi băieţei... nădăjduiesc şi eu să fie fetiţă.

De câteva săptămâni îmi era rău, vărsăm tot ce mâncam, mă simţeam foarte slăbită... asta până ieri, 3 ianuarie 2011, când am prăznuit aflarea moaştelor Sfântului Efrem cel Nou din Grecia, la Nea Makri, lângă Atena. Mă simţeam rău... de dimineaţă am fost la medic, care mi-a zis că dacă nu mă simt bine până joi, făcând tratament cu medicamentele administrate pentru greaţă, singura soluţie este internarea în spital şi hrănirea cu ajutorul perfuziilor. Am ajuns acasă şi eram deja obişnuită cu ideea că mă aşteaptă spitalul, pentru că mai luasem acele pastile împotriva greţii şi tot rău îmi era. Mi-am amintit că e ziua Sfântului Efrem şi i-am citit acatistul, după care l-am rugat să mă ajute dimpreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, cu Sfântul Nectarie din Eghina şi cu toţi sfinţii să nu-mi mai fie rău, să se isprăvească cu greaţa, cu starea de rău şi... o, minune, în timp ce mă rugam, mi-a dispărut toată starea de rău.

Azi, 4 ianuarie 2011, m-am hotărât să scriu despre aceasta, aşa cum le-am făgăduit sfinţilor, pentru a nu ţine lumina sub obroc. Sunt uimită mereu de cât de uşor ajută sfinţii... Îi chemi în gând iar ei te şi ajută. Eu sunt o mare păcătoasă, împovărată de multe păcate, dar speranţa şi comoara mea sunt sfinţii, pe care îi iubesc din suflet şi cred cu tărie în minunile lor.

Să nu uităm să le mulţumim, să ne rugăm lor cu credinţă şi cu dragoste, din tot sufletul, şi ei, cu toate că suntem împovăraţi de păcate, ne ajută căci ne iubesc mai mult decât ne imaginăm. Le mulţumesc din suflet şi îi rog să mă ajute să nu-mi mai fie rău, să nu ajung la spital, ca să pot avea grijă de copilaşi şi să pot merge la servici.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Alina Dobaşu, 4 ianuarie 2011, Cipru

42. Cu adevărat aveți Sfinți în Biserica Ortodoxă!

Un prieten de-al meu a fost martorul unei minuni săvârşite de un Sfânt. El este spaniol şi locuieşte în Barcelona. Înainte vreme, el a fost monah catolic, însă mai apoi a devenit creştin-ortodox, fiind botezat la Sfânta Mănăstire a Sfântului Nicolae din Andros (Grecia). Mama sa, care era o romano-catolică evlavioasă, s-a împotrivit cu desăvârşire convertirii sale.

Aflându-se la Barcelona pe când trecură deja câţiva ani după ce a devenit ortodox, el a trebuit să suporte o operaţie şi mama sa, o femeie foarte bătrână, era destul de îngrijorată. Într-o noapte, în timp ce prietenul meu mai era încă la spital, un monah îmbrăcat în negru i s-a arătat bătrânei şi i-a spus să nu-şi facă griji, pentru că operaţia fiului ei va trece cu bine. După ce prietenul meu s-a întors acasă în urma operaţiei, mama sa i-a povestit despre vedenia pe care a avut-o. Bătrâna i l-a descris pe monah, iar el s-a gândit că acela nu putea fi decât Sfântul Efrem. Atunci prietenul meu s-a îndreptat către colţul cu icoane şi, venind înapoi, i-a adus icoana Sfântului Efrem. Văzându-l pe Sfânt, bătrâna sa mamă i-a zis:

- Bine! Acesta e monahul pe care l-am văzut. Cu adevărat, aveţi şi voi Sfinţi în Biserica Ortodoxă! Dar, în ceea ce mă priveşte, eu voi muri o romano-catolică!

Prietenul meu râdea în timp ce-mi povestea această întâmplare!

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Lui!

Ipodiacon Claude Lopez-Ginisty 5 martie 2011, Barcelona, Spania

43. „Nu-ți face griji!” – vindecare de atac cerebral

În seara aceasta l-am întâlnit în casa scării pe Kostas, unul dintre vecinii mei. El şi-a petrecut ziua dimpreună cu fiul său şi cu ceilalţi membri ai familiei, făcând curăţenie în cămara de la subsol. În timp ce pălăvrăgeam despre felinare şi despre ceea ce lucrase el, Kostas a amintit în treacăt că nu aude prea bine cu o ureche, ceea ce l-a făcut mai apoi să-mi explice că anul trecut, de Paşti, el a fost foarte bolnav. După ce a prins a-mi povesti mai pe îndelete cele ce i s-au întâmplat, a ieşit la iveală faptul că el a fost vindecat în chip minunat de un atac cerebral foarte grav. Punând laolaltă mulţimea de cuvinte pe care mi le-a spus, aş putea să vă înfăţişez următoarea istorisire a acelei minuni.

În după-amiaza Sâmbetei Mari (cu o zi înainte de Paşti), Kostas îşi vedea de treburile sale în târgul din Veria (oraş care apare cu numele de Bereea în Faptele Apostolilor 17, 10), când deodată i-a fost dat să audă o bubuitură foarte puternică, aşa de parcă s-ar fi tras cu tunul chiar lângă urechea lui. Foarte curând a băgat de seamă că nimeni altul nu mai auzise acel sunet şi a priceput că lui i se întâmplase ceva foarte grav. Urcând cu grăbire în maşina personală, Kostas a condus cu viteză mare până la spital, însă acolo, neîncrezându-se în medicii mai tineri, a pornit în căutarea unui doctor mai bătrân care îl cunoştea. În timp ce făcea aceasta, el a simţit că partea stângă a feţei a început să-i amorţească, iar mădularele de pe partea dreapta erau supuse unor convulsii acute. Atunci când doctorul său, cel care-i era prieten, i-a arătat degetul arătător, Kostas a văzut trei degete în loc de unul, întrucât ochiul său stâng privea cruciş către nas. În foarte scurt timp el s-a pomenit într-o ambulanţă, care-l ducea spre Tesalonic.

Echipa medicală care îl îngrijea era alcătuită din doi medici de la Spitalul Hippocrates, în care el a fost internat, şi doi doctori foarte vârstnici, care-i erau prieteni de familie şi au fost aduşi în locul în care se desfăşurau evenimentele printr-o avalanşă de apeluri telefonice care au urmat după ce Kostas a sunat-o pe soţia sa înainte de a se fi urcat în maşină.

În drum spre sala de radiografie, Kostas, deja foarte slăbit şi culcat pe o targă cu rotile, s-a uitat în jos la liniile colorate ce apăreau pe podea şi a înţeles că se găsea în spitalul Hippocrates. Iar când şi-a îndreptat privirea în sus, a văzut un monah cu barbă care ţinea în mână o lumânare şi arăta întocmai ca şi cum ar fi mers la slujba Miezonopticii. El şi-a dat seama îndată că acela era Sfântul său ocrotitor, Efrem de la Nea Makri, şi în timp ce Sfântul a trecut pe lângă dânsul, Kostas a izbutit să articuleze câteva cuvinte pentru a-i spune că are nevoie de ajutorul său. Monahul l-a privit cu un surâs blând şi i-a zis: „Nu-ţi face griji!” (Kostas mi-a repetat aceste cuvinte de mai multe ori, cu lacrimi în ochi).

După ce i s-a făcut radiografia, Kostas a fost dus într-un salon pustiu şi a fost culcat în unul dintre cele cinci paturi care se găseau acolo. Privind radiografiile, doctorii au descoperit un cheag de sânge cu diametrul unei portocale şi au hotărât de comun acord că acesta nu putea fi operat din pricina dimensiunii sale mari şi a vitezei de creştere. Tot ce puteau face, era să-i anunţe cu mâhnire pe cei din familie că lui Kostas nu-i mai rămâneau de trăit doar câteva ore.

După ce a trecut seara de la prima radiografie, unul dintre medici, care era nepotul său, a observat că starea lui se îmbunătăţea în ceea ce privea indicii care vorbeau despre lucrarea funcţiilor sale vitale - respiraţia, pulsul şi altele, aşa încât s-a hotărât să i se facă o altă radiografie. Spre marea uimire a doctorilor, cheagul de sânge se contractase. În astfel de împrejurări devenise cu putinţă să i se facă o oarecare operaţie. Soţiei lui Kostas i s-a spus că de acum ea putea să aibă speranţă că soţul ei va rămâne în viaţă, însă partea stângă a trupului lui avea să fie complet paralizată, aceasta însemnând că mai apoi trebuia să urmeze un tratament îndelungat de recuperare. Între timp, starea lui a continuat să se îmbunătăţească până într-atât că n-a mai fost nevoie de nici o operaţie.

Kostas s-a trezit în după-amiaza următoare, simţindu-se întocmai ca şi cum s-ar fi sculat din somn într-o dimineaţă obişnuită. Soţia lui a fost atât de surprinsă văzându-l că îşi trage plapuma cu mâna stângă şi îşi mişcă piciorul drept pentru a-şi păstra

echilibrul în timp ce se întorcea în pat, încât, după cum i-a mărturisit cu câteva zile mai târziu, din pricina şocului pe care l-a avut, a crezut că moare ea în locul lui. Un alt lucru care a lăsat-o fără grai, a fost icoana ce se găsea deasupra patului în care a fost culcat soţul ei - era icoana Sfântului care îl ocrotea de douăzeci şi doi de ani, Sfântul Efrem de la Nea Makri. Cercetând mai apoi, dimpreună cu fiii ei, toate saloanele, ea a descoperit că în spital nu se mai afla nici o altă icoană în care să fi fost zugrăvit acest om al lui Dumnezeu care e mai puţin cunoscut, ci mai degrabă tot felul de imagini adesea întâlnite, în care apăreau Sfânta Fecioară cu Pruncul, Domnul Iisus Hristos, Sfântul Dimitrie şi Sfântul Gheorghe.

Kostas a stat în spital o lună, iar acum, cu nouă luni mai târziu, mută paturi vechi dintr-o parte în alta şi cară tot felul de lucruri, urcând şi coborând scările cu ele (el stă la etajul doi). De asemenea, Kostas a mai amintit şi despre faptul că prietenul său, prin mijlocirea căruia a aflat de Sfântul Efrem, a fost el însuşi vindecat de cancer de către acest Cuvios, iar acum lucrează ca şi ambasador al Greciei.

Savarios, 7 februarie 2011, Tesalonic, Grecia

44. Cu adevărat, acest Sfânt este grabnic ajutător! – găsirea actelor

Sunt prea nevrednică să scriu despre Sfântul Efrem cel Nou. Îmi cer iertare. Cineva de la biserică mi-a împrumutat cartea cu *Viaţa, arătările, minunile, acatistul şi paraclisul Sfântului Efrem cel Nou*. Am luat cartea, iar în acea zi fiul meu nu-şi găsea actele de la maşina pe care urma să o vândă. Era dezamăgit, disperat şi, seara târziu, mă rugase să mai caut prin casă, poate le voi găsi. Atunci m-am apucat şi am citit Acatistul Sfântului Efrem cel Nou. După ce l-am terminat, fiul meu m-a sunat şi mi-a spus să nu mai caut, pentru că a găsit actele. Eu i-am răspuns că nu le-am căutat şi că tocmai terminasem de citit Acatistul Sfântului Efrem cel Nou. Cu adevărat, acest Sfânt este grabnic ajutător! Doamne Iisuse Hristoase, Îţi mulţumesc că ai binecuvântat pământul cu Sfinţi care să se jertfească pentru credinţa întru Tine!

Întâmplarea este recentă şi s-a petrecut în 6 mai 2011.

Sfinte Efrem, mă închin şi-mi doresc să ajung la moaştele tale dacă Cel de Sus îmi dă binecuvântarea! Amin.

Maria, Iaşi, 11 mai 2011, România

45. Binecuvântare și zămislire de copii

Mulţumim lui Dumnezeu pentru darurile minunate pe care ni le trimite. Un astfel de dar a fost şi pentru mine Sfântul Efrem cel Nou, pe care „l-am cunoscut” chiar în acest an, în ziua de Rusalii. Fiind la mănăstirea din localitatea noastră, împreună cu soţul, am intrat în magazinul cu obiecte bisericeşti, fără a căuta ceva anume, şi uitându-mă pe acolo, paşii m-au condus direct la cartea sa *Noi minuni ale Sfântului Efrem cu copii născuţi se nenăscuţi*. Era exact ceea de care aveam nevoie atunci, deoarece îmi doresc un copil. Necunoscând şi neştiind nimic despre acest mare Sfânt, am cumpărat cartea fără să stau mult pe gânduri. Noaptea l-am visat pe Sfântul Efrem că stătea în faţa mea, având în mână o lumină puternică şi arătându-mi un simbol.

Mulţumesc Sfinte Efrem cel Nou că mi te-ai descoperit şi îţi promit că te voi vizita la tine acasă, să îţi mulţumesc personal pentru darul de a avea un copil.

Mirela Maria, 16 iunie 2011, România

46. Ocrotitorul casei – ferire de indundație

Aş vrea să vă aduc la cunoştinţă o minune a Sfântului Efrem cel Nou. La sfârşitul săptămânii trecute, când în Bucureşti a fost cod galben din cauza ploilor, am fost plecaţi de acasă. Ţeava pentru ape pluviale s-a spart de la vecinul de deasupra până la jumătatea peretelui de la noi. La două etaje sub noi a făcut prăpăd în holurile vecinilor, care au strâns apa cu făraşele cât timp a plouat. La noi nu a fost nici o picătura, deşi spărtura a fost în dreptul peretelui din apartamentul nostru. De ce? Pentru că am lăsat casa în grija Sfântului Efrem, rugându-l să o apere cât suntem noi plecaţi.

Am citit mai demult, într-o cărticica, despre o mamă care îşi lăsa copiii în grija lui când pleca de acasă şi m-am gândit ca n-ar strica să fac la fel. Slavă Ţie, Doamne! Mulţumesc Sfinte Efrem!

Moni, Bucureşti, 18 iunie 2011, România

47. Vindecare de depresie și deznădejde și găsirea unui servici

Mă numesc Elena, am 23 de ani şi vreau să îi mulţumesc Sfântului Efrem cel Nou pentru că m-a ajutat foarte mult, deşi viaţa mea era plină de păcate foarte grave şi de multe patimi. După patruzeci de zile, în care i-am citit acatistul, am reuşit să ies din depresia în care eram. Fiind doborâtă de deznădejde, plângeam zi de zi, nu mai găseam în nimic bucurie şi nu mai aveam putere să mă lupt pentru a-mi găsi un serviciu mai bun, pentru a scăpa de singurătatea care mă mistuia şi izolarea în care trăiam. Citind acatistul Sfântului Efrem am prins putere şi speranţă, am găsit în el un prieten şi o nădejde, apoi

uşor şi cu răbdare mi-am găsit - printr-o minune - serviciu în această ţară străină, fără ca măcar să am acte aici, m-am mutat din locul acela izolat unde trăiam înainte, toate s-au rezolvat datorită ajutorului lui Dumnezeu dăruit nouă prin intermediul sfinţilor Săi. Să nu vă lăsaţi cuprinşi de deznădejde şi să nu vă resemnaţi trăind în tristeţe şi necazuri! Rugaţi-vă şi Sfântul Părinte Efrem cel Nou vă va ajuta!

Îţi mulţumesc Sfinte Părinte Efrem cel Nou că te-ai îndurat de mine! Sfinte Nectarie, Sfinte Ioan Rusul, Sfântă Parascheva, Sfântă Maică Maria Egipteanca, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, vă mulţumesc pentru că aţi ascultat rugăciunile unei păcătoase!

A. Elena, 31 august 2011

48. La prăznuirea Sfântului Efrem cel Nou – ajutor la naștere, vindecări

Pe 2 mai 2009, seara, soţia mea, care era însărcinată, a început să aibă dureri şi contracţii. Dimineaţa devreme am pornit spre spital. Acolo am aflat că nu era vorba de adevăratele contracţii. Cu toate astea, durerile erau mari. Astfel au trecut două zile. Pe 5 mai era chiar praznicul Sfântului Efrem cel Nou, Sfânt iubit şi chemat în ajutor de către obştea bisericii la care mergem noi. Medicul ne-a spus că, dacă nu se întâmplă nimic (în sensul că dilataţia nu era cea optimă), va fi nevoit să provoace forţat naşterea. L-am rugat pe părintele duhovnic să se roage pentru noi, iar o parte din cunoscuţii noştri au citit acatistul Sfântului Efrem. Seara, o prietenă medic a venit să stea peste noapte cu soţia mea şi, pentru că i-a adus puţin untdelemn de la Sfântul Efrem, a uns-o cu acela pe pântece. Peste o oră sau două după aceasta, soţiei mele i s-a făcut rău, pasămite de la ciocolata mâncată mai devreme... Au venit durerile mari, s-a rupt apa, a sosit şi medicul

în miez de noapte cu zâmbetul pe buze şi, mai ales, s-a născut Justina, fiica noastră, chiar în primele ore ale zilei de prăznuire a Mucenicului.

Altă dată, în perioada când o alăpta pe Justina, soţia mea avea dureri mari de cap şi se gândea că, dacă acestea nu cedează, va trebui, cu toate riscurile, să ia medicamente. Dar având prin casă untdelemn de la acelaşi Sfânt Mucenic, s-a uns puţin pe frunte. Durerile au dispărut aproape imediat.

Ş. O., Cluj-Napoca, 2011, România

49. Tămăduitor sufletului și trupului – vindecare de boli de inimă

Aş dori să mărturisesc şi eu despre minunile Sfântului Efrem. Am aflat despre acest Sfânt în luna noiembrie a anului 2009 când o cunoştinţă, care a venit la mine, mi-a împrumutat cartea cu viaţa, minunile şi arătările Sfântului. Trebuie să spun că îndată ce am primit cartea, m-am simţit atrasă ca un magnet de ea şi am strâns-o la piept plină de bucurie. După ce a plecat persoana care fusese la mine, am luat cartea, iar lectura ei m-a captivat. Când am isprăvit de citit, nu ştiam cum să-i mai mulţumesc Sfântului Efrem că venise şi la mine prin acea carte. I-am făgăduit Sfântului că, atât de atunci cât şi începând de la fiecare prăznuire a sa, îi voi citi acatistul vreme de patruzeci de zile.

Viaţa mea a fost foarte zbuciumată, un adevărat calvar, însă încet-încet m-am apropiat de credinţă, prin multe boli şi suferinţe de tot felul. Anul 2008 a fost cel mai greu, din cauza anginei pectorale. Am avut crize groaznice în stern, apoi durerile s-au extins şi au ajuns la gât, încât în timpul crizelor aveam asemenea dureri, de parcă cineva îmi smulgea limba precum şi toate vasele de sânge din cap. Aşadar eram foarte bolnavă cu inima... Însă m-am tot ferit de a ajunge la spital deoarece pur şi simplu nu-l mai

puteam suporta. M-am rugat stăruitor să fie voia Domnului cu mine şi, dacă trebuie să mor, să se împlinească acest lucru... dar nu am murit şi nici acele dureri groaznice nu au încetat.

În această vâltoare a suferinţelor am început să ţin post şi să urmez învăţătura de credinţă. De multe ori nu am mai voit nici tratamentele medicamentoase, căci îmi tulburau luciditatea, iar eu doream să am puterea de a vorbi şi de a lupta în cele duhovniceşti. Mă simţeam nepregătită pentru plecarea din lumea aceasta şi Îl rugam pe Domnul să-mi cureţe trupul şi sufletul, mintea şi inima. Astfel s-a scurs şi anul 2009 şi în noiembrie l-am cunoscut pe Sfântul Efrem cel Nou. Am citit zi de zi din cartea lui, iar în 9 noiembrie, iată-mă într-o lumină nouă, renăscută lăuntric, împlinind rugăciunea către Sfântul Efrem cel Nou. Dar cum s-a petrecut acest lucru?

Trebuie să vă spun că am început să citesc acatistul său din ziua în care am primit cartea, având şi gândul că voi urma învăţăturilor duhovniceşti ale Sfântului Efrem. În seara zilei de 8 noiembrie am citit paraclisul, iar apoi am luat cartea şi am pus-o lângă mine. Noaptea m-am trezit din cauza durerilor groaznice, dar ochii nu mi-i puteam deschide. Durerile erau aşa de cumplite, încât gemetele se amestecau cu ţipete... şi stând în pat i-am spus Sfântului Efrem: „Sfântul meu, nu mai pot suporta, te implor, ajută-mă! Te rog, crede-mă că nu mai suport! Toate celelalte dureri le voi răbda, îţi făgăduiesc! Dar te rog vindecă-mă de boala de inimă! Te implor!”. Apoi ştiu că am adormit cu linişte şi pace. Dimineaţa - pe 9 noiembrie - m-am trezit cu cartea în braţe şi deodată mi-am amintit calvarul din noaptea ce trecuse. Dar îndoindu-mă, mi-am spus: „Oare chiar m-a vindecat Sfântul Efrem?” şi mă tot frământam lăuntric. Fiind foarte dimineaţă şi având încă strânsă la piept cartea, am adormit iarăşi, dintr-o dată şi cumva împotriva voinţei mele.

După un răstimp m-am trezit cu nişte dureri nespus de mari: mă durea tot corpul din cap până în degetele picioarelor. M-am speriat şi am încercat să merg la baie, ajungând foarte greu până acolo şi rugându-mă tuturor Sfintelor. Voiam foarte mult să

îmi aduc aminte de numele Sfântului Efrem, dar nicicum nu reuşeam. Atunci am strigat către Maica Domnului: „Născătoare de Dumnezeu, ajută-mă să îmi aduc aminte numele Sfântului!”. Fecioara Maria mi-a luminat mintea şi am putut grăi: „Sfântul meu Efrem, iartă-mă! Ştiu bine că sunt vinovată pentru că m-am îndoit de tine. Te rog, dăruieşte-mi credinţa cea adevărată şi statornică!...” şi îndată toate durerile şi tremurul trupului au dispărut. Iar de atunci am fost sănătoasă şi nici nu m-am mai îndoit de Sfântul Efrem şi de aceea îl iubesc din tot sufletul meu.

Am dorit ca tot ceea ce s-a petrecut să rămână în taină şi nu voiam să dau mărturie pentru cele petrecute, însă acest lucru nu cred că este bineplăcut lui Dumnezeu, pentru că ştiu că Hristos este Cel Care lucrează prin toţi sfinţii Săi şi Lui I se cuvine toată slava, cinstea şi închinăciunea. Îi mulţumesc lui Dumnezeu pentru vindecarea şi tot ajutorul ce ni-l dăruieşte prin sfinţii Săi.

Am un an de zile de când frecventez biserica Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului şi a Sfintei Ecaterina din Constanţa. Mi-e drag să merg acolo deoarece în biserică se află icoana pictată a Sfântului Efrem, care pare întru totul viu, şi pur şi simplu simţi că îţi răspunde rugăciunii ori cuvintelor pe care i le adresezi.

Sunt încredinţată că Sfântul Efrem Tămăduitorul este cel care m-a ajutat să-mi redobândesc sănătatea. Am făcut o făgăduinţă Sfântului Efrem pentru a-i mulţumi pentru ajutorul ce mi l-a dat. Sunt încredinţată că, prin mijlocirile lui, această făgăduinţă se va împlini şi în faptă. Amin.

Ioana, Constanţa, 2011, România

50. „Tu şi armata ta de Sfinți...” – Cu Sfântul Efrem la examen - ajutor la examen

Sfinte Mare Mucenice Efrem, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Sfântul Efrem cel Nou... un Sfânt cu care am făcut cunoştinţă abia anul acesta (2011), când toţi cei din jurul meu îl ştiau deja atât de bine.

Tămăduirea unor boli fără de leac, ajutorare pentru bunăstarea familiei, ajutor la examene... toate acestea sunt minuni despre care auzeam frecvent în jurul meu când se pomenea numele Sfântului. Pe acestea le-am trăit şi eu după aceea pe propria-mi piele, la ultima sesiune de examene, când, fiind convinsă de cuvintele minunate ale celorlalţi, am hotărât să-l iau pe Sfântul Efrem drept ocrotitorul meu.

Jumătate de sesiune trecuse deja cu bine, dar eram în preajma celui mai greu examen, iar colegii din anii superiori nu prea ne dădeau şansă de reuşită multora. Am învăţat după puterile mele, iar unde nu puteam să reţin, îmi spuneam: „Va pune Dumnezeu partea Lui”. Cu o seară înainte de examen, l-am sunat pe un coleg ce dăduse examenul acesta înaintea mea. Mi-a spus fiecare detaliu: ce bilet a extras (căci aveam un examen oral), cum l-a rezolvat, ce a răspuns, cum ar fi bine să prezint, ce dimensiune a bileţelului ar fi bine să aleg, etc.

Iată că a venit şi ziua cea mare! Eram pe holul facultăţii, aşteptându-mi „sentinţa”. Aveam nădejdea că va fi bine, nu putea fi altfel. Era un examen prea mare şi important. E drept, starea de agitaţie a colegilor era, din când în când, prezentă şi la mine. Ieşeau rând pe rând colegi cu fel de fel de note. Minutele treceau şi se apropia ora la care trebuia să intru. Am intrat ca la un curs obişnuit, mi-am extras subiectul şi, când să mă uit pe bileţel, din zecile de bilete de pe masă... l-am extras tocmai pe cel despre care îmi spunea cu o seară înainte colegul meu! Cât de minunat e Dumnezeu întru Sfinţii Săi! Am început să-mi scriu ideile (care nici măcar nu îmi aparţineau, ci erau cele auzite de la colegul meu) şi... momentul adevărului, momentul susţinerii. Parcă vorbea altcineva în

locul meu, atât de coerent, atât de convingător... Trecuse doar un minut (am spus doar două-trei fraze), când profesorul m-a întrerupt brusc:

- Gata, a fost îndeajuns! Îmi va face plăcere să ne mai întâlnim, dacă nu acum, măcar la masterat. Zece!

„Zece... zece...”. A trecut examenul la care tot semestrul m-am gândit cu atâta deznădejde. „Zece...”. Era peste puterile mele. Nu-mi venea să cred! Dumnezeu ne răsfaţă! Sunt convinsă că Sfântul Efrem (dar şi Sfântul Nicolae) a(u) citit atâtea cărţi, atâtea cursuri în locul meu...

Mergeam înspre casă, parcă neputând conştientiza ceea ce tocmai se petrecuse. Nici celor din jurul meu nu le venea să creadă. După câtva timp, venind de la un alt examen, mă întreabă o colegă:

- Ei, cum a fost? L-ai luat? Am auzit că au fost note mici! Cât ai luat?
- Am luat 9,50.
- Nu-i drept! Eu am luat 7! Tu şi armata ta de Sfinţi...

Chiar aşa şi e. Dar această armată luptă pentru toţi.

Fiecare dintre noi avem în spatele nostru armate de Sfinţi ce mijlocesc pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Şi dacă El e Conducătorul, cum pot fi rânduite toate altfel decât minunat?

Anca-Lorena, Cluj-Napoca, 2011, România

51. Trei vindecări minunate – vindecare de megacolon congenital, hidrocefalie și gânduri rele

Un copilaş, care avea câteva luni, a fost diagnosticat cu megacolon congenital. Numeroasele investigaţii efectuate au propus intervenţia chirurgicală de urgenţă, întrucât trebuia extirpat tot colonul (intestinul gros) şi o mare parte din intestinul subţire.

A fost solicitat unul dintre cei mai competenţi dintre chirurgi în astfel de cazuri, însă din motive multiple, nu s-a mai reuşit colaborarea cu dânsul. Se punea problema chiar şi a unui posibil transplant, dar... nu în cazul acestui copil, dat fiind faptul că greutatea lui era mult prea mică pentru a rezista unei asemenea intervenţii.

Cu toate că medicii, într-un mod indirect, s-au arătat neputincioşi în ceea ce privea salvarea copilului, mama lui nu-şi pierdea nădejdea. Avea convingerea că nu întâmplător i-a pus numele Bogdan, care înseamnă „dăruit de Dumnezeu”, şi zicea că Domnul nu-şi ia darul înapoi.

Într-o seară, starea generală a lui Bogdan se înrăutăţise până într-atât, încât ajunsese la scăderea temperaturii sub 35°C şi la cianoză perioronazală (învineţirea în jurul gurii şi a nasului), iar tegumentele erau de o paloare intensă. Medicul de gardă i-a introdus în tratament masă eritrocitară (transfuzie de sânge), însă pentru boala de bază nu-i stătea în putere să găsească o rezolvare.

Starea de şoc a copilului a adus-o pe mama lui în pragul disperării. Telefonic a solicitat rugăciunea unui preot, care tocmai o spovedise cu câteva zile înainte. Părintele a fost profund mişcat de durerea mamei şi i-a zis cu hotărâre: „Acum am să-l chem pe Sfântul Efrem cel Nou!”. Mama nu-l cunoştea pe acest Sfânt, nu mai auzise de el, motiv pentru care şi-a notat cu grăbire pe o foaie de hârtie numele Sfântului, cu intenţia de a i se ruga şi ea la rândul ei.

Problema începuse să-şi capete rezolvarea într-un mod miraculos; totul se derula foarte repede. Intraoperator s-a constatat că boala, care era evidentă de luni de zile prin toate investigaţiile... nu mai era! Sfântul Efrem cel Nou nu s-a lăsat aşteptat şi a intervenit cu grăbire. Mulţi L-au slăvit pe Dumnezeu prin această minune!

La puţin timp, copilul a fost externat cu stare generală bună. După ce a ajuns acasă, a început să ia în greutate şi să se refacă.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Când lichidul cefalorahidian (de la creier) se acumulează în exces, dă naştere unei boli care se numeşte hidrocefalie. Această patologie se caracterizează prin creşterea în volum a perimetrului cranian. Lichidul în exces se poate elimina printr-un „furtunel", numit şunt.

În cazul unui băieţel, care nu avea decât un anişor, acest şunt s-a înfundat. Într-o astfel de împrejurare, consecinţa poate să fie fatală.

Mama lui era tare necăjită pentru această situaţie, fiind necesară o intervenţie chirurgicală, posibil efectuată de către o echipă de neurochirurgi şi chirurgi pediatri... Complicat!

Această situaţie nefericită se petrecea într-o zi de 5 mai, tocmai când era prăznuit Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou.

O altă mămică din salon i-a dăruit acestei mame necăjite acatistul Sfântului Efrem cel Nou. Tot în acea zi, această mămică se închinase l-a „papucul" Sfântului Efrem cel Nou [Este vorba despre un papuc de catifea roşie brodat cu fir, care a fost aşezat o vreme în piciorul Sfântului Efrem de către maicile de la Mănăstirea din Nea Makri. Un astfel de papuc a fost primit, ca binecuvântare din partea Mănăstirii Sfântului Efrem, de

către un grup de pelerini de la Biserica Ortodoxă Misionară a Studenţilor din Cluj-Napoca. Astăzi, „papucul” se află în această biserică, fiindu-le oferit spre cinstire tuturor celor care doresc să se apropie de Sfântul Efrem şi să îl cinstească şi în felul acesta. Vezi mai multe detalii în acest volum, în cuprinsul mărturiilor Papucul Sfântului Efrem (pag. 163-166) şi minunea 78 (pag. 185-189)].

La investigarea preoperatorie s-a constatat că şuntul s-a desfundat de la sine şi nu a mai fost necesară intervenţia chirurgicală.

Sfântul Efrem cel Nou a uşurat munca medicilor, aşa că ei au trebuit să mai facă doar biletul de externare din spital. Din acea zi, mama copilului a hotărât că va citi zilnic Acatistul Sfântului Efrem cel Nou, considerându-l ocrotitor al fiului său.

Când am fost într-un pelerinaj la mănăstirile din Grecia, o ropotire (zgomot rapid) de gânduri rele mi-a întunecat starea sufletească. Nicăieri nu reuşeam să-mi găsesc pacea!

Ajungând la moaştele Sfântului Efrem cel Nou, m-am rugat lui să mă ajute. Îndată sufletul mi-a fost cuprins de o pace cum... nu mă pricep să o descriu... şi Soarele a răsărit de după nori! Bucuria ce m-a cuprins, mă făcea să zburd prin mănăstire!

Rezidenta L., Cluj-Napoca, 2011, România

52. Ocrotitorul și tămăduitorul pruncilor – vindecare de dilatare pelvicalicealǎ a rinichiului

Sunt mama unui băieţel care are acum un an şi şase luni. Pe când copilaşul avea cinci săptămâni, i s-a descoperit că are dilatare pelvicaliceală a rinichiului stâng. Această malformaţie nu îi afecta funcţia rinichiului, însă trebuia ţinută sub control. Asta însemna să mergem periodic la 2-3 luni la clinică pentru ecograf. Ne-am întristat mult de această veste, iar bucuria pe care copilaşul o adusese în viaţa noastră era acum umbrită. Pe mine mă cuprindea neliniştea gândindu-mă că va trebui să tot mergem pe la medici cine ştie câţi ani de acum înainte. Dar ce aveam de făcut, decât să respectăm indicaţiile medicului?

Peste o lună am mers la control, apoi peste alte două luni iarăşi - dilatarea era aceeaşi: 8 milimetri. La acest din urmă control ne-au spus că ar trebui să facem cistografie pentru a vedea dacă nu e reflux urinar. Noi, părinţii, am refuzat aceasta (aveam o reţinere faţă de această analiză). Am cerut atunci să-i mai facă ecografia peste alte două luni şi vom vedea atunci ce va fi de făcut; medicul a acceptat oarecum aceasta, dar ne-a spus că tot va trebui să-i facă cistografie. Eu m-am bucurat pentru că s-a putut amâna şi speram să se schimbe ceva până data viitoare, aşa încât să nu mai fie nevoie să-i facă cistografie; nădăjduiam că ne va ajuta Dumnezeu cumva. Acestea din urmă se întâmplau în decembrie 2010.

Prin ianuarie 2011, mă hotărâsem să citesc cartea cu viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou. Am citit-o de la început; stăteam seara până târziu (după ce adormea copilaşul) şi nu puteam să mă desprind uşor de ea. M-au mişcat cele scrise în carte: moartea cutremurătoare a Sfântului, arătările, feluritele minuni şi vindecări care se relatau. Mă minunam de faptul că este atât de grabnic ajutător. Îl simţeam viu şi prezent în acele povestiri, iar icoana lui o priveam altfel; ajunsesem să-l îndrăgesc. M-am gândit atunci că trebuie să mă rog lui pentru copilaş. Mă rugam adeseori în minte cu rugăciuni

scurte, am citit şi acatistul Sfântului şi l-am rugat şi pe soţul meu să-l citească cu o seară înainte de a merge iar la control.

Pe 26 ianuarie 2011, eram programaţi la control. Aveam şi teamă, dar şi mare nădejde în ajutorul Sfântului Efrem. Şi - minune - copilaşul nu mai avea dilatarea, însăşi doamna doctor s-a arătat surprinsă şi după ce s-a uitat la amândoi rinichii, a zis: „Să mai vedem odată rinichiul stâng” şi, nevăzând nimic, a spus: „Hai să măsurăm şi cu liniarul pe ecograf pentru că, totuşi, era o dilatare de 8 milimetri”. Dar şi de această dată nevăzând nimic ne-a spus: „Mergeţi la doctorul care v-a trimis, să vedeţi ce faceţi în continuare, căci eu n-am găsit nimic”.

Iar eu nu mai pot zice decât că: „Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi”.

Claudia-Cristina M., noiembrie 2011, România

53. Biruința veșnică a sfinților – vindecare de dureri de cap și de atac demonic în timpul somnului. Sfântul Ilie Lăcătușul.

Sfântul Efrem este într-adevăr grabnic ajutător în orice necaz. Ne-a ajutat şi pe noi de multe ori. Voi relata aici două întâmplări: într-o iarnă soţia mea a căzut pe gheaţă şi în urma loviturii a început să aibă dureri de cap. După ce ne-am rugat Sfântului Efrem, durerile au dispărut.

O altă minune mă face să-l pomenesc pe Sfântul Efrem în fiecare seară. Se întâmpla mereu să visez urât, un coşmar în care simţeam că sunt paralizat, captiv în propriul meu trup. Apoi am aflat că Sfântul Efrem s-a arătat într-o noapte unui om care suferea de un atac demonic în somn şi i-a recomandat să-şi pună cruce la gât, în fiecare

seară. Am hotărât să fac la fel. De atunci port mereu cruce la gât, pe care o sărut înainte de culcare, mulţumindu-i Sfântului Efrem că acel coşmar nu s-a mai întors niciodată.

De câţiva ani sufăr de constipaţie cronică. În ultimele luni boala s-a agravat şi am devenit dependent de laxative. În toamna acestui an am fost, împreună cu soţia mea, să ne închinăm Sfântului Ilie Lăcătuşu, în cimitirul Giuleşti. Trebuie să mărturisesc că eu aveam nişte îndoieli în ceea ce priveşte sfinţenia Părintelui Ilie, pentru că am fost influenţat de cei care spun că „sfinţii închisorilor” nu pot fi consideraţi mucenici deoarece cei mai mulţi au fost legionari, au pătimit din motive politice, etc. Dar, pentru că soţia mea îşi dorea mult să ajungă la Părintele Ilie, am mers şi, cu îndoială în suflet, m-am închinat şi eu, fără să-i cer nimic Sfântului. Cu toate acestea el m-a vindecat de constipaţie şi chiar din seara aceea am constatat că aparatul meu digestiv funcţionează normal şi de atunci n-am mai avut nevoie de laxative.

În plus, Sfântul Ilie m-a vindecat şi de îndoielile mele legate de Sfinţii din închisorile comuniste. Acum sunt convins că sunt mucenici şi Dumnezeu a primit jertfa lor, chiar dacă, poate, au făcut şi greşeli înainte să fi fost arestaţi.

Lucian P, Cluj-Napoca, 2011, România

54. O nouă zi de naștere – vindecare și ajutor la intervenție chirurgicală

Nu ştiu cât o să vă vină a crede, dar s-a întâmplat în familia mea şi trebuie să o spun tuturor ca să rămână mărturie. Nu am cuvinte de mulţumire către Dumnezeu pentru minunea petrecută prin Sfântul Efrem cel Nou din Grecia, joia trecută, pe 20 octombrie 2011, începând cu ora 15.00, când situaţia fetiţei noastre Anastasia, internată la Institutul de Boli Cardiovasculare şi Transplant din Târgu Mureş s-a schimbat în totalitate. Aceasta în pofida verdictul iniţial conform căruia medicii au spus că „din punct de vedere medical şi uman nu se mai poate face nimic, fiind depăşită vârsta de operaţie, care trebuia făcută imediat după naştere sau la maximum o lună, acum intervenind complicaţii foarte mari şi, în plus, fetiţa a făcut şi o pneumonie severă, fiind afectate ficatul (deplasat cu 3 cm) şi rinichii, precum şi altele, survenind şi probleme psiho-motorii".

Acest Sfânt Efrem a intervenit în viaţa noastră într-un chip minunat, chiar cu o zi înainte de operaţie, trimiţându-ne o icoană a sa chiar de la Mănăstirea unde se află sfintele lui moaşte, din Nea Makri, de lângă Atena în ziua de joi, 20 octombrie 2011, Sfântul Efrem a dat „alarma" medicilor din Institut, înregistrându-se cea mai mare urgenţă din ultimii ani, când pur şi simplu în câteva minute s-au mobilizat toţi, au luat-o pe fetiţă în braţe fără nici o altă pregătire sau protocol şi au intrat direct în sala de operaţie, contrar evaluării făcute care nu permitea acest lucru deoarece copila ar mai fi trăit maximum cinci zile în starea în care era. Operaţia a durat aproximativ 5 ore şi jumătate, deşi ar fi trebuit să fie de 9-10 ore, iar fetiţa „s-a comportat exemplar" în tot timpul intervenţiei, după cum a afirmat chirurgul, domnul doctor H.S., fiind un caz unic întâlnit în toată cariera dumnealui şi - un paradox - însuşi diagnosticul ce i-a fost pus.

Anastasia a stat până marţi la terapie intensivă, iar acum este bine, trebuind să mai stea la secţia de cardiologie încă două sau trei săptămâni pentru monitorizare şi recuperare. Sunt multe de spus şi prea frumoase lucruri de recunoscut, dar vă îndemn să

citiţi rândurile ce urmează despre cel care a iubit-o şi i-a dăruit o nouă zi de naştere: 20 octombrie 2011.

Recomand din tot sufletul şi cu toată convingerea celor care au diverse probleme de sănătate să apeleze cu maximă încredere la Sfântul Efrem, marele Făcător de minuni şi Tămăduitor al secolului 21 şi garantat 1000% îi va ajuta pe cei ce au neîntârziat nevoie de ajutorul lui. Fiind un Sfânt atât de mare şi atât de puternic - datorită chinurilor îngrozitoare pe care le-a suferit pentru mărturisirea Credinţei Ortodoxe -, Mucenicul Efrem cel Nou ar fi bine să fie cunoscut de cât mai mulţi oameni, mai ales datorită faptului că acţiunea sa binefăcătoare se răsfrânge asupra tuturor felurilor de probleme şi nevoi: vindecări de felurite boli (cancer, epilepsie, leucemie, paralizie, orbire, diabet, hemoragii, amnezie, boli ale inimii şi ale creierului, piatra la rinichi, polinucleoză, insuficienţă hepatică, dureri de cap, oase, ochi, stomac ş.a.m.d.), salvări din tot felul de primejdii (sinucidere, accidente, foc, înec, furtuni, operaţii, comă, de pe patul de moarte, dependenţă de droguri), ajută în procese, rezolvă probleme legate de acte, de calculatoare, izgoneşte demonii, întăreşte credinţa.

Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi! Mulţumesc Sfântului Efrem pentru tot! Amin.

Stelian Constantin D., 27 octombrie 2011, România

55. „Ajutor de la Sfântul Efrem, cel care ne ajută să fim blânzi ca el” – vindecări sufletești și trupești

Suntem o familie din Cluj-Napoca, cu doi copii. De Sfântul Efrem am aflat de la un prieten, de la care am primit şi untdelemn de la candela Sfântului din Grecia. Ajutorul lui l-am cerut adesea, în tot felul de încercări pe care le avem zi de zi cu copiii.

Băiatul nostru, Mina, când avea un an şi jumătate, a început să-i lovească pe alţi copii. De câte ori îl lăsam cu alţi copii, trebuia să-i păzim mânuţa, să nu-i lovească pe ceilalţi copilaşi. Şi pe noi ne bătea, dar mă îngrijoram mai tare pentru ceilalţi copii. Trebuie să specific că nu avem televizor şi nici bătaie nu a primit de la noi mai mult decât o palmă la fund - nici aceea foarte tare şi nu mai mult de cinci ori de când s-a născut. Am început să-l dau pe Mina cu untdelemn în fiecare seară şi să-i spun: „Ajutor de la Sfântul Efrem, cel care ne ajută să fim blânzi ca el”. După o perioadă am început să văd îmbunătăţiri în comportamentul lui. Nu mai dădea palme şi m-am gândit că i-a trecut şi că a fost doar o fază în dezvoltarea lui. Am plecat apoi la bunici şi nu am luat untdelemnul cu mine. Ne-am întors după o săptămână şi Mina a început să dea iarăşi în copii. Am luat untdelemnul din nou şi de atunci încercăm să ne dăm toţi, în fiecare seară, luându-l cu noi şi în călătorii. Ne-am dat seama că rugăciunea aceea scurtă îl îmblânzise şi nu era doar o etapă în creşterea lui. În general am observat că nu există coincidenţe, ci toate ni se întâmplă pentru a învăţa ceva.

Mai avem o întâmplare cu fetiţa noastră cea mică. Maria avea în jur de două luni şi ne aflam în perioada de colici. Era noaptea târziu şi Maria nu putea să adoarmă şi, deşi ştiam că e frecvent şi normal la bebeluşi, eram totuşi îngrijorată şi obosită. Voiam să mă culc, dar Maria plângea, o durea burtica, se încorda şi ţipa. Mă gândeam ce aş putea face din moment ce nu puteam să adorm. M-am gândit să citesc ceva şi „întâmplător” cartea Sfântului Efrem era lângă noi şi mi-a atras atenţia. Am deschis la acatist. Cum am rostit primele două cuvinte, Maria a vomat şi s-a liniştit instantaneu, am spălat-o şi apoi a

dormit până dimineaţa. Când s-a trezit, a mâncat şi a adormit la loc. După ce-am spălat covorul, m-am liniştit şi-am conştientizat că nici aici nu putea fi vorba de o coincidenţă, ci de grabnicul ajutor oferit de Sfântul Mare Mucenic Efrem. Mă bucur şi azi că nu m-am culcat imediat şi am avut tăria, sau mai bine zis Îngerul Păzitor m-a îndemnat, să mă întorc şi să mulţumesc, terminând acatistul început.

Cu untdelemnul de la Sfântul Efrem ne dăm mereu când avem o problemă de sănătate sau atunci când se lovesc copiii. Mulţumim lui Dumnezeu, Maicii Domnului şi Sfântului Efrem că până acum n-am suferit nimic grav.

Cristina, Alexandru, Mina-Matei şi Maria-Eliza R.,
Cluj-Napoca, noiembrie 2011, România

56. Dezintoxicare – vindecare de patima băuturii, ajutor la angajare şi mărire de salariu

Vreau să mărturisesc una din minunile Sfântului Efrem cel Nou, minune care mi s-a întâmplat nu demult.

Într-o duminică mă aflam cu fiul meu la Sfânta Liturghie. În faţa bisericii era o femeie care vindea cărţi ortodoxe. M-am apropiat şi, ca de fiecare dată, am căutat cărţi pe care încă nu le citisem, pentru că mi-am făcut obicei ca niciodată să nu plec fără să cumpăr vreo carte. Femeia care vindea m-a întrebat dacă îl cunosc pe Sfântul Efrem - mare şi grabnic ajutător în orice situaţie. I-am răspuns că nu ştiu nimic despre el, iar dumneaei mi-a înmânat cartea ce cuprinde *Viaţa, arătările, minunile, acatistul şi paraclisul Sfântului Efrem cel Nou*. Am răsfoit-o, am citit câteva dintre minunile sale, puţin din viaţa Sfântului şi gândul m-a dus spre cineva din familie, grav afectat de păcatul

beţiei... şi mi-am spus necăjită: „Sfinte Efrem, dacă ar putea persoana respectivă să se lase de băutură, cu ajutorul tău... chiar de ar fi să se şi îmbolnăvească, însă asta să-i fie spre însănătoşire, fă o minune să se lase de băutură”. Având aceste gânduri am cumpărat cartea şi apoi am plecat spre casă cu copilul.

Seara am început să citesc paraclisul Sfântului Efrem împreună cu copilaşul meu, şi am primit deodată un telefon de la soţia persoanei care avea probleme cu băutura şi la care mă gândisem în biserică. Am întrebat-o ce face soţul ei şi ce credeţi că mi-a spus?

- S-a dus la spital pentru că băuse foarte de mult. S-a hotărât să se interneze pentru dezintoxicare! El care nu voia să audă de medici privind problema sa!

Iată una din minunile prin care Sfântul Efrem mi-a răspuns numai ştiind durerea şi gândul meu.

Însă minunile sale nu se termină aici. Acum când vă scriu, eu deţin un post temporar de şef de birou, de vreo şase luni, într-o instituţie publică. Azi am fost chemată de director să-mi comunice că mi-a venit numirea de la Bucureşti pe încă şase luni şi cu salariul mărit de trei ori! Iată încă una din minunile Sfântului Efrem care a văzut rugăciunile mele şi ale copilului şi nu ne-a lăsat în această stare de criză, ştiind că sunt singură doar cu copilul meu.

Aşa încât nu pot decât să laud pe Dumnezeu, pe Maica Sa Sfântă şi pe Marele Mucenic Efrem cel Nou şi recomand tuturor să li se roage, căci ei nu lasă pe nimeni niciodată!

Viviana, Galaţi, 2011, România

57. Vindecări ale sufletului

Citind viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou, mi-am dorit şi eu ca Sfântul să facă o minune în viaţa mea, dar îmi era teamă să-i cer ceva, cutremurându-mă de măreţia arătărilor sale. Însă, momentul de a-i cere ceva s-a concretizat pe data de 4 mai 2010, în ajunul prăznuirii Sfântului Efrem cel Nou, într-o marţi seara, când - fiind singură acasă - am început să mă rog către Sfântul, aşa cum de puţine ori am făcut-o de-a lungul vieţii mele. I-am cerut atunci, cu multă credinţă şi nădejde în ajutorul său, să vindece bolile sufletului ce mă chinuiau de o lungă perioadă de timp, promiţându-i că voi merge să mă închin la moaştele sale cât de repede voi putea.

Ajutorul a venit imediat, pentru că după rugăciune am simţit o mângâiere şi o binecuvântare a sufletului nesperate, după o perioadă grea de tulburare şi zbucium sufletesc. Iar noaptea am avut un vis, în care eram într-o biserică necunoscută, mai întunecoasă (lumina era difuză) şi acolo stăteau cu lumânări aprinse în mână şapte tinere: patru în partea stângă şi trei în dreapta, aşteptând să vină cineva. Când le-am văzut, cu multă bucurie, m-am aşezat în rândul din dreapta şi am aşteptat şi eu cu lumânarea în mână. Dinspre Sfântul Altar a venit un preot îmbrăcat în reverendă, având în mână un potir şi o linguriţă şi a venit direct spre mine. A luat din potir şi mi-a dat să mănânc. Eu m-am tulburat, cuprinzându-mă frica, neştiind cine este, dar el mi-a zâmbit, încurajându-mă să iau, pentru că nu mi se va întâmpla nimic rău. Pe moment am ezitat, dar crezând că este un părinte cunoscut mie, am luat ce mi-a dat. Era colivă şi nu împărtăşanie, cum am crezut.

Trezindu-mă dimineaţa, m-am uitat la icoana Sfântului Efrem, încercând să înţeleg visul. Şi am fost convinsă că el a fost părintele în sutană din visul meu. Vreau să mai spun că toată ziua aceea am avut o bucurie şi o veselie de nedescris, iar starea sufletului s-a ameliorat de la o zi la alta. Dorinţa de a ajunge la moaştele sale s-a

îndeplinit chiar în acel an printr-o conjunctură minunată, tot prin mijlocirea Sfântului, când am mers în Grecia cu un grup de tineri creştini. Atunci am fost la mai mulţi sfinţi cu moaşte, iar la Sfântul Efrem am ajuns pe 14 septembrie, de Înălţarea Sfintei Cruci, în ziua sa de naştere, şi când au început pătimirile sale. Când am intrat în biserică, am constatat cu emoţie că era exact aşa cum o visasem eu, iar racla cu moaştele Sfântului erau aşezate în locul unde m-am aşezat eu în vis. M-am închinat la moaşte şi m-am rugat lângă raclă, la capul Sfântului, când mai erau puţini oameni în biserică şi eram stresată să nu rămân răzleţită de grup; de două-trei ori am auzit o pocnitură şi m-am tulburat puţin, dar după aceea am înţeles că Sfântul mi-a ascultat rugăciunea. Iar imediat după aceea am fost chemată afară de conducătorul grupului pentru a afla un alt fapt minunat - primirea papucului Sfântului Efrem în dar pentru biserica noastră, de la maica stareţă.

Cum aş putea să-i mulţumesc Sfântului pentru toate, decât spunând: Bucură-te, Părinte, care primeşti cererile celor care se apropie cu credinţă şi strigă: Bucură-te Sfinte Efrem, întru tot fericite!

Alexandrina, Cluj-Napoca, 29 noiembrie 2011, România

58. Izbăvire din coma produsă de accident rutier

Aş dori să aduc şi eu mărturie despre o altă minune făcută de Dumnezeu pentru rugăciunile Sfinţilor Săi. În acelaşi timp, fac o rugăciune de caldă mulţumire Sfinţilor pentru ajutorul pe care l-au dat în chip minunat şi îi rog să acorde în continuare acest ajutor până la vindecarea deplină, sufletească şi trupească, a celui aflat în situaţia gravă pe care o voi povesti.

În ziua de luni 31 mai 2010, în oraşul Bucureşti unde locuiesc, în apropiere de Piaţa Unirii, am avut un grav accident rutier în care, fără să vreau, am lovit cu maşina un om. Desigur, nu pot spune cât îmi pare de rău şi ce pocăinţă am făcut şi va trebui să mai fac pentru aceasta tot restul vieţii. În urma traumatismului cranio-cerebral, bărbatul a fost imediat dus la Spitalul Universitar din Bucureşti, în comă de gradul 3. I s-a făcut o tomografie computerizată şi a fost operat, extrăgându-i-se un hematom intracerebral frontal şi rămânând internat la Terapie Intensivă în stare de comă de gradul 1.

Eram deznădăjduit la gândul că ar putea muri un om din cauza mea. Stăteam pe coridoarele spitalului fără a putea avea acces la pacient. Era în vârstă de 52 de ani şi se numea Constantin Săndulescu. Nu pot spune cu ce ochi mă privea familia sa - soţia şi cei doi copii. M-am rugat cu disperare la Maica Domnului (citind Paraclisul) şi la mai mulţi Sfinţi, făcând metanii, zi după zi. Îi enumăr mai jos, pentru că doresc să nu omit pe cât posibil nimic din ceea ce s-a petrecut şi care a dus la minunea pe care o relatez:

+ Sf. Ierarh Nectarie din Eghina (citindu-i Acatistul lângă racla cu moaşte la Mănăstirea Radu-Vodă)

+ Sfinţii Martiri Brâncoveni şi Sf. Ierarh Nicolae (citindu-le Acatistele lângă mormântul şi respectiv racla cu moaşte de la Biserica Sf. Gheorghe Nou). M-am rugat în special Sfântului Constantin Brâncoveanu, al cărui nume îl poartă bolnavul.

+ Sf. Mare Muceniţă Ecaterina (citindu-i Acatistul lângă racla cu moaşte de la Biserica Belvedere)

+ Sf. Ierarh Spiridon (citindu-i Acatistul lângă racla cu moaşte de la Biserica Sf. Spiridon Nou)

+ Sf. Luca al Crimeii, Arhiepiscopul Simferopolului (citindu-i Acatistul lângă racla cu moaşte de la Capela Spitalului de Endocrinologie C. Parhon)

+ Sf. Mare Mucenic Efrem cel Nou şi Sfinţii Mucenici Epictet şi Astion (aşa cum relatez mai jos)

+ Sf. Dimitrie cel Nou Basarabov (citindu-i Acatistul lângă racla cu moaşte la Catedrala Patriarhală)

+ Sfinţii Mărturisitori din închisorile comuniste (am fost și la Cimitirul Giuleşti unde sunt moaştele Părintelui Ilie Lăcătuşu, căruia de asemenea m-am rugat)

+ Sf. Ierarh Calinic de la Cemica (citindu-i Acatistul la Mănăstirea Cernica şi în Biserica Sfinţii Ierarhi Nicolae, Spiridon, Calinic şi Nectarie unde era duhovnicul meu şi mergeam de obicei la Sf. Liturghie)

+ Sf. Cuvioasă Teodora de la Sihla şi Sfinţii 40 de Mucenici din Sevastia (citindu-le acatistele la Mănăstirea Antim şi acasă)

+ Sf. Ioan Rusul (citindu-i Acatistul la Biserica Mihai Vodă, unde se ţin moaştele sale în Sf. Altar)

+ Sf. Ap. Andrei, Sf. Pantelimon, Sfinţii Arhangheli Mihail, Gavriil şi Rafail, Sf. Părinţi Ioachim şi Ana, Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel, Sf. Mina, Sfinţii împăraţi Constantin şi Elena (citindu-le acatistele în biserică, la spital sau acasă).

Desigur, nu putem măsura contribuţia fiecărui Sfânt, ştiu doar că toţi s-au rugat şi că Dumnezeu a auzit rugăciunea lor, a tuturor, căci la El nimic nu rămâne trecut cu vederea - nici măcar „din picătura de lacrimă vreo parte”.

Marţi, 1 iunie 2010, Părintele duhovnic Constantin Dragnea ne-a făcut sfeştanie, miercuri 2 iunie am stat la Sf. Maslu şi m-am spovedit, iar duminică 6 iunie m-am împărtăşit.

Vineri 4 iunie, Părintele Stareţ Mihail Stanciu de la Mănăstirea Antim, Părintele Marian Sava de la capela Spitalului Universitar şi Părintele Emanuel Ganciu au făcut o slujbă de Sfântul Maslu în acea capelă (o mică bisericuţă din curtea spitalului) special pentru cel bolnav, slujbă la care a acceptat să participe şi familia lui (soţia sa a spus că asista pentru prima oară la un Sfântul Maslu, întrebând ce trebuie să facă). M-am bucurat că a acceptat să primească şi o bucăţică de pânză ţinută lângă Brâul Maicii Domnului de la Mănăstirea Vatoped din Sf. Munte Athos, pentru a o pune lângă bolnav tot pentru vindecare. Părintele Mihail a urcat în salon şi l-a uns pe dl. Constantin cu ulei de la Sf. Maslu, stropindu-l şi cu aghiazmă. Soţia bolnavului s-a şi spovedit, la Părintele Ganciu.

A doua zi, familia a acceptat să primească şi o sticluţă cu ulei pe care o adusesem de la candela ce arde la racla cu moaşte ale Sfântului Ierarh Nectarie de Eghina de la Mănăstirea Radu-Vodă, ca să-l ungă pe bolnav. Îl trecusem şi pe un pomelnic lăsat acolo şi n-am încetat să mă rog Sfântului Nectarie în fiecare zi pentru vindecarea lui.

De asemenea, am primit de la Capela Spitalului Parhon o sticluţă cu ulei de la 9 Sfinte Masluri şi din candela de la racla cu moaştele Sfântului Luca al Crimeii, Arhiepiscopul Simferopolului, cu care familia a acceptat să-l ungă pe dl. Constantin. Părintele Gheorghe care slujeşte la capelă l-a pomenit pe bolnav întreaga perioadă, ca şi câţiva din enoriaşii săi.

Miercuri, 2 iunie, Anamaria Stoica m-a sfătuit să caut cartea despre viaţa şi minunile Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou. Irina Dragomir mi-a adus-o şi în următoarele zile am citit-o, făcând rugăciuni către Sfântul Efrem să-l tămăduiască pe Constantin cel grav bolnav (acatistul de la sfârşitul cărţii). Am fost frapat de cele două cazuri foarte asemănătoare din România, relatate la paginile 189 şi 192, de vindecare a unor bolnavi supuşi unor intervenţii chirurgicale de extragere a unor hematoame intracerebrale în urma unor traumatisme cranio-cerebrale. Citind mărturia lui O.D.B. din carte (pagina 184) despre rugăciunile făcute împreună cu Părintele Ciprian Negreanu de

la Cluj-Napoca, mi-a venit ideea de a-i scrie şi eu, pentru a-l ruga să facă o rugăciune către Sfântul Efrem. Marţi, 8 iunie, în jurul orei 12 am căutat pe internet o modalitate de a intra în contact. N-a trecut o jumătate de oră şi am fost sunat, aflând că starea bolnavului se ameliorase în seara precedentă, spre uimirea personalului medical de la ATI, al cărui pronostic - după transfuzia de sânge şi cea de a doua tomografie computerizată, făcută pe 6 iunie - era pesimist (cineva din spital îmi spusese că vorbind între ei medicii, nu-i dădeau şanse de supravieţuire). Dl. Constantin îşi revenise, ieşind din coma de gradul 1 după şapte zile în care se aflase la limita dintre viaţă şi moarte.

Am pus această revenire pe seama rugăciunilor familiei sale şi ale celor care au fost alături de mine, soţia mea, prieteni, rude, preoţi şi duhovnici din Bucureşti, ieromonahi de la Mănăstirile Antim, Petru Vodă, Putna, Nera, Viforâta, Radu-Vodă, Comana, dar mai ales ale Maicii Domnului şi Sfinţilor, inclusiv ale Sfântului Efrem cel Nou care a suferit el însuşi răni îngrozitoare la cap. Poate a contat şi intenţia de a aduce o mărturie publică despre minunea pe care aveam credinţa că Sfinţii o vor face.

Starea bolnavului însă continua să fie critică, el rămânând internat la Terapie Intensivă într-o comă mai puţin gravă, de gradul 3, în total aproape două luni. A făcut escare adânci din cauza nemişcării. Din pricina suferinţei, a hrănirii doar prin perfuzie şi a lipsei de mişcare, a slăbit extrem de mult, fiind tot mai atrofiat. Totuşi rezista, împotriva tuturor previziunilor negative ale medicilor de la Spitalul Universitar. Inutil să mai adaug că Spitalul Universitar nu avea medicamente şi că pe toate trebuia să le procurăm, familia lui şi cu mine. Am avut însă şansa unui ajutor substanţial sub forma unei donaţii din partea farmaciilor Catena, datorită doamnei Anca Vlad, căreia îi mulţumesc şi pe această cale.

Între timp, de-a lungul acestei perioade, la diferite intervale de câte o săptămână-două, Părintele Emanuel Ganciu, Părintele Constantin Dragnea, Părintele Petre Comşa şi Părintele Vlad Dobrescu au venit şi l-au împărtăşit.

De asemenea, Părintele Petre Comşa l-a atins cu o răcliţă cu moaşte ale Sfinţilor Mucenici Epictet şi Astion, citind şi acatistul acestora la capul bolnavului. După aceasta, starea lui, oarecum staţionară în comă de gradul 3, a început să se îmbunătăţească vizibil.

După aproape două luni, dl. Constantin a ieşit din comă. Era extrem de slăbit, doar piele şi os, cu escare profunde şi venele înţepate peste tot de perfuzii. Dar, cu excepţia unor zile cu febră datorată unei infecţii pulmonare rebele la antibiotice, ameliorarea a continuat. A început să mănânce şi a fost mutat de la ATI la Neurologie. Încet-încet a început recuperarea.

De la Spitalul Municipal a fost transferat la Institutul Naţional de Recuperare - Medicină Fizică şi Balneo-climatologie, din str. Măndineşti (Sf. Dumitru) nr. 2, unde a fost împărtăşit de Părintele Mihai Gojgar, parohul Bisericii Sf. Dimitrie Izvorâtorul de Mir - Poştă, aflată alături.

După încă o lună a fost externat, iar apoi reinternat la acelaşi spital pentru continuarea recuperării prin fizioterapie, kinetoterapie şi logopedie.

Până la sfârşitul anului dl. Constantin s-a pus pe picioare. Treptat recuperarea a atins o proporţie de circa 85%.

Mulţumesc Maicii Domnului, sfinţilor, Îngerilor, şi celor care mi-au fost alături pentru ajutor, şi mă rog ca evoluţia d-lui Constantin să continue şi ca Dumnezeu să-i dăruiască tămăduire completă, fără urmări sau sechele, întorcându-l la deplina sănătate sufletească şi trupească, şi să-i dea ani mulţi spre pocăinţă şi mântuire alături de familie.

Andrei Dîrlău, Bucureşti, 20 decembrie 2011, România

59. Minunile se țin lanț – naștere de copii, vindecări

În toamna anului 2010, am primit în dar cartea *Sfântului Efrem Noi - minuni cu copii născuţi şi nenăscuţi*. Din momentul în care am terminat-o de citit şi până în prezent, minunile au început pur şi simplu să se reverse în viaţa şi familia mea.

Îmi doream mult un copil, dar soţul meu nu se simţea pregătit - avea de susţinut două examene decisive pentru cariera profesională (el încă nu-şi terminase studiile), care într-adevăr presupuneau o muncă susţinută, intensă de studiu teoretic şi practic.

Profesia nu-mi lasă mult timp pentru a citi, dar în concediu am început să citesc cartea ce cuprinde faptele minunate ale Sfântului Efrem. Minunile descrise mă impresionau, iar Sfântul Efrem îmi devenea tot mai apropiat, aşa cum nu se întâmplase cu nici un alt Sfânt. Mărturisesc că părintele duhovnic mi-a dat canoane pentru a rămâne însărcinată, le-am îndeplinit, însă probabil lipsa mea de credinţă nu a dus la nici un rezultat. Am început să citesc acatistul Sfântului Efrem, dar fără o regulă strictă. Minunea a început să-şi anunţe venirea. La sfârşitul anului 2010, la trecerea dintre ani, soţul meu mi-a spus că în anul 2011 îşi doreşte în primul rând un copil şi apoi să-şi susţină cu succes examenele. Aşa s-a şi întâmplat. Până atunci prioritară era cariera, însă Sfântul Efrem i-a schimbat gândirea. După praznicul Bobotezei am rămas însărcinată.

La o lună după aceasta, mama mea s-a îmbolnăvit. E vorba de o stare migrenoasă din tinereţe care se activează sporadic fără o cauză medicală decelabilă până acum. Iată că după o pauza de 3 ani, criza s-a reinstalat acum când eu eram în primul trimestru de sarcină, perioadă dificilă, critică pentru orice gravidă, dar trebuia să fiu alături de mama şi să înfruntăm situaţia. Durerile migrenoase erau de intensitate mare, în fiecare zi, şi erau însoţite de greţuri, vărsături, creştere exagerată a tensiunii cu risc de AVC (accident vascular cerebral) şi, evident, inapetenţa. Boala o pusese pe mama la pat. Toate aceste simptome nu au cedat la nici un antialgic, antiinflamator. Am pornit din nou

la investigaţii medicale clinice şi paraclinice: RMN (rezonanţă magnetică nucleară), CT (tomografie computerizată), dar totul arată că nu sunt modificări patologice. I s-au prescris tratamente peste tratamente, dar fără ameliorare. Durerile reapăreau zilnic, la aceeaşi oră, timp de patru săptămâni, până în momentul când Dumnezeu mi-a dat gândul să stau la patul ei şi să citim împreună acatistul Sfântului Efrem şi rugăciunea către el pentru cel bolnav. Mama auzea pentru prima dată de Sfântul Efrem. Plângeam amândouă implorându-l să ne ajute. Nu ne-a refuzat, chiar dacă suntem nevrednice, şi iată că după doar două acatiste, mama l-a visat pe Sfânt, iar în dimineaţa următoare, când la ora respectivă ar fi trebuit să apară durerea aceasta nu a mai apărut. Prin mijlocirea Sfântului Efrem, Dumnezeu a vindecat-o. Îi mulţumim neîncetat.

Mă apropiam încet de momentul naşterii. Când am aflat că e băiat, soţul şi mama au spus că pruncul trebuie să poarte numele celui care ni l-a dăruit - Efrem. Aşa ne-am decis că-l vom numi.

Când cei din jur ne întrebau ce nume va avea băiatul nostru şi le spuneam că va fi Efrem, aceştia erau miraţi, cereau explicaţii, nu auziseră de el, iar unii chiar spuneau ca probabil copilul va avea probleme în societate cu acest nume. Toate aceste păreri m-au determinat să mai cumpănesc acest detaliu până la momentul potrivit. Într-adevăr, eu nu eram încă decisă, spre deosebire de soţul şi de mama mea care deja-l strigau aşa.

Contrar atitudinii mele, Sfântul Efrem nu m-a părăsit: iată că în noaptea dinspre 14 septembrie, cu 3 săptămâni înainte de calculele medicului, s-au rupt membranele, fără nici o durere însoţitoare. Soţul meu era tulburat că va fi un copil prematur. Înainte de a pleca la spital mi-am pus în bagaj o iconiţă cu Sfântul Efrem, m-am uns cu ulei de la moaştele lui şi am citit acatistul său. Eram extrem de liniştită. Am ajuns la spital, cadrele medicale mi-au spus că dacă nu am dureri, e posibil să stau internată şi o săptămână cu protecţie de antibiotic, până când voi naşte. Medicul ginecolog care mă supraveghea era şi ea îngrijorată. Începusem şi eu să-mi fac griji.

Era sărbătoarea Înălţării Sfintei Cruci. Am sunat-o pe finuţa mea să pună un

pomelnic la Liturghie. Ea mi-a amintit că 14 septembrie e ziua în care s-a născut Sfântul Efrem, eu uitasem, aveam în minte doar data de 5 mai. La aflarea acestui lucru, în mintea şi în sufletul meu s-a instalat o linişte desăvârşită. Eram acum decisă că nu poate purta decât numele Sfântului Efrem.

Şi totuşi contracţiile nu au apărut. Era ora 12 la prânz când m-au transferat din sala de travaliu - unde se aflau cele care trebuiau să nască - într-un alt salon. Mi-au spus să mănânc, să mă odihnesc, pentru că azi nu sunt semne să nasc.

Dar minune, la 12:30 au început durerile şi la 19:15 s-a născut băiatul nostru, Efrem, un nou-născut de nota 10 (APGAR 10), fără nici un semn de prematuritate [Scorul APGAR reprezintă prima notă acordată copilului pentru primele 60 de secunde de la naştere, luându-se în considerare respiraţia, bătăile inimii, culoarea pielii şi tonusul muscular].

Mulţumim lui Dumnezeu şi Sfântului Efrem pentru tot ajutorul. De atunci nu am mai avut reţineri cu privire la nume, le dau tuturor explicaţie.

Am rămas internată două zile, recuperarea mea a fost rapidă, eram gata să o iau de la capăt; Sfântul Efrem m-a ajutat să nasc natural, extrem de uşor, fără anestezie epidurală.

În patul alăturat era o doamnă care născuse o fetiţă de aproape 6 kilograme, cu diabet zaharat. Era de o săptămână internată în spital şi urma să plece acasă, dar neonatologul a trimis-o de urgenţă cu fetiţa la cardiologie, întrucât era suspectă de o malformaţie cardiacă. În aşteptarea maşinii cu care trebuia să se deplaseze, sărmana doamnă plângea. Maghiară fiind, am întrebat-o dacă vrea să citească o rugăciune a unui Sfânt care pe mine m-a ajutat mult. A acceptat. A citit acatistul Sfântului Efrem cel Nou. Mi-a mulţumit şi a plecat pentru confirmarea diagnosticului. La întoarcere a venit bucuroasă, fetiţa era sănătoasă. Sunt convinsă că Sfântul a ajutat-o.

Înainte de Sfântul Botez serile erau îngrozitoare. Efrem plângea, urla, refuza sânul, era ca o criză de nervi. Nimeni nu-l putea opri, doar rugăciunea pe care o citea soţul meu către Sfântul Efrem îl liniştea

Ulterior, băiatului nostru i s-a pus diagnosticul de hidrocel, adică o afecţiune a organelor genitale care, netratată, poate duce la hernie inghinală şi la necroza organelor. Se impunea intervenţia chirurgicală, evident într-o anestezie generală cu riscuri mari la această vârstă. Am amânat-o până după Botez, dar am citit acatistul Sfântului Efrem. Acum începe să se resoarbă treptat.

La Botez am primit de la părintele duhovnic o icoană cu Sfântul Efrem. Cel care a pictat-o nu auzise de el, dar ne-a mărturisit că a pictat-o în două ore, fapt care nu i s-a întâmplat niciodată. Întotdeauna are nevoie de multe pauze şi de mult timp pentru a finaliza o icoană.

Sfântul Efrem nu întârzie niciodată cu răspunsul la rugăciuni. El e mare ocrotitor al familiilor şi în mod deosebit al copiilor.

Nu găsesc cuvinte bogate, pline de semnificaţie pentru a exprima recunoştinţa pe care o simt faţă de Sfântul Efrem şi pentru a descrie relaţia noastră cu el.

Îmi doresc ca acest Mare Mucenic să devină cunoscut în România, iar cei care-i vor încredinţa problemele, să se bucure de puterea vindecătoare a Sfântului şi să-l cheme drept mijlocitor în faţa lui Dumnezeu, călăuzitor şi protector al vieţii şi familiei lor. Doamne ajută!

G.A., 29 decembrie 2011, România

60. Cu brațele deschise

Când am citit prima dată viaţa Sfântului Efrem, am simţit tainic în sufletul meu chemarea Sfântului şi o dorinţă arzătoare de a ajunge la Mănăstirea Bunei Vestiri, acolo unde se odihnesc sfintele sale moaşte. S-a ivit ocazia când, fiind în pelerinaj în Grecia, am căutat mănăstirea lui, însă negăsind nici un indicator în Nea Makri (pe vremea aceea nu erau puse), ne-a apucat noaptea căutând. Am hotărât tot grupul să căutăm un hotel, să rămânem peste noapte acolo şi dimineaţa să-l căutăm pe Sfântul. Simţeam în inima mea o mare emoţie, ca şi cum urmează să mă întâlnesc cu un prieten foarte bun cu care nu m-am văzut demult. Prin rânduiala lui Dumnezeu şi purtarea de grijă a Sfântului, la recepţia hotelului lucra un român, care l-a întrebat pe directorul hotelului cum am putea ajunge dimineaţa la Sfântul, iar el ne-a desenat o harta, după care am urcat fiecare la camere, numai că eu nu puteam să dorm. Am ieşit pe balcon şi am aşteptat acolo cu nerăbdare să se ivească zorile. Am plecat dimineaţa spre mănăstire şi cu cât ne apropiam mai mult, cu atât inima mea bătea mai puternic. Sentimentul care m-a încercat şi pe care îl trăiesc de fiecare dată când ajung acolo, este că în faţa mea o să apară, în clipa imediat următoare, Sfântul. Sentimentul mi s-a întărit când ne-a povestit o doamnă că l-a văzut în chip real pe Sfântul de patru ori, umblând prin mănăstire, iar odată i-a şi vorbit.

Am ajuns lângă sfintele sale moaşte, ne-am închinat, am citit acatistul şi paraclisul Sfântului şi am simţit cum inima mea a rămas acolo, lipită de el sau, mai bine zis, el s-a lipit pentru totdeauna de inima mea. Şi acum, când scriu aceste rânduri, inima mea e cuprinsă de emoţie şi bucurie.

Am fost de multe ori la Sfântul. De fiecare dată când apărea vreo problemă, personală sau nu, întotdeauna Sfântul a avut rezolvarea!

În anul 2009, în lima noiembrie, am avut o problemă la care eu nu ştiam cum să reacţionez sau cum să caut rezolvarea ei. Deci, am fugit la Sfântul Efrem. Am ajuns, m-am închinat şi am început să plâng şi să mă plâng Sfântului. Adunându-se multă lume

în biserică, m-am retras într-o strană de unde am continuat să mă plâng Sfântului, cerându-i să mă ajute într-un fel să găsesc o rezolvare la problema mea. Stând acolo cu capul în mâini, la un moment dat, am simţit că cineva se uită cu insistenţă la mine. Când am ridicat capul, am văzut un părinte lângă racla Sfântului, uitându-se la mine, zâmbind şi deschizându-şi braţele, ca şi cum ar fi vrut să mă îmbrăţişeze, şi a făcut câţiva paşi spre mine. M-a surprins faptul că semăna atât de tare cu Sfântul Efrem şi radia lumină peste tot, cu toate că era îmbrăcat în haine călugăreşti negre, iar faţa avea o pace dumnezeiască pe care mi-a transmis-o în chip minunat. M-am ridicat din strană şi mi-am şters ochii de lacrimi, şi când am ridicat din nou privirea, Părintele acela minunat, care printr-un zâmbet şi o privire mi-a potolit furtuna sufletului meu, lăsând nădejde şi o negrăită bucurie, dispăruse. Sufletul meu se liniştise cu totul, nu mai voiam nimic, decât să nu mai plec de acolo, astfel încât nici nu mi-am dat seama când s-a făcut seară şi trebuia să pornesc înapoi spre ţară. Am plecat la drum cu gândul la Sfântul şi la ceea ce mi se întâmplase. A fost cel mai scurt drum de la Mănăstirea Sfântului Efrem până acasă.

Mulţumesc lui Dumnezeu, cu smerenie şi recunoştinţă, din adâncul sufletului meu, pentru cel mai minunat dar pe care mi l-a făcut - Sfântul Efrem - şi Sfântului îi mulţumesc că a vrut să intre într-un suflet aşa ticălos şi păcătos ca al meu. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Arhimandritul Casian, 3 ianuarie 2011, România

61. Ferire de frig și dogoare – ferire de răceli și insolație, vindecări

Prin alcătuirea împrejurărilor, în anul 2008 am citit cartea închinată Sfântului Efrem cel Nou, în care erau cuprinse viaţa, minunile şi arătările sale, precum şi rugăciuni închinate lui. M-au impresionat cele citite, iar odată cu trecerea vremii îmi mai aduceam aminte câteodată de acest om sfânt. Privitor la ajutorul Sfântului Efrem, nu mi s-au întâmplat lucruri spectaculoase deoarece şi rugăciunea mea către Sfânt era foarte scurtă şi nu cred că o ziceam decât o dată sau de două ori, fără a stărui mai mult în repetarea ei. Uneori spuneam: „Sfinte Efrem, roagă-te lui Hristos-Dumnezeu pentru mine”, alteori: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Sfântului Efrem, miluieşte-mă pe mine, păcătosul”, iar altădată doar: „Sfinte Efrem, miluieşte-mă” sau „Sfinte Efrem, ajută-mă”. Am făcut acest lucru de fiecare dată când îmi era frig sau transpiram şi simţeam că din această cauză aş putea răci. Trebuie să spun că nu era an şi iarnă în care să nu trec prin cel puţin o răceală zdravănă cu febră, antibiotice şi toate celelalte.

Poate că acest ajutor al Sfântului Efrem ar putea să pară cât se poate de firesc, însă pentru mine este o lucrare aparte, deoarece de trei ani de când am citit cartea Sfântului Efrem şi îl chem în ajutor prin rugăciuni foarte scurte, el mă ajută şi nu am mai răcit vreodată, cu toate că nu de puţine ori am fost în situaţii în urma cărora altădată aş fi răcit foarte tare. Alteori i-am cerut ajutorul când mă durea capul şi în scurtă vreme durerile încetau.

Într-o altă împrejurare, sora mea era foarte îngrijorată din pricină că băiatul cel mic avea probleme serioase cu respiraţia (din cauza răcelilor repetate) şi fusese deja la urgenţă cu el. Copilul făcea crize de tuse deoarece căile respiratorii îi erau obturate de secreţiile provocate de complicaţiile de la răceală. Eram cu toţii îngrijoraţi. În timpul unei astfel de crize, am primit pe telefon un mesaj de la sora mea, pe la 4 dimineaţa. Îmi aduc aminte că în acea noapte am lăsat deschis telefonul, iar dimineaţa, auzind că am primit un

nou mesaj, m-am ridicat buimac să citesc ce primisem. Sora mea scria că pur şi simplu nu ştie ce să mai facă pentru copil. Citind cele scrise, mi-a sărit dintr-o dată somnul şi la rândul meu, neştiind cu ce mi-aş putea ajuta nepotul aflat la câteva sute de kilometri distanţă, i-am zis Sfântului Efrem: „Sfinte, eu nu pot să-l ajut cu nimic pe copil. Te rog, ajută-l tu!". Îndată ce am spus aceste cuvinte, am auzit un glas foarte limpede care a grăit: „Sunt acolo!". O dată cu aceste cuvinte, asupra mea s-a revărsat o pace de negrăit şi am avut încredinţarea că nepoţelul nostru va fi bine. Lucrurile s-au întâmplat întocmai şi în câteva ore starea băiatului s-a ameliorat foarte mult, însănătoşindu-se în scurtă vreme. Însă pentru mine cuvintele pe care le-am auzit, au fost şi o încredinţare a felului în care sfinţii îşi săvârşesc lucrarea: Sfântul Efrem era şi lângă mine - şi mă asculta şi-mi răspundea -, dar deopotrivă era şi alături de familia surorii mele, căci altfel cum ar fi putut să spună: „Sunt acolo!". Slavă Ţie, Doamne, pentru mângâierile şi vindecările pe care ni le dăruieşti prin sfinţii Tăi!

Pe lângă aceste binefaceri ale Sfântului Efrem vreau să mai scriu aici şi despre altceva. Încă de mic am avut o mare sensibilitate la soare şi de aceea în copilărie s-a întâmplat că am făcut de mai multe ori insolaţie. Din această cauză, în mod instinctiv, vara mă feream de statul la soare, iar când mă jucam pe afară căutam şi preferam locurile în care găseam umbră. În luna iulie a anului trecut a fost necesar să călătoresc mai multe ore prin bătaia soarelui, iar în ziua următoare am stat o zi întreagă la soare pentru muncă în grădina unor cunoscuţi. Purtam o şapcă ce avea cozoroc şi simţeam cum soarele îmi arde urechile care rămăseseră neacoperite. În scurt timp, din cauză că soarele dogorea, am simţit că şapca pe care o purtam era aproape inutilă, aşa că mă gândeam că urmează să fac insolaţie. În aceste împrejurări mi-am îndreptat iarăşi gândul spre Sfântul Efrem şi l-am rugat să mă ajute. Şi cu toate că am petrecut mult timp în soare, nu numai că nu am făcut insolaţie, ci nici măcar nu am avut arsuri pe urechile care rămăseseră neacoperite. Mai mult decât atât, după mai multe zile de la cele petrecute, de pe partea superioară a urechilor s-a desprins pielea arsă de soare, care era foarte groasă (înjur de un milimetru)

şi care făcea deopotrivă dovada zădufului, dar mai ales a ajutorului Sfântului şi blândului Părinte Efrem cel Nou.

Mulţumesc lui Dumnezeu că a rânduit lucrurile în aşa fel, încât am putut da această mărturie!

N.A.C., 5 ianuarie 2012, România

62. Vindecarea febrei și a reumatismului

Mă numesc Nicoleta şi am să vă povestesc două minuni făcute de Sfântul Efrem cel Nou cu mine şi familia mea. Cea dintâi a fost atunci când fetiţa mea de cinci anişori a fost foarte bolnavă, a făcut febră mare, tuşea şi eram foarte necăjită. După multe nopţi nedormite am început să mă rog Sfântului Efrem, să-i citesc acatistul seara. A doua zi fetiţa nu a mai avut nimic, iar febră nu a mai făcut nici atunci, nici mai apoi.

A doua minune a fost într-o după amiază când citeam cartea Sfântului. Trebuie să spun că eu sufeream de reumatism la mâna stângă, care mă durea de câţiva ani. Pe când citeam minunile Sfântului Efrem, îmi doream şi eu foarte mult să-l văd sau să-l visez pe Sfânt. Era o dorinţă ascunsă a mea, de a cărei împlinire mă simţeam nevrednică. Citind cartea şi minunile, într-o după-amiază, stând întinsă, am strâns cartea la piept pentru câteva minute şi am adormit. În vis mi s-a arătat un călugăr tânăr, înalt şi m-a binecuvântat pe umărul stâng, care era cel bolnav. Mi-a apărut Sfântul exact cum e în icoană sau pe coperta cărţii. De atunci nu m-a mai durut umărul deloc.

Mulţumim Sfântului Efrem şi ne rugăm să mijlocească la Dumnezeu pentru noi păcătoşii. De atunci, ori de câte ori avem o problemă, îl pomenim pe Marele Mucenic Efrem, rugându-l să ne ajute.

Am scris cu mari emoţii şi vă mulţumesc că aţi mijlocit să pot împărtăşi şi altora această minune!

Nicoleta, Negreşti-Oaş, 9 ianuarie 2012, România

63. Cu moartea pe moarte călcând – întoarcerea la Dumnezeu

În luna mai a anului 2011, am primit de la mama vestea cum că bunica mea, Anastasia, a căzut la pat şi e pe moarte. După investigaţiile făcute, medicii au descoperit că boala de care suferă nu e altceva decât cancer intestinal în fază terminală. Din punct de vedere al medicinei, nu mai puteam face nimic pentru a-i salva viaţa. Doctorii ne-au zis că nu mai are de trăit decât 5 zile, în care urma să suporte durerile îngrozitoare ale unui trup care se descompune pe dinăuntru, încă viu fiind. Atunci, primul meu gând a fost la Sfântul Efrem cel Nou. Mi-am amintit că după ce l-au chinuit păgânii în chip înfricoşător, l-au atârnat cu capul în jos de un copac, i-au înfipt în pântece o bucată de lemn aprins şi astfel el s-a săvârşit, dobândind cununa muceniciei. Cine ar fi putut să înţeleagă mai bine chinurile pe care le îndura bunica, decât cel căruia i-au ars măruntaiele pe când el era încă în viaţă? Eu însămi, de fiecare dată când se întâmplă să am dureri în pântece, îl chem în rugăciune pe Sfântul Efrem cel Nou şi, făcând semnul crucii pe locul în care simt durerea, mă rog Bunului Dumnezeu, dacă este voia Lui, să îndepărteze de la mine durerea aceasta pentru rugăciunile Sfântului Efrem. De obicei nu trece mai mult decât un sfert de oră până ce durerea încet dispare sau devine atât de uşor de suportat, încât nici nu mă mai supără.

Aflând despre starea în care se afla bunica, am început să-l chem în gând pe Sfântul Efrem, grăindu-i prin rugăciuni simple şi scurte, dar pline de nădejde.

Cel mai trebuincios lucru pe care se cuvenea să-l facem pentru bunica într-o astfel de împrejurare, era să o împărtăşim cu Sfintele Taine, lucru care părea a fi cu neputinţă, întrucât ea, chiar şi atunci când ieşea din starea de inconştienţă, nu putea să se mişte şi nici să vorbească, ci doar să clipească din ochi în semn de „da” sau „nu”. Ştiam că în oraşul în care locuia bunica, ne va fi greu să găsim un preot care s-o împărtăşească, având în vedere că nu era în stare să se spovedească.

Am început cu toţii să ne rugăm. Eu m-am rugat mult Maicii Domnului, Sfântului Efrem cel Nou, Sfântului Ioan Maximovici. Mama şi-a îndreptat rugăciunile mai ales către Sfântul Serafim de Sarov şi Preacuviosul Părinte Arsenie Boca...

Cele cinci zile de viaţă pe care ni le „făgăduiseră” doctorii, se scurgeau una după alta şi bunica se simţea tot mai rău. Nu mai primea apă şi mâncare. Chipul ei devenea tot mai stins, iar trupul, deşi cuprins de neputinţa de a se mişca, era scuturat adesea de durerile ce o ardeau pe dinăuntru.

A venit un părinte, i-a făcut Sfântul Maslu, dar nu a vrut să o împărtăşească, întrucât a găsit-o în stare de semiconştienţă. Totuşi, după slujba Sfântului Maslu, pentru rugăciunile tuturor sfinţilor, bunica s-a simţit puţin mai bine. A început să primească mâncare (îi dădeam hrană şi apă cu seringa), să recunoască oamenii, să răspundă prin clipire la întrebările ce i se adresau. Pentru noi, cei din familie, aceasta a fost o minune cutremurătoare, care ne-a umplut inimile de nădejde. Cele cinci zile trecuseră, iar bunica, în loc să moară, se întorcea încet la viaţă. A fost o minune a învierii.

Atunci am înţeles cu toţii că Dumnezeu i-a mai dat câteva zile pentru ca noi să reuşim să o împărtăşim. Pricepând acest lucru, mama a pornit cu grăbire în căutarea unui preot care ar fi primit să facă aceasta şi Domnul i-a îndreptat paşii spre biserica Sfântului Serafim de Sarov, unde a aflat un părinte care a şi venit îndată, zicând el însuşi că acesta e cel mai important lucru care este de trebuinţă să se facă pentru un creştin care e pe moarte - unirea cu Sfintele Taine, cu Trupul şi Sângele lui Hristos.

După ce s-a împărtăşit, bunica a mai trăit încă 5 zile, vreme în care noi, cei din familie, am vegheat necontenit la capul ei, citindu-i felurite rugăciuni şi acatiste. Dar cel mai mult s-au citit Paraclisele Maicii Domnului şi Acatistul Sfântului Efrem cel Nou. Mătuşa mea, care până atunci nu obişnuia să citească acatiste, a petrecut nopţi în şir citind din Acatistul Sfântului Efrem. Pentru mine şi aceasta a fost o minune a lui Dumnezeu, căci vedeam cum ea îşi schimbă treptat gândul ei despre Biserica lui Hristos, despre rugăciune, despre Sfintele Taine, despre icoane, despre lucrarea Sfinţilor Părinţi. Vedeam cum se întăreşte tot mai mult în credinţă. Şi lucrul acesta mă bucura nespus.

În cele cinci zile pe care le-a mai trăit după ce s-a împărtăşit, bunica aproape că n-a mai avut dureri, lucru pentru care neîndoielnic se cuvine să-i mulţumim şi Sfântului Efrem cel Nou, căci este de necrezut că un om care moare de cancer poate să reziste în ultimele zile fără să i se dea morfină. Trupul ei a rămas până la sfârşit nemişcat, buzele - fără de cuvinte, însă chipul ei blând, chiar şi atunci când se acoperea cu lacrimi, vădea o linişte şi o seninătate lăuntrică prin care străbătea pacea nestrămutată a vieţii de apoi.

Cred că atât pentru rugăciunile Sfântului Efrem cel Nou, cât şi pentru ale Maicii Domnului şi pentru ale celorlalţi Sfinţi Părinţi pe care i-am chemat atunci în rugăciune, Dumnezeu i-a dăruit roabei sale Anastasia puterea de a trece cu vrednicie prin această ultimă încercare a morţii. Iar nouă, celor ce i-am stat alături, ne-a dat să putem primi această pierdere cu linişte şi cu mulţumire pentru chipul în care El pe toate cu înţelepciune le-a orânduit, făcându-ne şi pe noi roditori în pământul suferinţei noastre.

Olga, ianuarie 2012, România

64. Ajutor de nădejde – vindecare de intoxicație și diaree

În vara anului 2011, timp de mai multe zile am fost plecat într-o călătorie în interes de serviciu, dar care prin itinerariul ei permitea vizitarea unor locuri frumoase. În acest periplu am pornit împreună cu o persoană apropiată. Într-unul din locurile în care am rămas două zile şi două nopţi, am trecut printr-o situaţie deloc plăcută. Totul a decurs normal, vizitând toate obiectivele pe care ni le propusesem, iar masa o serveam la restaurantul cu bucate tradiţionale, aflat în apropierea hotelului unde eram cazaţi. În cea de a doua zi, după masa de prânz - fie datorită faptului că mâncasem cu prea multă poftă, fie din vreo altă cauză - am făcut o indigestie sau o intoxicaţie. După prânz ne-am odihnit puţin, iar eu am rămas toată după-masa în pat, deoarece nu-mi era bine şi simţeam că parcă aş avea o piatră în stomac.

Persoana cu care eram împreună, deşi comandase acelaşi meniu, nu manifesta simptomele mele şi aceasta fiind situaţia, a ieşit să mai viziteze unele obiective. Rămânând singur în cameră am încercat să dorm, însă durerile ascuţite ce le simţeam în stomac şi în pântece, nu îmi permiteau acest lucru. La un moment dat durerea era atât de mare, încât nu ştiam ce să mai fac. Prin rânduiala lui Dumnezeu, mi-am adus aminte de Sfântul Efrem cel Nou şi de faptul că el este grabnic ajutător în astfel de situaţii. Am început să mă rog lui să mă ajute, mi-am făcut cruce pe pântece şi durerile s-au ameliorat întrucâtva. La cină nu am mers, dar pe la ora nouă am ieşit la o plimbare, gândindu-mă că îmi va prinde bine puţină mişcare prin răcoarea serii. Mă rugam cu stăruinţă Sfântului Efrem să mă facă bine, deoarece a doua zi, foarte devreme, trebuia să pornim la drum, iar în starea în care mă aflam, era cu neputinţă acest lucru. În această plimbare nu am ieşit singur, ci cu persoana care mă însoţea. La un moment dat mi s-a făcut foarte rău, aşa că ne-am întors în cameră. Mă tot rugam Sfântului Efrem să mă ajute şi să mă facă bine, ca să putem pleca a doua zi de dimineaţă la drum, spre a ne încadra în program. După ce am ajuns unde eram cazaţi, am intrat la baie şi am vomat de mai multe ori. Apoi m-am simţit

mult mai bine, însă lucrurile nu s-au încheiat aici, căci la scurtă vreme a urmat o diaree. Am stat la baie în jur de o oră. Deşi din exterior situaţia ar putea părea caraghioasă, când ţi-e dat să treci prin aşa ceva ştii sigur că nu-i nimic hazliu. Apoi lucrurile s-au liniştit şi simţeam că scăpasem cu totul de tot ceea ce provocase acea intoxicaţie. Mai mult decât atât, a doua zi dimineaţa mă simţeam foarte bine şi nu mai aveam nici o durere sau disconfort. Am pornit la drum devreme - aşa cum ne plănuisem -, am călătorit mai bine de 300 de kilometri, cu mai multe mijloace de transport şi de-a lungul întregii zile nu am avut absolut nici o problemă.

Pentru ca mărturia mea să fie sinceră până la capăt, trebuie să mai spun că am dat cu totul uitării această vindecare dăruită de Sfântul Efrem. Însă ieri am făcut iar o indigestie cu simptome asemănătoare celor de vara trecută, dar într-o formă mai uşoară. Astfel mi-am putut aduce aminte foarte limpede lucruri care credeam că sunt uitate şi îngropate în trecut.

Îi mulţumesc Sfântului Efrem pentru tot ajutorul ce mi l-a dat, şi îi îndemn pe toţi cei care vor citi această mărturisire să ceară cu nădejde neclintită mijlocirea acestui mare Sfânt, iar el îi va ajuta aşa cum nici nu vor bănui. Binecuvântat să fie Sfântul Efrem în vecii vecilor, pentru că el însuşi ne este un adevărat noian de binecuvântări! Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

C.S.I., 11 ianuarie 2012, România

65. Vindecarea excrescențelor apărute pe piele

Aproximativ acum doi ani mi-a apărut o umflătură sub piele într-o zonă mai intimă, dar datorită dimensiunilor mici am ignorat-o. Cu timpul a mai crescut, dar am ignorat-o în continuare, fiindu-mi ruşine să merg la medic cu această problemă. Mă gândeam că va dispărea de la sine.

Când însă a ajuns destul de mare, am mers la părintele duhovnic, întrebându-l dacă e mândrie faptul că aş prefera să nu merg la medic, ci aş putea să mă dau cu untdelemn de la vreun sfânt. Mi-a spus că pot încerca lucrul acesta dacă doresc, însă nu cu untdelemn de la sfinţi, ci de la Sfântul Maslu. Bucurându-mă în sinea mea că „am scăpat uşor", am început „tratamentul". Aceasta se întâmpla acum vreo două luni. Nici un rezultat însă. Am aşteptat şi iarăşi am aşteptat, însă umflătura creştea în ritmul ei, încet dar sigur.

Acum cinci zile m-am tot gândit la lucrul acesta şi prin minte mi-au trecut două gânduri opuse ca şi orientare, ca să zic aşa.

Primul era că nu este bine să Îl ispitim pe Dumnezeu cu minuni, cât timp soluţia o putem găsi noi, sau măcar putem încerca să o găsim. Adică un fel de „să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău" (Deuteronom 6, 16), pentru că Dumnezeu lucrează mai ales prin oameni, recurgând la minuni în cazuri mai rare, pentru întărirea credinţei sau când socoteşte El de cuviinţă.

Al doilea gând spunea exact contrariul, că Dumnezeu se bucură când Îl chemăm în ajutor, că nu Îi place să fie „a cincea roată la căruţă", iar noi să ne vedem de ale noastre şi doar în cazuri extreme să Îl chemăm, ci El e parte activă permanentă în viaţa noastră. Când spun asta, mă refer şi la felul în care lucrează prin sfinţii Săi.

Şi gândeam astfel privitor la sfinţii grabnic ajutători, care nu pregetă să se arate sau să îi ajute pe cei care le cer ajutorul, fără să îi întrebe dacă au încercat şi asta şi asta, că doar atunci le vor veni în ajutor. Ei vin din dragostea lor de oameni. Şi un astfel

de sfânt este şi Sfântul Efrem, sau mai cu seamă Sfântul Efrem, cel care s-a arătat la mulţime mare de oameni ori i-a ajutat - şi aceasta într-un interval de timp destul de scurt de când s-a făcut cunoscut lumii. După cum ne învaţă experienţa Bisericii, sfinţii nu sunt grabnici în a se arăta oamenilor, iar această trăsătură a Sfântului Efrem mă face să cred că el îşi doreşte cu ardoare să ne ajute, după ce a stat ascuns 500 de ani sub pământ. „Cât mă vei mai lăsa aici?” sunt - din câte ştiu - primele sale cuvinte adresate maicii care îl dezgropase parţial în anii 1950 ai veacului trecut.

Fusesem la Nea Makri de două ori, îi ştiam viaţa, şi inima mea a înclinat către cel de al doilea gând. I-am spus că îmi e ruşine de doctor, că îmi pare rău să îl rog când ştiu că aş putea să merg la medic, dar că ştiu că vrea şi poate să mă ajute imediat. Aceasta s-a petrecut luni sau marţi.

Nu apucasem să vorbesc cu duhovnicul încă, mă dădeam în continuare cu untdelemn de la Sfântul Maslu. Marţi seara deja a început să mă doară umflătura, miercuri şi mai tare iar joi s-a spart - aşa din senin. A ieşit puroiul. Sfinte Efrem, iartă-mă pentru mândria mea că te-am ispitit deşi puteam să merg la doctor! Mi-a fost ruşine tare. După doi ani, ştiam că evoluţia umflăturii era înceată, nu avea „capul” acela pe unde să iasă puroiul. Şi nu l-a avut până la sfârşit. A fost fără doar şi poate o minune.

Vă rog să nu mă consideraţi inconştient sau să mă judecaţi prea aspru, pentru că dacă situaţia s-ar fi agravat, m-aş fi dus până la urmă la medic. Ce vreau să transmit e că Dumnezeu prin sfinţii Săi Se milostiveşte de noi în toate ale noastre şi ne ascultă uneori şi în „prostioarele” noastre - şi aceasta până în cele mai mici detalii. Iar lucrul acesta este grozav!

Dumnezeu este puternic a face prin sfinţii Săi minuni în faze terminale de cancer, cutremurând familii şi vieţi de oameni, ca un Tată care ne apucă mâna din prăpastie, când noi ne mai ţinem doar de un fir de iarbă - dar este atent şi duios şi la strigătele noastre de copilaşi de doi ani care am căzut pe spate în iarba şi îl rugăm să ne ridice.

A.T., 14 ianuarie 2012, România

66. Vindecarea problemelor de ochi și pancreas, ferire de inundații, ajutor la pensionare, ajutor la angajare, Taina Sfintei Cununii

Trebuie să vă spun că Sfântul Efrem cel Nou a intrat în casa sufletului nostru prin rugăciunea către Sfântul Ioan Rusul.

Soţul meu suferea de retinopatie diabetică iar apoi a avut un accident la un ochi cu un cocean de porumb. După lungi spitalizări şi tratamente, făcea mereu cheaguri de sânge. Căutam mereu ajutor la medici, dar mai ales prin rugăciune la Bunul Dumnezeu. Soţul se ruga Sfântului Ioan Rusul spre a-l ajuta aşa cum a făcut cu Vasula când a eliminat cheagurile formate la cap. Spre sfârşitul anului 2009, a visat un călugăr înalt şi subţirel, care se uita la el. Nu a dat importanţă visului, gândind că poate e de la cel viclean. Însă în data de 2 ianuarie 2010 l-a sunat fratele Alexandru pentru că fusese la o mănăstire cu hramul sfântului Serafim de Sarov şi aici a primit de la cineva o carte a sfântului Efrem cel Nou.

Ştiind că soţul meu are probleme de sănătate, Alexandru l-a întrebat dacă nu vrea să afle mai multe despre Sfântul Efrem cel Nou. S-au întâlnit în casa noastră şi s-au rugat Sfântului Efrem, a doua zi săvârşindu-se prăznuirea aflării sfintelor sale moaşte. Pare o coincidenţă, însă nimic nu e întâmplător. În acel moment eu mă aflam internată în spital, deoarece făcusem o gravă criză de pancreas. Văzând cartea Sfântului Efrem, soţul meu a recunoscut imediat chipul călugărului pe care îl visase şi s-a gândit că acest sfânt este trimis de Sfântul Ioan Rusul pentru că aveam nevoie de el ca doctor al familiei. Apoi a venit soţul la spital, mi-a adus o copie pe hârtie a icoanei de pe carte, spunându-mi cum

l-a cunoscut pe sfântul nostru tămăduitor. Eu eram în continuare în stare critică şi nu prea conştientizam ce-mi spunea, dar mă rugam sfântului cu evlavie şi cu cuvinte simple să mă facă bine, căci cu toate că nu ştiam multe, eu nu voiam decât să mă fac bine. Şi, într-adevăr, doctoriţa a pronunţat numele unui medicament la care eu ştiam că sunt alergică şi după ce mi-a prescris altceva, am început să îmi recapăt puterea; deşi aveam deja 5-6 zile de medicaţie şi mă simţeam precum o legumă, din acel moment am început să mă simt ocrotită. De atunci am încercat să ne rugăm cât mai des sfântului şi am cunoscut ajutorul lui neîncetat.

Trebuie să spun că soţul a mers la un spital mai specializat unde sfântul i-a mijlocit doctori - oameni cu suflet mare - care l-au ajutat şi a trecut cu bine peste toate operaţiile cu laser la ochi, deşi avea o frică foarte mare. Acum face în continuare controale la ochiul afectat de diabet şi e rar când sunt necesare operaţiile cu laser - şi aceasta datorită Sfântului Efrem care îl ocroteşte.

În 28 iunie 2010 asupra oraşului nostru a venit o mare încercare, fiind inundaţii. În scurt timp am fost înconjuraţi de ape şi numai rugăciunile către Bunul Dumnezeu şi sfinţii noştri ocrotitori au făcut ca apele să nu intre şi în casa noastră, deşi mai erau 2-3 metri până la casă. Totuşi această apă s-a infiltrat prin pământ, fiind afectaţi pereţii casei, iar beciul, care era într-o parte a casei s-a umplut cu apă. În acea seară şi noapte am stat cu sfintele icoane în braţe, printre care şi icoana Sfântului Efrem cel Nou, care şi acum se află pe un perete exterior al casei. Mulţumim Bunului Dumnezeu pentru această izbăvire, căci toată noaptea ne rugam: „Doamne, ai grijă şi milă de sfintele icoane din casă, chiar dacă noi suntem păcătoşi”. Vreau să mărturisesc că acasă avem mai multe icoane şi o linişte binecuvântată stăpâneşte.

Soţul, fiind bolnav, se tot ruga Sfântului Efrem să-l ajute să iasă la pensie şi după un an, în februarie 2011, s-a pensionat medical.

Mărturisesc cu sinceritate că în toate problemele de căpătâi, când eram în nedumeriri ori voiam să luăm o decizie importantă, ne rugam sfântului Efrem şi îndată

primeam răspuns, nerămânând vreodată neajutaţi. M-am rugat sfântului să mă ajute să iau o decizie corectă: voiam să renunţ la serviciul de aici şi să plec în altă ţară, iar sfântul Efrem m-a binecuvântat ajutându-mă. Am lucrat întâi la o familie unde nu mă puteam acomoda, iar atunci i-am cerut iar sfântului Efrem să mă ajute să-mi găsesc o familie după sufletul meu, o familie liniştită, unde să pot să mă rog şi să împlinesc cele de folos duhovnicesc. Iar sfântul mi-a ajutat aşa cum nici nu mă aşteptam, împlinindu-mi tot ceea ce am cerut în rugăciune. Mi-am făcut un mic iconostas în camera mea, unde candela arde neîntrerupt şi mă pot ruga în linişte. Îţi mulţumesc Sfinte Efrem, căci doar tu ştii de ce aveam nevoie.

Poate unora acestea li se vor părea poveşti, însă eu nu am căutat minuni ori miracole, ci doar ajutor în cele de folos în lucrarea mântuirii şi pot să zic că mult poate rugăciunea făcută cu credinţă înaintea sfinţilor ocrotitori care ne sunt mijlocitori către Dumnezeu. După toate aceste binefaceri primite de la Sfântul Efrem, am plătit unui pictor bisericesc şi ne-a zugrăvit două icoane în cinstea Sfântului Efrem care, după ce au fost sfinţite, se află în casa noastră şi în sufletul nostru.

De ceva timp mă rugasem Sfântului Efrem pentru ca fiica mea să nu mai convieţuiască fără Taina Cununiei şi iată că lucrul acesta se va împlini. Alt lucru minunat este că s-a fixat data pentru Taina Nunţii chiar în ziua prăznuirii sfântului, în 5 mai anul acesta.

După fiecare binefacere a Sfântului Efrem, mă rugam lui să mă ajute să dau mărturie despre ajutorul primit; chiar dacă am mărturisit despre minunile sfântului diferitor persoane aflate în nevoi, am cumpărat cărţi şi iconiţe pe care le-am dăruit în cinstea sfântului, acum sunt mulţumită sufleteşte că şi la noi se ocupă cineva de aceste mărturii pentru a fi transmise mai departe celor aflaţi în dureri şi necazuri şi a primi toţi mângâiere sufletească de la Bunul Dumnezeu şi de la sfinţii Săi, care ne sunt mari ocrotitori şi ajutători.

Am împărtăşit cele pe care le ştiam despre Sfântul Efrem şi unei cunoştinţe de-a noastre care prin mijlocirea sfântului a ajuns la Nea Makri, la sfintele sale moaşte, de unde ne-a adus o iconiţă şi ulei de la candela Cuviosului. Rugăciunea este mijlocul prin care se revarsă în sufletul nostru lumina.

Mă bucur că mă număr şi eu printre cei ce l-au cunoscut pe Sfântul Mare Mucenic Efrem. Sfântul a intrat în sufletul meu când aveam cea mai mare nevoie. Recomand tuturor să-l ia ca ocrotitor şi mijlocitor, căci e grabnic ajutător. Cel care se va ruga Sfântului, neîncetat va cunoaşte aceasta!

Pentru rugăciunile Sfântului Efrem şi ale tuturor sfinţilor, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi!

Magda P, 15 ianuarie 2012, România

67. Vindecări, ajutor în călătorii

Am aflat întâia dată despre Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou dintr-o icoană frumoasă. Şi dintr-o carte frumoasă, căreia, însă, îi cunoşteam doar coperta, fiindcă la vremea aceea nu am binevoit să o deschid. Pe atunci nu prea aveam drag de Biserică, se întâmpla doar rar ca o rază din lumina Sfintei Liturghii să pătrundă ca un fulger prin întunecimile dinăuntrul meu, iar în acele clipe îmi făgăduiam să mă întorc „acasă” cât mai grabnic. Dar uitam mai apoi... Zâmbeam circumspect atunci când auzeam cu câtă bucurie şi încredinţare îl cinsteau cei din jurul meu pe Sfântul Efrem. Într-atât de mare le era dragul şi râvna, încât mie îmi părea că ei au trecut cu toţii dincolo de o poartă care mie îmi stătea închisă, şi nu aş mai avea şi eu loc în gândul şi rugăciunile Sfântului. Aveam simţământul că „am pierdut cursa”: nu aveam încă tăria unei hotărâri de

schimbare a vieţii şi mă temeam copilăreşte, socotind că până să fac eu această schimbare, va trece şi mai mult timp, aşa că atunci oricum se va afla şi mai puţin loc pentru mine în rugăciunile sale. Îmi rămânea doar ca, uneori, să privesc spre acea icoană frumoasă, de care mă despărţea pâcla privirii mele întinate.

Când, într-un binecuvântat sfârşit şi început, am ajuns înapoi „acasă", simţământul acesta că nu se mai află loc şi pentru mine, m-a mai urmărit o vreme - eram înconjurată de oameni care trăiau cu prospeţime o relaţie vie şi înnoitoare cu sfinţii lui Dumnezeu, lucru de care eu eram cu totul străină. Mulţi dintre aceştia aveau în Sfântul Efrem un ajutor de toată vremea, iar eu, cunoscându-mă ca nou-venită, mă aflam cuprinsă de o sfiiciune neîncrezătoare în rugăciune.

Cu durere şi minunare mărturisesc că primele dăţi când l-am chemat pe Sfântul Efrem în ajutor, m-am purtat ca şi cum l-aş fi supus unui test. Nu credeam că poate fi chiar aşa cum spun toţi. Dar, rând pe rând, am aflat că este întocmai... şi mai mult. Oprirea unei tuse gălăgioase din vremea citirii Evangheliei, alinarea unei dureri aprige de stomac, dureri de cap luate cu mâna... şi multe altele, toate petrecute prin simpla întoarcere a privirii lăuntrice spre acea icoană frumoasă. Şi aşa, prin mici paşi pe care eu îi făceam cu neîncredere şi - poate - cu viclenie ascunsă, Dumnezeu m-a purtat, fără să bag de seamă, până dincolo de poarta aceea care mai înainte mi-era închisă. Iar dincolo de ea am aflat lumina gândului că nu era nicicând o vreme în care eu, sau oricine altcineva, să nu fi avut loc în îmbrăţişarea rugăciunii unui sfânt.

Ajutorul Sfântului Efrem l-am simţit adesea şi puternic, mai apoi. Uneori a fost sub chipul unor gânduri pe care le-am primit ca o îndrumare plină de blândeţe, chiar dacă pe moment cuprindeau în ele întristarea tăierii voii mele. Luând binecuvântare să urmez aceste tăcute poveţe, am avut încredinţarea că Sfântul îmi este aproape în drumurile ce mi s-au deschis.

Chiar dacă nu aş putea înşira întâmplări uimitoare, minunarea cea mare a fost şi este pentru mine tainica sa apropiere, pe care o simt aievea, şi bucuria ce izvorăşte

dintru ea în împrejurările pe care le-am trăit de-a lungul vieţii, am simţit de multe ori ce înseamnă singurătatea şi înstrăinarea. Poate nu aşa covârşitor ca alţi semeni, dar durerea şi mâhnirea nu se pot nici măsura, nici compara, se pot doar trăi în taina sufletului fiecăruia. Acestea ţin toate de firea omenească şi fiecăruia îi e dat să le guste într-o măsură mai mare sau mai mică, căutând să le aline în fel şi chip. Poate nu aş fi priceput cât de mare e mila lui Dumnezeu şi dragostea atotcuprinzătoare a sfinţilor Săi, dacă nu aş fi căutat şi eu îndelung şi în zadar acea alinare împrejurul meu. Dar zidurile ce se înalţă între oameni, chiar şi între cei mai apropiaţi, rănesc adânc când nu e chemat şi Dumnezeu de faţă. Fiind cuprinşi cu toţii de patimi, anevoie purtăm greşeala fratelui împreună-pătimitor, iar vădirea neputinţelor noastre în ochii celuilalt ni-l face adesea împotrivitor. Aşa că ajungem să ne ascundem întunecimea sufletului sub chipuri luminoase, ca să putem fi îndrăgiţi.

Cu totul altfel e starea înaintea unui sfânt al lui Dumnezeu. Dacă pe aproapele îl scârbeşte şi-l îndepărtează să vadă slăbiciunea noastră, sfinţii ne cunosc prin harul lui Dumnezeu până în cele mai întunecate unghere de suflet şi ne îmbrăţişează cu lacrima rugăciunii lor întreaga neputinţă, plinind cu dragoste neajunsurile noastre. Şi, în chip de negrăit, recunoaşterea greşelilor prin pocăinţă înaintea lui Dumnezeu ni-i face pe sfinţi mai apropiaţi decât orice legătură omenească, încât pentru a-i chema aproape nu mai e trebuinţă nici de cuvinte, nici de chipuri şi umbre, ci poate doar de un firav început de suspin.

Cu puţină vreme în urmă am trecut printr-o încercare care, pentru slăbiciunile mele, a fost destul de grea.

Sufăr uneori de dureri abdominale accentuate, dar în mod normal nu se agravează dincolo de o limită suportabilă. Însă mi se întâmplase cu ani în urmă ca acestea să se înrăutăţească, alăturându-li-se greţuri, scăderea pulsului şi a tensiunii, ajungând aproape să îmi pierd cunoştinţa din cauza durerii. Eram atunci pe pământ străin, departe de România, mă însoţea doar o prietenă, şi nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost ea

să sune la salvare. Eu aş fi insistat că îmi revin singură... Salvarea a ajuns, am pornit spre spital, dar pe parcurs am priceput din felul cum vorbeau medicii (fiindcă nu le cunoşteam limba) că situaţia se agrava şi va trebui să oprim undeva pe parcurs, fiindcă era problematic că voi mai ajunge vie la spital. Nu-mi venea să cred că e aievea, vedeam monitorul pe care pulsul şi tensiunea îmi scădeau cu repejune, vedeam pe fereastră brazii dincolo de geamul brăzdat de picuri... şi am realizat atunci că nu sunt deloc pregătită să trec din viaţa aceasta. Mi-am adunat puterile într-o rugăciune deznădăjduită, deşi pierdusem demult obişnuinţa rugăciunii, şi am cerut cu lacrimi încă un răgaz. Medicul mi-a injectat morfină, după care, treptat, mi-am revenit. Pe când am ajuns la spital şi mi-au făcut analizele, nu s-a descoperit să fie ceva în neregulă, încât am luat întâmplarea ca pe un semnal de alarmă că ar trebui să nu mai pierd vremea departe de Dumnezeu.

N-am mai trecut printr-o situaţie similară de atunci, până de curând, când mă aflam tot pe plaiuri străine, dar de data aceasta nu mai aveam prieteni cu mine. În schimb aveam acum cu mine pe cei mai apropiaţi ajutători - Sfântul Nicolae şi Sfântul Efrem cel Nou. Durerile au început într-o dimineaţă mohorâtă de duminică şi, văzând că sunt în creştere, mă gândeam să nu merg la biserică: drumul era lung, iar afară ploua ascuţit. Într-un sfârşit mi-am învins trândăvia şi m-am pornit la drum, ceea ce s-a dovedit mai apoi salvator. Dacă rămâneam acasă, nu s-ar fi îngrijit nimeni de mine. În vremea Sfintei Liturghii, durerile s-au agravat, nu mai puteam sta în picioare. Enoriaşii din biserică mi-au sărit în ajutor, o doamnă binevoitoare hotărând că mă va duce la o clinică. Eu îmi aminteam cum se petrecuse data trecută şi mă gândeam că nu voi mai răbda durerea până ajungem acolo, mi-aş fi dorit să sosească mai degrabă salvarea. Dar, ca în multe alte situaţii, nu puteam comunica altora ceea ce se afla înăuntrul meu. Îmi părea cu neputinţă să-i fac să înţeleagă că e de nesuportat durerea, dar îmi era ruşine să insist în descrieri, precum îmi era ruşine şi să le cer să cheme o salvare. Prin urmare am aşteptat să ne aştemem la drum, iar în rugăciune îl chemam neîncetat pe Sfântul Efrem. Clipele s-au lungit la nesfârşit, iar, când într-un final am pornit, îmi părea că ne învârtim în cerc cu

maşina. Am avut şi momente de deznădejde, nu pricepeam de ce de data aceasta e de neînduplecat Sfântul. Durerile erau mult mai mari decât data precedentă şi nu puteam să le fac faţă cu demnitate - deşi mă ruşinam de cei din jur, plângeam şi gemeam fără oprire. La clinică au venit la maşină să mă vadă o mână de doctori, nu le mai ţineam şirul. Eram chirchită pe bancheta din spate, ei mă consultau şi nu reuşea nici unul să-mi afle puls, aşa că au hotărât urgent să cheme o ambulanţă, dojenindu-ne că nu am făcut aceasta mai devreme. Nădejdea mea era acum în morfina pe care mi-o vor da pe salvare.

În înşiruirea de oameni ce s-au perindat, fiecare spunând cuvinte de încurajare pe care abia le dibuiam şi în care nu aflam întărire, am auzit şi o voce - venită din faţă, de pe scaunul şoferului. N-aş putea spune a cui era sau dacă era voce de femeie sau de bărbat. „It's OK, I'm taking care” şi liniştea ce am simţit-o la auzul acestor vorbe a covârşit toată durerea pe care încă o simţeam. Am fost atunci împăcată că lucrurile sunt în mâna lui Dumnezeu şi că Sfântul Efrem nu e de neînduplecat. Liniştea aceasta a gândului s-a sălăşluit uşor şi în trup, făcând durerea să tacă treptat. Când a sosit salvarea, am ieşit pe picioarele mele din maşină, dar nu mă mai durea nimic. Doctorii care mai înainte se alarmaseră, se uitau cu neîncredere că încep să prind culoare, că mă pot mişca şi... chiar zâmbesc. În salvare doar m-au monitorizat, să se asigure că nu e doar un răgaz al durerii. N-am mai ajuns la morfină, fiindcă eram tămăduită pe deplin, durerea încetase. „Morfina” mi-o administrase, pe altă cale, Sfântul Efrem.

Am zăbovit prea mult până să scriu aceste rânduri, fără să-mi dau seama cât greşesc cu aceasta. Credeam că acestea sunt lucruri de însemnătate doar pentru mine, nu şi pentru alţii, nepricepând că eu însămi mă folosisem de atâtea ori de mărturia celor din jur.

Dar o altă întâmplare m-a îndemnat să mă grăbesc. Când m-am întors pe meleagurile străine unde vieţuiesc acum, aveam de schimbat două trenuri. Intervalul dintre ele era foarte mic - cinci minute pentru a mă deplasa de la un peron la altul, cu bagaje grele cu tot. Puţin aveam emoţii, neştiind dacă mă voi descurca. Însă înainte să

ajungem la staţia de tranzit, trenul s-a oprit în mijlocul câmpiei. Am stat aşa cam zece minute, după care s-a anunţat că există nişte defecţiuni pe calea ferată şi nu putem porni încă. M-am socotit repede: ştiam că situaţii din acestea se întâmplă des în ţara aceasta, iar compania de trenuri nu acordă despăgubiri dacă din cauza lor pasagerul a pierdut trenul de legătură. Trenul celălalt se afla pe o rută principală, pe care nu se înregistrau întârzieri. Eu nu aveam la mine suficienţi bani pentru a-mi cumpăra un nou bilet, în cazul în care pierd al doilea tren. Prin urmare - nu avea rost nici măcar să mă agit - nu mai puteam face nimic, eram cu totul în mâna lui Dumnezeu. Ciudat a fost că gândul acesta, în loc să mă alarmeze, a aşternut o pace înseninată între gândurile mele, până atunci destul de umbrite de proaspăta plecare de acasă. După alte zece minute am pornit. Trenul gonea tare pentru a recupera întârzierea. Strângându-mi în linişte bagajele, într-un buzunar am dat peste Acatistul Sfântului Efrem. Deşi nu m-a încântat niciodată să fac sau să primesc făgăduinţe, m-am pomenit spunând în gând: „Sfinte Efrem, dacă mă ajuţi acum, voi scrie şi despre aceasta şi despre cele dinainte”. Mai era vreme până să ajungem în staţia cu pricina, m-am aşezat la loc şi am privit zâmbind spre locul gol de lângă mine, care era învăluit în lumina ceţoasă de dimineaţă. Mi-am amintit cuvintele: „It's OK, I'm taking care” şi, cu o nădejde ce nu mi-o recunoşteam, am citit din Acatist până ce trenul s-a oprit. Coborând din tren, nu aveam nici o spaimă, ştiam că lucrurile se pot rândui minunat, chiar dacă pierdusem trenul.

Spre uimirea mea, am văzut că reuşisem să recuperăm destul de mult din întârziere. Totuşi, depăşisem cu câteva minute plecarea celuilalt tren, însă panourile arătau că şi acela întârzia opt minute (care s-au prelungit la zece). A fost destul pentru a mă deplasa în tihnă, fără nici o grabă, spre peronul potrivit. Îmi venea să zburd prin lumina primenită de dimineaţă şi să le spun tuturor din jurul meu, pe care întru bucuria aceea nelumească îi simţeam cu adevărat fraţi - chiar dacă veneau din alte credinţe -, cât de aproape e Sfântul Efrem şi cât de minunat este Dumnezeul nostru întru sfinţii Săi.

Tot restul drumului m-am gândit cât de neadevărat e simţământul de singurătate şi înstrăinare care mă năpădea cu putere aşa de des. Niciunde, oricât de departe, şi nicicând, oricât de târziu, nu ne putem înstrăina de apropierea şi îndelunga răbdare a Domnului nostru şi a sfinţilor ce bine au plăcut Lui. Iar grabnicul răspuns pe care l-am primit cred că mi-a dezlegat în parte nişte frământări mai vechi pe care le aveam chiar despre Sfântul Efrem. Adesea mă întrebam cum se face că, dacă e numit grabnic ajutător, dacă rostim „Bucură-te, cela care cererile credincioşilor plineşti", uneori nu pare a fi aşa?

Unde e ajutorul grabnic atunci când pare că nu primim răspuns unor rugăciuni rostite cu multă nădejde, cu stăruinţă şi fărâmare a inimii? Să fie trecută cu vederea picătura de lacrimi, sau din picătură vreo parte? În dimineaţa aceea brumată, cu ceaţă îngemănată în lumină, cred că am aflat un început de răspuns în gândul că atunci când cerem ceva ce nu se împlineşte, Dumnezeu ne poartă pe o altă cale, spre ceea ce doream cu adevărat - nu spre ceea ce credeam noi că dorim. Iar dacă întru adevăr cerem ceva ce încă nu am primit, uneori calea spre ceea ce se află înaintea doririi noastre, nu merge drept. Dacă ni s-ar plini cererea şi am pomi drept înainte, pe calea cea scurtă, am păşi întru mândrii, păreri de sine, uitare de Dumnezeu. Iar tainicul ajutor grabnic, pe care îl trecem cu vederea socotind că nu l-am primit, ne porneşte pe alte căi, ce zăbovesc, se unduiesc şi sunt anevoie de purtat, ca într-un larg ocol ce părea să ne îndepărteze tot mai mult. Dar, prin harul lui Dumnezeu, îndepărtarea aceasta face să rodească întru noi adevărata apropiere, iar în larg ocolul acesta, Domnul ne veghează neîncetat, trimiţându-ne pe sfinţii Săi împreună-călători pe Cale, spre întărire şi creştere duhovnicească, cea mai de trebuinţă decât toată dorirea cea lumească.

19 ianuarie 2012

Aştern aceste rânduri grabnic, din pragul minunii.

Înainte de a se lumina de ziuă astăzi, m-am trezit din pricina aceloraşi dureri amintite mai sus. Păreau din nou grele, accentuându-se tot mai mult, aşa că m-am silit să mănânc repede ceva, pentru ca apoi să pot lua un analgezic tare. Însă ştiam prea bine că atunci când durerile sporesc, medicamentele nu mai sunt de folos. Aşadar l-am luat pe primul şi am aşteptat... şi am tot aşteptat, însă durerea se înteţea, şi în acelaşi timp mi se strecura o subţire spaimă în suflet ştiind că: „Doamne, nu am om" care sa mă ajute dacă lucrurile se înrăutăţesc.

Îngrijorarea îmi era cu atât mai mare, cu cât astăzi mă aşteaptă o zi în care e de mare trebuinţă să duc la bun sfârşit mai multe lucruri de care depinde munca mea, dar - mai ales - nişte apropiaţi care trec printr-o situaţie grea, se bizuiau pe ajutorul meu în orele dimineţii. În cel mai bun caz, gândeam dacă durerile sunt obişnuite şi nu trec dincolo de pragul suportabil, tot va trebui să stau în pat până spre seară. Deznădăjduiam...

Nu ştiu cum, în toată văicăreala lăuntrică, lăsându-mă cuprinsă de năvala socotelilor omeneşti, uitasem că toată darea cea bună e de Sus. Când m-am dezmeticit, am ţâşnit către raftul pe care păstrez o sticluţă cu ulei de la candela Sfântului Efrem. M-am pomenit din nou rostind în gând că voi spune grabnic despre aceasta, dacă mă tămăduiesc. Mă clătinam pe picioare şi, din pricina durerii, abia mai vedeam înjur, dar cu grăbire am deschis sticluţa şi m-am însemnat cu untdelemn în Semnul Crucii pe frunte, mâini, şi peste zona de abdomen unde mă durea, iar apoi m-am întins iarăşi în pat.

Nu cred să fi trecut un minut: durerea a tăcut în întregime şi s-a lăsat o linişte în care, cu minunare şi mulţumire, am citit Acatistul Sfântului Efrem cel Nou, Sfântul grabnicului ajutor. Iar apoi m-am aşternut îndată la scris. De atunci n-a mai venit nici măcar o umbră a durerii, aşadar mă pot porni deîndată teafără în căile zilei de astăzi, dând slavă lui Dumnezeu pentru tainica apropiere neîncetată a sfinţilor Săi, ce biruie toată depărtarea şi însingurarea.

R.X., 27 ianuarie 2012

68. În trecere – vindecarea durerilor de coloană

O persoană apropiată, dar care locuieşte în altă localitate, m-a rugat să găsesc un iconar care ar putea să îi picteze o icoană pe lemn cu Sfântul Efrem cel Nou. După ce icoana a fost zugrăvită şi sfinţită, a rămas la mine, urmând ca aceasta să fie luată atunci când persoana care a comandat-o va trece să o ia. Eu nu am icoane pictate, ci doar reproduceri pe hârtie care fie sunt înrămate, fie sunt lipite pe un suport de lemn. Înaintea acestor reproduceri ale icoanelor, arde o candelă. Când am adus acasă icoana cu Sfântul Efrem, am pus-o în locul cel mai de cinste, iar candela a început să ardă înaintea chipului acestui Mare Mucenic al lui Hristos. Aflasem dintr-o carte că Sfântul a tămăduit dureri de coloană prin ungerea cu untdelemn de la candela sa din Nea Makri. Nu aveam astfel de ulei, în schimb durerile de coloană mă chinuiau de mai bine de trei săptămâni. Nu am dorit să iau medicamente, deoarece mă durea ficatul din cauza lor, fiind prea puternice. Apoi mi-a venit acest gând simplu: candela arde înaintea icoanei Sfântului Efrem, deci şi untdelemnul îi e adus ca prinos, deci e al lui. Cu această nădejde am luat ulei din candelă şi m-am uns pe coloană în locul dureros. Am făcut acest lucru de patru sau de cinci ori, iar durerile s-au ameliorat de la prima ungere, iar apoi au dispărut treptat, în două-trei zile. Altădată, asemenea dureri treceau după o săptămână, în urma tratamentului medicamentos. E minunat acest Sfânt şi te copleşeşte prin bunătatea şi bunăvoinţa lui, dar şi prin faptul că pur şi simplu simţi că vrea să te ajute, să-ţi fie aproape.

Iată, astfel am scăpat de durerile de spate, la trecerea unei icoane a Sfântului Efrem prin casa noastră! Îţi mulţumim, Sfinte, pentru toate cele ştiute şi neştiute pe care le faci pentru noi!

I.P, 20 ianuarie 2012, România

69. Papucul Sfântului Efrem

Povestea a început acum mai mulţi ani, încă în vremea studenţiei, când un prieten mi-a propus să traduc din limba franceză o cărticică despre un sfânt necunoscut mie la acea vreme. Era o broşură mai consistentă, dar a cărei copertă maronie, precum hârtia de împachetat, nu mă atrăgea cu nimic. Nu am refuzat categoric, însă am preferat să rog o colegă de an să facă acest lucru. M-am bucurat de faptul ca ea a acceptat, însă rânduiala lui Dumnezeu a fost alta.

După mai multe luni, colega mea a plecat din Cluj şi mi-a înapoiat cartea, împreună cu cele câteva pagini traduse, exprimându-şi regretul de a nu fi dus traducerea la bun sfârşit, cu toate că viaţa şi faptele Sfântului îi treziseră interesul. Mărturisesc cu toată ruşinea că, de multe ori, în cei 5-6 ani care au urmat, am dat de mai multe ori peste carte, căutând câte ceva prin sertarele prin care umblam mai rar. De fiecare dată am pus-o în locuri cât mai dosite în dulapurile cu cărţi, ca şi cum m-ar fi deranjat să o tot găsesc şi să îmi amintesc că nu făcusem ceea ce trebuia cu ea.

Am citit minunile Sfântului şi am văzut că multora li s-a arătat în vis ori aievea, pentru diferitele lor nevoi sufleteşti. Nu pot pretinde că am avut astfel de experienţe, însă întoarcerea mea la o datorie deja uitată s-a făcut pe altă cale. Acum, după mai bine de 10 ani de când am luat întâia dată cartea aceea în mâini, încep să cred că

războiul gândurilor care m-a muncit toată vara acelui an a fost, oarecum, o lucrare indirectă a Sfântului Efrem. Spun asta, deoarece niciodată până atunci şi, îndrăznesc să spun că nici de atunci încolo, nu am avut atâta nelinişte sufletească, prilejuită de necesitatea acută de a lua o anume decizie privind viaţa mea. Astfel că, în tot acel foc lăuntric lămuritor, am simţit nevoia de a îmi ocupa mintea cu o muncă intelectuală sistematică solicitantă, care să mă împiedice să mai cad pradă gândurilor atât de contradictorii şi de epuizante. Ca o străluminare, mi-am adus aminte de cărţulia prăfuită de uitare, atât la propriu, cât şi la figurat. Am căutat-o cu înfrigurare, am cerut binecuvântarea duhovnicului meu pentru traducerea ei şi am trecut la treabă. Nu mai exersasem traducerea din limba franceză de ani buni, însă pot spune că lucrul în sine îmi părea uşor de făcut. Ba, mai mult, am încercat să traduc acatistul (cu emoţia că nu voi reuşi să redau cum se cuvine toată bogăţia semantică şi toată încărcătura poetică a textului). Traducerea am făcut-o aproape pe nerăsuflate, cu simţământul clar că, metaforic vorbind, „altcineva scrie cu mâna mea" (Tudor Arghezi). Acest fapt a fost confirmat de un prieten care, citind traducerea acatistului, mi-a spus, zâmbind condescendent: „Sună aşa de bine, încât mi-e clar că nu ai tradus singură. Ai avut un ajutor de nădejde, pe însuşi Sfântul Efrem". De felul meu sunt (prea) raţională şi puţin impresionabilă, astfel că nu cad cu uşurinţă în capcana afirmaţiilor entuziaste. Cu toate acestea, privind în urmă, pot spune cu convingere că, dincolo de ajutorul şi de prezenţa subtilă a sfântului pe tot parcursul lucrului la traducerea vieţii şi a minunilor sale, inclusiv acea criză spirituală care m-a determinat să traduc cartea în limba română, a fost calea pe care sfântul a ales-o, ca să îşi ofere ajutorul său grabnic multor români. Spun aceasta, deoarece, pe măsură ce traduceam, îi dădeam duhovnicului meu câte un fascicol să-l citească, iar el, impresionat atât de martiriul, cât şi de ineditul multor situaţii în care el li s-a arătat oamenilor care nu auziseră măcar de el şi, oferindu-le generosul său ajutor, a propovăduit şi altora puterea şi ajutorul neîntârziat al acestui nou Sfânt. Îndată au sosit şi

primele mărturii din partea celor care, cu toată credinţa, ceruseră ajutorul sfântului Efrem, iar el nu se lăsase rugat prea mult. Cred că toate acestea s-au petrecut prin anul 2005.

După alţi 5 ani, s-a ivit, în mod neaşteptat ocazia de a merge şi eu, alături de alţi tineri, într-un pelerinaj în Grecia Nu mai fusesem, deşi îmi doream să ajung la locurile sfinţite de nevoinţele asceţilor greci mai noi sau mai de demult. Fratele meu îmi propusese să mergem împreună, în acea vară, dar am fost nevoită să-l refuz, deoarece aveam înainte un examen pentru care trebuia să parcurg un volum mare de material şi nu îmi permiteam să întrerup învăţatul pentru 6-7 zile, cât ar fi durat excursia noastră. Odată examenul trecut, bucuria de a-l fi trecut cu bine a fost uşor umbrită de regretul de a nu fi putut merge în Grecia. Şi, atunci s-a produs surpriza de a fi şi eu invitată să iau parte la un pelerinaj. Deşi am întâmpinat greutăţi la serviciu, în momentul în care am cerut voie să lipsesc, bucuria de a fi ajuns totuşi în Grecia şi de a mă fi închinat la moaştele atâtor sfinţi a fost mare şi greu de cuprins în cuvinte. Ţin minte că, la plecare, părintele nostru mi-a cerut, ca o rugăminte specială, să încercăm să obţinem pentru bisericuţa din Cluj orice lucru, oricât de mic, drept binecuvântare de la Sfântul Efrem.

Ajungând la mănăstirea sfântului, m-a emoţionat să văd şi să ating locuri şi lucruri despre care doar citisem. Iar, pentru cuvântul părintelui duhovnic, l-am rugat pe părintele român care ne-a purtat de grijă pe toată perioada şederii noastre în Atena, să ne înlesnească o întrevedere cu maica stareţă de la Nea Makri, întrevedere în care să ne prezentăm rugămintea care, mie personal, îmi părea destul de îndrăzneaţă. Lucrurile au decurs mai mult decât uimitor. Maica a ascultat cu atenţie şi cu viu interes tot ceea ce Părintele Daniel a relatat în numele nostru, iar apoi a chemat o maică mai tânără căreia i-a spus câteva vorbe pe care noi nu le-am înţeles. În doar câteva minute, maica cea tânără a apărut cu un ştergar alb în mâini, în care se afla, învelit cu multă grijă, un papuc din catifea, brodat cu mătase aurie, cu care fusese încălţat, în raclă, însuşi Sfântul Efrem. Era mai mult decât am sperat. Încă de a doua zi am luat cu noi cutia frumoasă, dăruită de gazda noastră, Kyria Maria, pentru a păstra acest preţios odor, iar la Liturghiile la care am

participat, aceasta a fost pusă spre închinare. Bucuria noastră a fost amplificată în zilele ce au urmat de evlavia mare pe care am văzut-o la toţi credincioşii greci care au sărutat papucul primit ca binecuvântare. Se vedea, în întreaga lor atitudine, o familiaritate evlavioasă, dar bucuroasă, cu Sfântul Efrem. Parcă primiseră în ospeţie, venind de departe, pe unul de-al lor, plecat înainte la Dumnezeu, ca să le gătească şi lor loc.

Pe drumul spre casă, mi-a fost încredinţată mie „racla" cu papucul Sfântului. Nu m-am aşteptat la o asemenea binecuvântare, însă am simţit că port pe braţe un adevărat „trofeu". La plecarea din Cluj-Napoca, deoarece în autocar erau mai multe locuri decât călători, unele au rămas neocupate. Deşi iniţial mă înţelesesem cu o prietenă că vom şedea alături, în ultimul moment am convenit să stăm fiecare singură pe scaun, astfel rămânând lângă noi câte un loc liber. Aşa se face că, după ce am ţinut o vreme în braţe preţiosul dar, aveam să îl aşez alături de mine, ca să-mi fie „tovarăş" de călătorie. Din când în când, pe parcursul celor peste 30 de ore cât a durat drumul de întoarcere, am deschis acea „raclă", ca şi cum aş fi dorit să mă asigur că totul e în regulă. Nu am socotit deloc că am alături o cutie cu un papuc de care trebuie să port grijă, fie el şi unul neobişnuit, ci tot drumul am simţit că tovarăşul meu de drum a fost însuşi Sfântul Efrem.

Niciodată, nici mai înainte şi nici după pelerinajul în Grecia nu i-am cerut Sfântului, în rugăciunile mele, nimic special, deşi am aflat că oamenii îi cer lucruri care mai de care mai diverse, iar el nu întârzie să se pogoare cu grabnică milă spre nevoile lor. Cu toate acestea, ştiu în inima mea că multe din darurile pe care Dumnezeu mi le-a rânduit, începând cu însufleţirea cu care i-am tradus în româneşte viaţa şi minunile, continuând cu ajutorul pe care mi l-a dat la tălmăcirea propriu-zisă, ori cu pelerinajul la Sfintele sale Moaşte (unde îmi doream să ajung pentru a-i cere iertare, iară şi iară, că am amânat aşa de mult ziua în care el să fie cunoscut şi românilor) nu sunt altceva decât lucrări pline de discreţie ale Sfântului, prin care mi-a dovedit, o dată în plus, că îmi dăduse iertarea sa de multă vreme.

Cosmina T., 21 ianuarie 2012, România

70. Vă ajută când nici nu gândiți! – ajutor la admiterea la facultate în străinătate, găsirea unui servici în străinătate, vindecări

Cum l-am cunoscut pe Sfântul Efrem cel Nou... Era în anul 2006, la o mănăstire, undeva în Munţii Apuseni. Părintele meu duhovnic urma să plece la Sfântul Munte Athos (pentru o perioadă foarte lungă).

Părintele duhovnic, un călugăr care m-a ajutat să trec peste multe momente grele (decesul soţului meu şi stabilirea fiicei mele în SUA), mi-a oferit un volum intitulat *Viaţa, arătările, minunile, acatistul şi paraclisul Sfântului Efrem cel Nou*, şi mi-a spus: „Vă las în grija Sfântului!... Când are să vă fie greu, să citiţi din această carte şi să vă rugaţi Sfântului Efrem cel Nou”.

L-am privit cu nedumerire pe părinte şi am luat şovăielnic cartea. Atunci nu-mi puteam închipui că o carte are să mă ajute atât de mult.

Şi iată că timpul a trecut, sunt mai bine de cinci ani de când nu m-am mai despărţit de carte. De câte ori îmi este greu, iau cartea şi citesc Rugăciunea către Sfântul Efrem sau Paraclisul Sfântului Efrem. De cum termin lectura, sufletul meu se linişteşte şi pot merge mai departe. Rugăciunile mele către Sfântul Efrem cel Nou au fost auzite de fiecare dată şi de fiecare dată minunile s-au împlinit.

Pot spune că a fost o minune când, după ce am citit de câteva ori la rând Paraclisul şi l-am rugat pe Sfântul Efrem să o ajute pe fiica mea să fie acceptată la o facultate (pe care şi-o dorea) în SUA şi să îşi găsească un loc de muncă, după pregătirea ei, fiica mea a fost acceptată la una din facultăţile de prestigiu din SUA şi şi-a găsit un loc de muncă aşa cum şi-a dorit.

În ianuarie 2011, nepoata mea aducea pe lume doi copii, o fetiţă şi un băieţel. Băieţelul a fost foarte mic, cântărind sub două kilograme. M-am rugat mult la Sfântul Efrem să-l ajute să ia în greutate şi să supravieţuiască. Sfântul m-a ajutat şi de atunci mă rog mereu pentru gemeni, care acum sunt foarte bine dezvoltaţi.

În primăvara lui 2011 m-am rugat pentru un nepot, care absolvise Politehnica şi nu îşi găsea loc de muncă, conform meseriei. După ce am citit de câteva ori Paraclisul Sfântului Efrem şi m-am rugat pentru nepotul meu, acesta şi-a găsit un loc de muncă cum nici nu visase, fiind plătit cu un salariu de cinci ori mai mare decât cel pe care îl avea.

În vara anului 2011 m-am rugat Sfântului Efrem să o ajute pe fiica mea să finalizeze cu succes un proiect la care lucra. Nu numai că fiica mea a finalizat cu succes proiectul, dar a obţinut locul întâi în statul unde frecventează facultatea, iar la nivel internaţional a obţinut locul trei (din 300 de participanţi).

Aveţi încredere în Sfântul Efrem!... Vă ajută când nici nu gândiţi!

Teodora, 22 ianuarie 2012, România

71. Ajutor la naștere, vindecarea sindromului Down

După citirea cărţilor Sfântului Efrem şi rugăciunile făcute către el, mă bucur să vă descriu minunea pe care a făcut-o cu noi. Suntem doi părinţi fericiţi şi un copil binecuvântat care au avut parte de ajutorul şi minunile Sfântului Mare Mucenic Efrem Cel Nou. Una din clipele cele mai minunate din viata părinţilor este atunci când se naşte un copil, lucru mult dorit şi de către noi.

Am tot aşteptat o perioadă şi iată că momentul mult dorit a venit şi am aflat că Simona poartă în pântece un copil. Cu mare bucurie şi nespusă fericire am răspândit această minunată veste tuturor cunoscuţilor. Toate au fost bune şi frumoase, însă în urma unor controale medicale făcute când soţia era în a treia lună de sarcină, am fost zdruncinaţi de o veste deloc îmbucurătoare şi care aducea în viaţa noastră o mare povară. Am aflat atunci că viitorul nostru copil - despre care medicii ziceau că va fi băieţel - ar suferi de o boală cumplită, numită sindromul Down. Şi ca şi cum aceasta nu ar fi fost îndeajuns, am aflat că şi mama este bolnavă. Toate aceste veşti nu au făcut decât să ne întristeze enorm. Cred că numai cel care trece prin greutăţi, poate să-şi imagineze ce aduc în suflet asemenea veşti.

Doctorii au spus că ei nu mai au ce face şi că lucrul cel mai bun este ca soţia să renunţe la sarcină. Dar chiar şi aşa, din cauza bolii mamei, tot ar fi riscant ca ea să aibă copii deoarece boala ce o are se poate transmite şi la copil, deşi au fost cazuri de femei care au născut chiar şi cu această boală.

Ne-a fost foarte greu după aflarea acestor veşti, dar în momentul de faţă ele ne bucură, deoarece prin ele nu am făcut decât să ne unim şi să cerem ajutor de unde trebuie - de la Dumnezeu. Am ajuns la o măicuţă binecuvântată de Dumnezeu, care nouă ne e foarte dragă, Maica L., pe care noi o vizităm adeseori pentru sfaturi şi îndrumări în viaţă. În aceste împrejurări Maica L. ne-a îndrumat către Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou, încredinţându-ne că el va fi cel care ne va ajuta. Astfel se face că am primit un

acatist pe care l-am citit din tot sufletul. Am căutat apoi cărţile cu viaţa şi minunile Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou, cărţi pe care le-am citit şi care ne-au redat speranţa că poate ne va ajuta şi pe noi şi va face o minune ca să avem parte de un copil sănătos.

Vă mărturisesc cu mâna pe inimă că rugăciunile către Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou au fost ascultate, iar ajutorul din partea lui şi minunea săvârşită de el au avut loc.

După un alt control medical am aflat că de fapt copilul nu este băieţel, ci e fetiţă, este perfect sănătoasă şi nu trebuie făcut avort deoarece s-a dezvoltat perfect şi se va naşte la termen. Pe lângă aceasta doctorul ne-a încurajat şi cu boala mamei şi ne-a spus că va putea naşte şi va putea alăpta chiar având această boală. Cu sufletul deschis vă mărturisim că am început să plângem de bucurie şi am mulţumit fierbinte Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou pentru minunea pe care a făcut-o pentru noi. Cel dintâi lucru a fost să ajungem la Maica L., să-i povestim cele întâmplate şi să-i mulţumim pentru sfatul foarte bun pe care ni l-a dat.

Copila noastră Sofia-Maria s-a născut pe data de 30 noiembrie 2011 şi este un copil minunat, sănătos şi care se află sub ocrotirea Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou. Vă mai pot spune că şi starea mamei este mult îmbunătăţită, boala nu a dispărut cu totul, dar va dispărea cu siguranţă în curând - suntem încredinţaţi de acest lucru.

Noi, ca părinţi, mulţumim din suflet Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou şi mărturisim înaintea tuturor că doar cu ajutorul lui Dumnezeu, prin mijlocirea oferită de acest Sfânt, am reuşit să trecem peste această grea încercare. Mulţumim mult Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou şi măicuţei L. pentru calea deschisă către rugăciune.

Dumnezeu să ne ajute, pentru rugăciunile acestui minunat Sfânt Efrem!

Adrian, Simona şi fiica lor Sofia-Maria, 23 ianuarie 2012, România

72. Pur și simplu am încredere în Sfântul Efrem! – ajutor la examene

O vreme am stat în cumpănă dacă se cuvine sau nu să scriu ceva despre ajutorul pe care l-am primit de la Sfântul Efrem. Cred că ajutorul pe care îl oferă acest Mucenic al lui Dumnezeu nu e alcătuit numai din lucruri spectaculoase, ci şi din lucruri fireşti, un ajutor cotidian, care în sine este un lucru atât de mângâietor, de odihnitor - e un fel de minune lină, de părtăşie neîncetată la darul şi milostivirea Sfântului Efrem.

Pe mine Sfântul Mare Mucenic Efrem m-a ajutat mai ales la examene. Am dobândit evlavie faţă de acest Sfânt Cuvios de când am citit mai multe despre el, şi mai ales de când am aflat că e sărbătorit pe 5 mai, eu fiind născută a doua zi, pe 6 mai. Aşadar îl socotesc ocrotitorul meu şi din acest punct de vedere, al zilei de naştere. Nu pot să explic de ce ţin aşa de mult la el... m-a impresionat mult chipul muceniciei sale, precum şi faptul că este grabnic ajutător. Poate că şi paraclisul lui a contribuit la aceasta, e atât de frumos ca muzică şi ca text, mă mişcă profund când îl ascult, se potriveşte sufletului meu.

Am început să ţin la Sfântul Efrem şi să prind curaj să mă rog lui acum câţiva ani, când o cunoştinţă studentă avea un examen greu şi nu învăţase îndeajuns pentru a-l trece. S-a rugat Sfântului Efrem şi a luat cea mai mare notă, peste 9, mai mare decât colegii ei care învăţaseră. Printre aceşti colegi ai ei se afla şi o prietenă de a mea care, deşi a învăţat, a luat notă mai mică. Datorită acestui fapt ea s-a interesat de acest Sfânt Efrem care a ajutat-o pe colega ei să ia o notă mai mare decât ea. Aşa l-a cunoscut prietena mea pe Sfântul Efrem şi a început să se roage lui.

Sfântul m-a ajutat mult la examene, la licenţe şi la disertaţie. În sesiune am învăţat şi m-am dus la examene cu numele lui pe buze; licenţele şi disertaţia le-am scris tot cu ajutorul lui. Şi acum îmi aduc aminte că în 2008, când mi-am dat prima licenţă, nu reuşisem să termin la timp. Eram foarte mâhnită deoarece licenţa mea era structurată în trei capitole, însă nu citisem bibliografie decât pentru două dintre ele. Timp de citit şi pentru al treilea capitol nu mai era şi nu ştiam ce să mă fac. Era o chestiune de câteva zile

până când trebuia să predau licenţa. M-am rugat Sfântului Efrem. În aceeaşi zi în care m-am rugat, după-amiază, pe nepusă masă, mi-a venit o idee: să schimb structura licenţei. Am renunţat la ultimul capitol pentru care nu citisem nimic, le-am restructurat pe primele două, am tăiat dintr-o parte, am adăugat în alta, le-am schimbat denumirea şi am reuşit să fac şi un al treilea capitol. În final a ieşit o licenţă diferită de ceea ce îmi propusesem eu la început, cu o structură diferită, dar - cred - mai bună. A avut la sfârşit în jur de 90 de pagini. Am primit felicitări din partea profesorului şi mi-a propus ca în viitor să dezvolt licenţa şi să scriu o carte pentru a o publica la editura al cărei director era. Nu am luat în serios acest îndemn, socotind că profesorul spune lucrurile acestea doar din politeţe. În ziua aceea am avut lăuntric certitudinea că Sfântul Efrem a fost cel care m-a ajutat şi mi-a luminat mintea să izbândesc în acea situaţie imposibilă. Şi de atunci am încredinţarea ajutorului său grabnic.

Tot lui m-am rugat doi ani mai târziu la disertaţie (unde lucrurile nu au fost deloc simple), dar şi în vara aceasta, la a doua licenţă. Atunci i-am făgăduit nişte daruri dacă izbutesc să intru în licenţă. Încă îi mai sunt datoare de atunci cu nişte flori şi mereu îi spun că nu am uitat şi că îi voi aduce florile.

De multe ori mă întreb dacă nu exagerez cu evlavia mea către Sfântul Efrem. Cred că e singurul sfânt - poate alături de sfântul Mina - în care am încredere şi la care ţin. Nici la Născătoarea de Dumnezeu nu am atâta evlavie ca la sfântul Efrem şi asta poate că nu e bine. Apoi, spre ruşinea mea, mă mai încearcă uneori un mic sentiment de gelozie când aflu că unul sau altul îl iubeşte mult pe sfântul Efrem (în egoismul meu aş vrea ca sfântul să fie doar al meu), dar trec repede peste aceste copilării.

Iată ceea ce m-a făcut să ezit în a da mărturie despre ajutorul sfântului Efrem: cu toate că în adâncul inimii am încredinţarea că sfântul e cel care m-a ajutat, nu vreau să forţez conştiinţa nimănui prin ceea ce am scris. De multe ori mă gândesc că e imposibil ca sfântul să mă fi ajutat tocmai pe mine, care nu am credinţă şi nici smerenie şi fac toate cum nu trebuie. Am simţit nevoia să mărturisesc lucrurile acestea. Trebuie să spun că

relaţia mea cu sfântul nu este una foarte spectaculoasă - adică bazată pe miracole vizibile şi senzaţionale -, ci este una simplă: pur şi simplu am încredere în Sfântul Efrem.

Fiind părtaş la dumnezeiasca fire şi tuturor fiindu-ne de faţă, întru Sfântul Duh, Cuviosul Efrem e oarecum ca şi un dirijor al simfoniei lucrării sale dumnezeieşti, în această minunată simfonie fiecare avem de cântat o notă, două sau mai multe şi fără de acestea întregul nu are aceeaşi plinătate şi frumuseţe. Iar aceasta o săvârşim pentru slava cea dumnezeiască şi din dragoste pentru dirijor, care cântă cu inimile noastre.

Primeşte, Sfinte Efrem, aceste cuvinte de mărturisire şi însuţi le iconomiseşte ca, tuturor celor care le vor citi, să le fie spre apropierea de tine şi nu spre depărtare!

D.M., 26 ianuarie 2012, România

73. Ferire de chiuretaj

Mă numesc Doina, am 29 de ani şi sunt din Chişinău, dar în prezent locuiesc în Cluj.

În primăvara anului 2011 am aflat că glanda mea tiroidă nu funcţionează bine. În urma unor investigaţii, doctorul mi-a spus că am epuizat-o extrem de mult, deoarece produce hormoni în cantitate foarte mică. Diagnosticul a fost: hipofuncţia glandei tiroide. După un tratament pe bază de înlocuitori hormonali sintetici, s-a ajuns la valori normale. Însă, probabil, deja avusese loc un dezechilibru hormonal în organism pentru că după câteva luni, la un control ginecologic, mi s-a spus că am un polip cervical destul de mare. La ecografie s-a confirmat că polipul există şi în cavitatea uterină, ceea ce însemna că, în condiţiile medicinei din Moldova, polipul putea fi îndepărtat doar prin chiuretaj. Polipul avea şapte milimetri în uter. Eu am fost foarte necăjită şi înfricoşată de

această perspectivă, nefiind căsătorită, fără să fi născut vreodată şi fără să fi trecut printr-o astfel de procedură.

În luna august am mers într-un pelerinaj în Grecia, timp de aproape zece zile. Mi-am pus mare nădejde în sfinţii pe care i-am vizitat (la ei) „acasă”, mai ales în Sfântul Nectarie, mult îndrăgit de mine. După ce m-am întors din Grecia, am început să port un săculeţ de pânză făcut de mine şi în care am pus mai multe obiecte mici, cum ar fi panglica atinsă de toate raclele în care erau aşezaţi sfinţii, pământ de la mormânt, pernuţe cu bucăţi mici de veşminte cu care au fost îmbrăcaţi sfinţii.

M-am întors acasă (în Moldova) pentru a rezolva problema cu polipul. Am purtat timp de două săptămâni acest săculeţ la brâu şi am continuat să-l port şi după aceea la piept. Tot în timpul celor două săptămâni de pregătire, am citit în fiecare zi, pe rând, acatistele Sfinţilor doctori fără de arginţi Nectarie, Efrem cel Nou, Luca al Crimeii, precum şi pe cel al Sfântului Patapie.

Cu o zi înainte de operaţie am mers pentru a doua oară la ecograf pentru a verifica dacă polipul mai este acolo. Nădăjduiam să nu mai fie în uter, deşi aveam certitudinea că încă este în canalul cervical. Însă îl rugasem foarte tare pe Sfântul Efrem să îl „scoată” doar pe cel din uter ca să nu mi se facă chiuretaj. Înainte de ecograf l-am rugat foarte, foarte insistent pe Sfântul Efrem pentru acest lucru.

La ecograf, un ecograf bun la care m-a trimis doctorul care urma să mă opereze, doamna a încercat în fel şi chip să găsească polipul de şapte milimetri pe care îl văzuse primul ecograf. Rezultatul a fost: col uterin curat.

A doua zi mi s-a făcut o mică intervenţie prin care mi s-a extirpat polipul din cavitatea cervicală la care se putea ajunge fără metode intrusive şi foarte uşor.

Îi mulţumesc Sfântului Efrem, Sfântului Nectarie, Sfântului Luca şi Sfântului Patapie pentru că m-au ferit de acea procedură urâtă şi dureroasă!

Doina, Cluj-Napoca, 27 ianuarie 2012, România

74. Împreună-călătorul - vindecări

În vara anului 2005 am hotărât să-mi petrec câteva zile de concediu la o mănăstire. Pe drum, în autobuz, am simţit că începe să mă doară capul din cauza curentului. Ştiam din propria experienţă cât de rău reacţionez la asemenea dureri şi ce mult pot să dureze şi m-a cuprins îngrijorarea la gândul că aveam să le fiu povară celor din mănăstirea la care mergeam, aşa că m-am rugat Sfântului Efrem să mă ajute să-mi treacă şi niciodată să nu mai am astfel de probleme. Durerea a dispărut imediat; de atunci, nici măcar o dată nu m-a mai durut capul din pricina curentului.

În iarna anului 2011, am plecat de sărbători la o mănăstire îndepărtată. Când am ajuns, am văzut că aproape toţi cei de acolo erau răciţi sau aveau gripă, unii în forme grave; am fost cazată în aceeaşi casă cu o persoană bolnavă. M-am speriat puţin, pentru că în iarna dinainte mă îmbolnăvisem foarte uşor de mai multe ori. În acel moment era important să nu mă îmbolnăvesc, deoarece urma ca după plecarea de la mănăstire să mai călătoresc destul de mult, în câteva locuri; situaţia era de aşa natură, încât n-aş fi putut să-mi schimb programul în nici un fel. Spre marea mea uimire şi bucurie, în casa în care eram cazată, aveam o icoană a Sfântului Efrem deasupra patului, aşa că, în chip firesc, m-am rugat Sfântului în fiecare zi şi nu m-am îmbolnăvit nici acolo, nici după plecarea de acolo; toate s-au petrecut cu pace, în bună rânduială.

În aceeaşi perioadă am plecat în străinătate în interes de serviciu. În seara dinaintea întoarcerii în ţară, a început să mă doară capul din cauză că în timpul zilei mă plimbasem prin oraş pe un soare puternic; m-am chinuit o parte din noapte fără să pot adormi. Am o anumită sensibilitate la lumină: din pricina durerilor pe care mi le provoacă expunerea la lumină puternică, multă vreme nu pot nici să umblu, nici să dorm, nici să fac orice altceva, pot doar să stau în întuneric cu ochii închişi. A doua zi urma să călătoresc timp de 14 ore, iar la întoarcerea în ţară mă aşteptau nişte zile obositoare, aşa

că m-am rugat Sfântului Efrem şi durerea mi-a trecut imediat, iar a doua zi am călătorit fără probleme.

Tot în anul 2011, tatăl meu a fost dus la urgenţe într-o stare extrem de gravă din cauza unei boli de inimă neglijate multă vreme; medicul era foarte reţinut în privinţa posibilităţilor de a-l salva. Am cerut atunci rugăciunile mai multor oameni, iar eu m-am rugat mai ales Sfântului Efrem şi Sfântului Nectarie. După o vreme de tratament intensiv, tatăl meu a început să-şi revină şi starea lui de sănătate s-a îmbunătăţit treptat.

Imediat după aceea, nepoţelul meu în vârstă de trei ani a ajuns într-o stare critică din cauza unui diagnostic greşit, urmat de un tratament greşit; ar fi putut să moară în orice clipă, în ciuda eforturilor medicilor de a-l salva. Părinţii lui erau în pragul unei căderi psihice. Am cerut iarăşi rugăciunile mai multor oameni, iar eu m-am rugat Sfântului Efrem şi i-am îndemnat şi pe părinţii lui să se roage, deşi ei nu sunt foarte apropiaţi de Biserică. Tratamentul corect a dat roade aproape imediat şi după câteva zile primejdia a trecut, chiar dacă însănătoşirea deplină a durat destul de mult timp.

Mulţumesc Sfântului Efrem pentru grabnicul lui ajutor!

L.G.M., 27 ianuarie 2012, România

75. Tămăduirea de frică

În Evanghelia pe care a scris-o, Sfântul Marcu ne vorbeşte despre tămăduirea dăruită de Mântuitorul Hristos unui orb din cetatea Betsaidei. Iată cum istoriseşte Evanghelistul despre cele săvârşite atunci: „Şi au venit la Betsaida, şi au adus la El un orb şi L-au rugat să se atingă de el. Şi luând pe orb de mână, l-a scos afară din sat şi, scuipând în ochii lui şi punându-Şi mâinile peste el, l-a întrebat dacă vede ceva. Şi el, ridicându-şi ochii, a zis: *Zăresc oamenii; îi văd ca pe nişte copaci umblând*. După aceea a pus iarăşi mâinile pe ochii lui şi el a văzut bine şi s-a îndreptat, căci vedea toate, lămurit" (Marcu 8, 22-25).

Am aşezat acest fragment evanghelic înaintea mărturiei ce urmează, deoarece şi de aici se adevereşte că puterea nemăsurată a sfinţilor este lucrătoare în Duhul Sfânt şi ea urmează deplin pildei Mântuitorul Iisus Hristos.

Voi încerca să scriu cât mai simplu şi cât mai pe scurt posibil. Aş vrea să fie spre slava lui Dumnezeu şi a sfinţilor, dar şi ca mulţumire.

Alături de sfântul Efrem cel Nou, i-am chemat în ajutor pe Părintele Arsenie Boca şi pe sfântul Alexandru de Svir.

După ce m-am întors acasă dintr-o călătorie de câteva zile, primul lucru neobişnuit a fost că a început să-mi fie frică. Mai bine zis, FRICĂ! Mai bine zis, nu-mi era frică, eram însăşi frica. Mi-era frică de zgomote, de păsări, de câini, de pisici, de oameni, de mine însămi, de tot. Mi-era frică să-mi despachetez bagajele, să mănânc sau să beau. Inima îmi bătea foarte tare şi nu înţelegeam de ce... şi nici acum nu înţeleg. Nu puteam să dorm decât două ore pe noapte. A fost o mare ispită şi o mare încercare din care Dumnezeu m-a salvat.

A doua zi mi-am adus aminte că mai văzusem undeva cadrele acelea (cu păsări înfricoşătoare, cu grădinari ciudaţi), mai auzisem sunetele acelea ascuţite,

şuierătoare. Dar unde? La Tarkovski. Mă aflam trăind într-un film de Tarkovski, însă era realitatea [Referirea la filmele lui Andrei Tarkovski din această mărturie este una subiectivă şi e strâns legată de percepţia personală a autoarei acestei mărturii şi a experienţei trăite şi descrise aici. Dincolo de acest context, trebuie subliniat un fapt de mare însemnătate: consecvenţa simbolurilor din filmele lui Tarkovski nu se datorează perseverenţei sale creatoare şi statorniciei artistice, ci faptului că s-a făcut părtaş raţiunilor dumnezeieşti din creaţie, exprimându-le prin intermediul cinematografiei. De altfel, „firul roşu" care încheagă fiecare film al lui Tarkovski este tocmai această urzeală nevăzută a cuvintelor lui Dumnezeu din zidiri. Prin aceste raţiuni dumnezeieşti, opera lui Tarkovski e un tot unitar şi numai astfel poate fi ea înţeleasă cu adevărat (vezi mai multe în volumul *Sfântul Tihon din Zadonsk, Dumnezeu în împrejurările vieţii de zi cu zi*, ed. Sophia, Bucureşti, 2011, pag. 8-11)].

Nu puteam să înţeleg ce se întâmpla cu mine. Ce puteam să fac ca să-mi revin? Interiorul meu devenise exterior. Bănuielile, corelaţiile, interpretările, sentimentalismele alcătuiau acum lumea exterioară în care trăiam. Nici atunci, nici acum, nu puteam să-mi explic ce se întâmpla. Mă gândeam că poate am murit şi sunt în iad sau într-o antecameră a lui. Singura diferenţă între iad şi ce trăiam eu, era că nu văzusem încă diavoli şi mă rugam stăruitor ca să nu văd şi că aveam o mare nădejde în Dumnezeu.

O, ce mult mi-aş fi dorit să fie iar lumea materială, ca înainte! Fusesem o fire visătoare şi nu-mi plăcuse deloc lumea materială. Îmi plăceau poeziile, cerul, păsările, să visez cu ochii deschişi. Dar acum nu mă mai puteam trezi din ele şi cât de mult mi-aş fi dorit lucruri „brute", fără nici un înţeles, fără semnificaţii!

Nu ştiam unde sunt, adică pe ce lume trăiesc, deci dacă am murit sau nu. Mă gândeam că poate am murit şi sunt sfântă. Dar era mândrie să crezi aşa ceva şi în momentul în care te vezi sfânt, nu mai eşti. Aceasta o ştiam. Încercam din răsputeri să-mi dau seama care e realitatea şi nu puteam.

Mi-era frică să nu mă arunc de pe geam ca să mă sinucid. Doar aşa, fără nici un motiv. Mi-era frică să nu îmi vină un gând mai puternic decât mine care să mă determine să fac lucrul acesta. Dar nu eram deloc deznădăjduită sau depresivă - cum sunt cei care se sinucid, dimpotrivă.

Mă gândeam că poate ar trebui sa merg la psihiatrie. Mi-era frică de tot, mi-era frică să nu mă sinucid, nu puteam să dorm noaptea. Dar totuşi aveam o mare nădejde. Asta nu se potrivea cu psihiatria. Apoi m-am gândit că Dumnezeu poate să îngăduie să-ţi pierzi mintea şi să ai boli psihice ca pe o ultimă încercare de a te întoarce din mândrie. Deci medicamentul era smerenia.

Mă gândeam că poate sunt înainte de moarte şi am aceste ispite ca să încep pocăinţa.

Orice ar fi fost, a fost cea mai mare şi mai groaznică încercare din viaţa mea. Şi nu ştiam cât o să dureze. Am făcut tot ce mi-a spus părintele duhovnic să fac şi această ascultare în amănunt cred că m-a salvat. Mi-a zis să merg împreună cu o fată în vizită la spital. Ea îi vizita din când în când pe copiii bolnavi de cancer de la Spitalul de Oncologie. Părintele a zis să xeroxez acatistul Sfântului Efrem cel Nou în mai multe exemplare pe care să le împărţim la spital şi să plătesc eu xeroxul. Am împărţit douăzeci de acatiste.

La spital am văzut oameni care se închinau cu evlavie la papucul Sfântului Alexandru de Svir, pe care îl avea prietena mea, şi la o pemuţă cu vată atinsă de multe sfinte moaşte. Le-am sărutat şi eu şi i-am rugat şi pe aceşti sfinţi să mă ajute.

În aceeaşi seară, cineva mi-a trimis un mesaj ce cuprindea un citat din Părintele Arsenie Boca. N-am înţeles nimic din citat, am văzut doar numele: Părintele Arsenie Boca - şi l-am rugat să mă ajute.

A doua zi eram bine, nu mai aveam frica de sinucidere, nu mai trăiam într-o lume spiritualizată, nici într-un film de Tarkovski. N-am mai mers nici în iad, nici la psihiatrie. Eram foarte bucuroasă şi îmi venea să le spun oamenilor de pe stradă pe care-i

vedeam trişti să nu mai fie, pentru că Sfântul Efrem cel Nou, Părintele Arsenie Boca şi Sfântul Alexandru de Svir şi toţi sfinţii pot să-i ajute în orice necaz ar avea, chiar în iad dacă s-ar trezi cineva.

Trebuie să spun că în toată această perioadă îmi era greu să rostesc numele lui Dumnezeu, numele Domnului Iisus Hristos, ori să spun: „Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh”.

Această grea încercare a durat aproximativ unsprezece zile, iar revenirea a fost treptată şi s-a întins pe parcursul câtorva luni. Ar mai fi fost mult de povestit, precum şi numeroase detalii, însă nu îmi e deloc de folos să mi le aduc aminte.

Şi acum, după aproape un an, mă mai gândesc la ce mi s-a întâmplat atunci şi nu prea reuşesc să îmi dau seama ce a fost de fapt. Dar orice ar fi fost, Dumnezeu m-a scos, m-a mântuit, mi-a mai dat o şansă. Iar acest lucru l-a făcut prin mijlocirea sfinţilor Săi. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

Mihaela, 27 ianuarie 2012, România

76. Cred, Sfinte Efrem, ajută necredinței mele! – odihnă în timpul somnului și repararea computerului

Cele descrise în continuare s-au petrecut în noaptea trecută şi le voi mărturisi deschis deoarece am făgăduit Sfântului Efrem acest lucru. De obicei am nevoie de 7-8 ore de somn pentru ca ziua ce urmează să decurgă normal. Situaţia a fost de aşa natură, încât timpul pe care l-am avut la dispoziţie astă-noapte a fost de doar patru ore şi jumătate. Însă doar o parte din acest răstimp am reuşit să dorm. M-am trezit după o oră din cauza unor dureri şi cu nevoia acută de a merge la toaletă - lucru ce mi s-a întâmplat arareori noaptea - şi m-am gândit că poate aceasta se petrece din pricina faptului că am băut ceva mai multe lichide de cu seară. După ce am fost la toaletă, durerile au fost mai mari şi au devenit atât de ascuţite, încât pur şi simplu nu am ştiut ce să mai fac, iar această stare s-a amplificat de-a lungul unei ore.

Am început să mă rog Sfântului Efrem cel Nou, ştiind că este grabnic ajutător. De asemenea, m-am uns cu ulei de la candela lui. M-am întins pe pat şi am continuat să mă rog cu această rugăciune scurtă: „Sfinte Efrem, miluieşte-mă". Nu puteam adormi din cauza durerilor foarte mari. La un moment dat m-am hotărât să mă rog şi vreunui alt sfânt, gândindu-mă că Sfântul Efrem n-ar avea de ce să mă asculte tocmai pe mine. Spre surprinderea mea - cu toate că m-am străduit - nu am putut să-mi aduc aminte de numele nici unui alt sfânt, ci doar rugăciunea făcută către Sfântul Efrem îmi venea în minte şi răsuna limpede şi cu putere înăuntrul meu. Atunci am continuat această rugăciune şi într-o jumătate de oră durerile au dispărut treptat. Dar, înainte de trecerea durerilor, a fost un moment în care în timp ce mă rugam am simţit cum tot corpul mi se încălzeşte cu o căldură care avea ceva foarte odihnitor în ea - e prima dată când am simţit aşa ceva. Din acest moment durerile s-au ameliorat treptat şi în aproximativ o jumătate de oră au trecut şi apoi am adormit. Cu toate că am dormit foarte puţin, nu am avut multe nopţi după care să mă trezesc aşa de odihnit cum m-am trezit după această

noapte. Sfântul Efrem mi-a dăruit şi vindecare, şi odihnă trupului, dar şi odihnire sufletească. Îi mulţumesc Marelui Mucenic şi Tămăduitor Efrem cel Nou pentru darul său, pentru prezenţa sa grabnică şi binefăcătoare şi îi îndemn pe toţi cei care se află în nevoi sau necazuri năpraznice să alerge grabnic înspre el, căci ajutorul lui ne este tuturor la îndemână.

Uimirea şi bucuria mea legate de Sfântul Efrem au sporit şi pentru că înaintea lui suntem cu totul transparenţi şi nu putem ascunde de el absolut nimic. În urmă cu mai mult timp, când am citit cartea ce cuprinde viaţa, minunile şi arătările sale, am găsit o mărturie mai recentă în care era descris că acest Sfânt ajută şi în probleme informatice şi legate de calculatoare. Recunosc că am citit lucrurile acestea foarte sceptic şi am rămas în continuare neîncrezător privitor la acest lucru. Astăzi când am pornit calculatorul să scriu rândurile de faţă, acesta pur şi simplu nu voia să pornească, chiar dacă ledurile indicatoare arătau că primeşte tensiune şi se iniţializează. Dar, cu toate acestea, nu se întâmpla nimic. În următoarele zece minute am repomit calculatorul de mai multe ori, dar „simptomele" au rămas aceleaşi. Am început să mă gândesc că va trebui să merg cu el la reparat şi în acel moment mi-am adus aminte că despre Sfântul Efrem se spune că ar ajuta şi în astfel de probleme. Atunci mi-am zis să fac şi eu semnul Crucii asupra calculatorului şi să-l rog pe Sfântul Efrem să mă ajute. Recunosc că nu am făcut aceasta cu prea multă credinţă, ci mai mult sub presiunea gândului că voi avea destulă bătaie de cap cu repararea calculatorului şi eventual cu recuperarea datelor stocate în el. Dar spre uimirea mea, când am pornit iar calculatorul, acesta s-a iniţializat şi totul a decurs bine. Cred că hiba cea mare era în mintea mea şi ea trebuia să se reseteze, deoarece mai mult sau mai puţin direct gândeam că Dumnezeu n-are ce căuta în toată aparatura electronică şi în tehnologia avansată. Realizez acum că aceste gânduri sunt curată nebunie, căci întreaga materie şi toate sufletele sunt în mâna lui Dumnezeu. Iartă-mă, Doamne! Cred, Sfinte Efrem, ajută necredinţei mele!

C.R, 28 ianuarie 2012, România

77. Purtarea de grijă a lui Dumnezeu

Am ezitat să scriu despre ajutorul pe care ni-l dă Sfântul Efrem, deoarece mi se părea că nu este o minune ca şi cele despre care am citit.

Atunci când băiatul nostru, care are astm, tuşea noaptea încât eu mă încordam, auzindu-l cum nu are timp să respire între accesele de tuse, mă sculam şi citeam puţin din acatistul sau paraclisul Sfântului Efrem. Uneori înceta să tuşească din clipa în care începeam să mă rog, alteori din clipa în care terminam de zis rugăciunea.

Acest lucru a devenit ca o regulă. De câte ori îl auzeam tuşind mai mult, mă trezeam, mă rugam, iar el înceta.

Aproape de fiecare dată aveam îndoieli că va avea efect, motivându-mi prin aceasta lenea sau puţina oboseală. Nu aş vrea să exagerez, dar cred că acest lucru s-a întâmplat de 10-12 ori (nu le-am numărat exact).

Simţeam că ar trebui să scriu despre aceasta, dar aceeaşi îndoială şi puţinătate de credinţă mă făceau să tac. Acum câteva zile, băiatul a început să tuşească din nou; m-am trezit şi i-am spus Sfântului Efrem că dacă şi acum se opreşte din tuse băiatul nostru, voi scrie şi eu despre această minime. Şi bineînţeles nu a mai tuşit în acea seară.

Mă gândeam în sinea mea de ce nu îl vindecă complet şi de ce toate aceste episoade în care eu ziceam puţină rugăciune noaptea, iar el înceta să tuşească? Privind mai atent, am observat că aceste episoade au loc mai ales atunci când nu m-am rugat de mai mult timp Sfântului Efrem sau atunci când m-am rugat mai puţin Domnului. Mi-am dat seama că aceasta este de fapt, purtarea de grijă a lui Dumnezeu, faţă de mine şi de

noi. Pentru că prin aceasta ne mai ţine treji, atunci când grijile şi patimile ne adorm conştiinţele.

Mulţumesc Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou pentru purtarea sa de grijă, de care ne împărtăşim în fiecare clipă, de câţiva ani încoace, şi mă rog Domnului ca pentru rugăciunile lui să nu ne lase să ne îndepărtăm de Dânsul.

P.S: Aş dori să mai spun că i-am cerut Sfântului Efrem să facă în aşa fel, încât să ajung la moaştele dânsului (nu am putut să merg din cauza credinţei slabe şi a lenei sufletului - şi nicidecum din lipsa banilor) şi deja se întrezăresc zorii unei întâlniri. Nu este pentru prima oară când văd că Dumnezeu ne şi bagă în traistă [Se face referire la proverbul românesc: „Dumnezeu îţi dă, dar nu îţi şi bagă în traistă”].

Căutând în calendar să văd ce dată este azi, am văzut că este prăznuit Sfântul Efrem Sirul. În timp ce scriam scrisoarea, mă întrebam pe mine însumi de ce scriu doar: „Sfântul Efrem” şi nu: „Sfântul Mare Mucenic Efrem cel Nou”, decât în ultima frază. Nu este o minune?

Bogdan, Cluj-Napoca, 28 ianuarie 2011, România

78. Evitarea procesului în instanță, binecuvântările Sfântului Efrem

Sfinte Mare Mucenice Efrem, mulţumesc pentru toate mijlocirile tale pentru noi înaintea lui Dumnezeu!

Am auzit de Sfântul Efrem cel Nou din gura Părintelui meu duhovnic - întâia oară, cu 4-5 ani în urmă. Ne-a povestit la una din cateheze despre un Sfânt care a stat ascuns, necunoscut de nimeni, vreme de 500 de ani şi acum s-a descoperit oamenilor. Era cu ocazia apariţiei în limba română a cărţii despre viaţa şi minunile Sfântului Efrem, tradusă de un om din biserica noastră.

A trecut vremea şi am aflat de un copil de câţiva anişori pe care îl chema Efrem. M-am gândit: uite ce evlavie au părinţii aceştia la Sfântul Efrem cel Nou!

A mai trecut un timp şi Părintele ne-a spus despre familia unui frate în Hristos care a fost ajutată în mod minunat la un proces cu mijlocirile şi rugăciunile Sfântului Efrem.

Şi a mai trecut o vreme...

Părinţii mei sunt în supărare cu o mătuşă de-a mea. Situaţia aceasta este de mulţi ani şi a mers din rău în mai rău, până am primit citaţie la proces. Am aflat despre aceasta seara, iar părinţii mei s-au pregătit pentru a doua zi să meargă la tribunal. M-am întristat şi mă durea sufletul că s-a ajuns în situaţia aceasta rea. A doua zi dimineaţa, părinţii mei au plecat la proces, iar eu am pornit spre biserică. Mi-am amintit că există un Sfânt grabnic ajutător pentru cei care au procese. Am luat acatistul pe care îl aveam acasă al Sfântului Efrem (nu ştiu de unde îl aveam) şi am început să îl citesc în drum spre biserică. Înainte însă de a începe, i-am cerut rugăciunile şi Părintelui meu duhovnic, printr-un mesaj pe telefon. Citeam acatistul cu teama a ceea ce va urma să se întâmple... Am ajuns la biserică pe când eram la condacul al şaselea. Atunci, mă sună mama şi mă roagă să fac cutare lucru, cutare şi cutare... Am rămas încremenită:

- Bine, mamă, dar voi nu trebuia să fiţi la proces?

- A retras reclamaţia.

Nu înţelegeam... Când şi cum a fost cu putinţă să retragă plângerea?! Noaptea?! Da!

Atunci am înţeles o parte din ce înseamnă „grabnic-ajutător”. Adică nu e nevoie să citeşti tot acatistul, ci ajunge şi jumătate... şi procesul se spulberă în scântei mărunte...

Oare nu trebuie decât să zic o dată acatistul întreg pentru familia mea şi se vor nimici răutăţi de ani întregi?

Întâlnirea mea personală cu moaştele Sfântului Efrem a avut loc pe data de 14 septembrie 2010, la Nea Makri.

Din nemărginita dragoste a Domnului şi Dumnezeului nostru, am poposit în anul 2010 o săptămână în Grecia, împreună cu fraţii mei întru Hristos, studenţii de la diferite facultăţi din Cluj-Napoca, cu care împărţim locaşul de odihnă a sufletelor - Biserica Studenţilor din Complexul Haşdeu. Chiar în prima zi am ajuns la Nea Makri. Pe Sfântul Efrem îl ştiam toţi de acasă, datorită cărţii apărute în cinstea sa. Ne-am apropiat toţi cu nerăbdare de racla sfintelor moaşte. Era aşa de mare şi asta ne făcea să putem rămâne toţi foarte aproape de Sfântul Efrem!

Unii dintre noi aveau de la Părintele sfat să ceară ceva ca binecuvântare pentru Bisericuţa noastră. La acest îndemn, răspunsul a fost: „Părinte, poate vom primi un papuc al Sfântului...”. „Ei, copile, tu nu ştii ce mare lucru e un papuc... poate veţi primi nişte iconiţe sau poate vată atinsă de moaştele Sfântului”. Nu mică ne-a fost tuturor surpriza când, în urma prezentării cărţii în limba română despre Sfântul Efrem, maica stareţă ne-a spus că ar avea un dar pentru noi.

Ne-am strâns afară, în jurul maicii stareţe, sub un copac cu coroană - mare şi deasă - făcută anume pentru umbră şi am început să cântăm ce ne pricepeam noi mai bine... Am zăbovit multişor, prinşi în farmecul cântărilor. Interpret de limbă era Părintele Daniel, gazda noastră din Grecia, care ne-a adus în mâini, la sfârşit, şi darul. Da, era nici mai mult, nici mai puţin, decât unul din papucii care au stat în racla cu sfintele moaşte! Maica stareţă Teodosia ne-a uimit prin gestul ei extraordinar, dăruind ca binecuvântare Bisericii noastre papucul frumos lucrat, care a stat în piciorul Sfântului Efrem în raclă! L-am primit ca pe un dar minunat de la Sfântul Efrem de ziua lui de naştere! De asemenea, Mănăstirea s-a îngrijit să ne dea şi actul oficial prin care se atestă acordarea acestui dar Bisericii Studenţilor. Bucuria a fost nespus de mare! „Slavă s-aibă, nesfârşită, Dumnezeirea întreită!". Părintele diacon Horaţiu care era cu noi, a luat papucul cu mare cinste şi l-am dus la Casa Iubirii, unde eram oaspeţi. Grecii care ne aşteptau au cerut să se închine şi prin atingerea de papuc să primească binecuvântare de la Sfântul Efrem.

În fiecare din serile ce au urmat, mergeam la papucul Sfântului, care era în una din camerele unde eram cazaţi. Nu se putea să nu treci să îl saluţi. Am descoperit puterea magnetică parcă a papucului şi în România, când, pe 5 mai 2011, de ziua prăznuirii sale, Bisericuţa noastră mişuna de mulţimea de oameni care erau înăuntru. Era o zi obişnuită de peste săptămână, dar când m-am apropiat de Biserică, era nespus de multă lume, ca şi cum ar fi fost duminică. De dimineaţă a fost Sfânta Liturghie închinată Sfântului Efrem şi Părintele a scos papucul Sfântului din altar pentru închinare. Oamenii au dat șfară în ţară şi după ce terminau cu serviciul, treceau să se închine! Sunau pe cine mai ştiau şi anunţau de papucul Sfântului Efrem! Mă uitam înmărmurită... Era şi la noi o a doua Nea Makri.

Altă întâlnire cu Sfântul Efrem a fost într-un moment greu, de luptă duhovnicească, atunci când parcă încremeniseră călăreţii puterilor sufleteşti pe cai şi nici un ajutor omenesc nu putea tămădui rana sufletului. Nu mai ştiam ce să fac. Atunci am îndrăznit, sub imboldul unui val de nebunie poate, să-i cer Părintelui duhovnic să aducă

papucul Sfântului Efrem ca să mă închin, să îl simt mai aproape. Eram cufundată cu capul în cutia care adăposteşte papucul şi nu mai voiam să mă desprind! Era atâta siguranţă! Mă gândeam ce ar fi dacă l-aş avea mereu lângă mine?...

Au trecut ca vântul câteva luni şi în toamna anului 2011, în cel de-al doilea pelerinaj în Grecia, am primit un dar de la Mitropolitul Chiril din Atena. Era un dar de la Sfântul Efrem, după cum ne-a spus Sfinţia Sa. Oare ce o fi?!... Era un medalion care se deschidea şi înăuntru se aflau fotografia stareţei căreia i s-a descoperit Sfântul Efrem, Macaria, iar pe cealaltă parte era icoana Sfântului. Pe icoană era lipită o mică, mică bucăţică de material vişiniu... „E papucul Sfântului Efrem!”, am auzit o voce lângă mine a unuia dintre fraţii de călătorie. Da, era din perechea papucului nostru de la Bisericuţă! Acest papuc a fost tăiat în bucăţele mici şi date ca binecuvântare. De atunci ştiu cum este să îl ai mereu la tine pe Sfântul Efrem.

Anul acesta, de a doua zi de prăznuire a Sfântului de peste an - 3 ianuarie - Părintele a rânduit să se săvârşească Sfânta Liturghie. Eu am hotărât împreună cu familia să plec din localitate, înainte să aflu despre acest lucru. Era vacanţă şi mă gândeam să mă bucur de o ieşire în satul bunicilor. Am stabilit să plecăm pe 1 ianuarie şi să ne întoarcem pe 4. Toate bune şi frumoase, dar la auzul faptului că e prăznuit Sfântul Efrem, am vrut să renunţ la toate planurile şi să nu mai merg nicăieri. Acest lucru nu era cu putinţă, dacă nu voiam să-i supăr pe părinţii mei. M-am gândit că, de va voi Sfântul Efrem, mă va aduce cumva înapoi. Am pornit cu inima cât un purice, dar am pornit. Mă gândeam cu voi putea ajunge eu a doua zi înapoi la Cluj? Satul bunicilor e la aproximativ 50 kilometri şi nu există mijloace de transport care să facă legătura între oraş şi sat. Minunea nu s-a lăsat mult timp aşteptată. A doua zi am avut musafiri de la Cluj şi spre seară am pornit şi eu cu

ei înapoi spre casă, fără să fac tulburare părinţilor! A fost minunat! Aşa am ajuns să fiu la prăznuirea Sfântului Efrem!

M-am bucurat când, cu o lună de zile în urmă, ne-a anunţat Părintele despre strângerea de mărturii despre minunile Sfântului Efrem. O aveam şi eu pe cea cu procesul şi am început să o scriu de mână. Din lene, nu am mai finisat-o ca să o dau Părintelui şi a rămas pierdută printre alte foi. Tot voiam să întreb dacă pot să o mai aduc sau era prea târziu, dar nici asta nu am mai făcut. Dar Sfântul Efrem a intervenit iar şi a cerut el de la mine minunea: m-am trezit cu un email personal în care am fost rugată să scriu despre Sfântul Efrem. Atunci am zis ca nu mai pot ţine lumina sub obroc şi aşa am început să scriu. La început mai greu, dar apoi toate s-au înlănţuit de la sine prin răbdarea şi ajutorul Sfântului Efrem cel Nou.

Minunile Sfântului Efrem, din întâmplările mărturisite, au mişcat piatra de la mormântul sufletului meu încremenit. Poate sunt lucruri mărunte, pe care ceilalţi le trăiesc din plin, mereu, clipă de clipă, din revărsarea de har a Domnului Iisus Hristos, dar pentru mine sunt pietre la temelia zidirii casei credinţei vii, lucrătoare. Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi!

F.C, 29 ianuarie 2012, România

79. Trei mărturii ale ajutorului Sfântului Efrem

Icoana Sfântului Efrem cel Nou

Eu şi soţul meu vrem să facem cunoscut răspunsul la o rugăciune pe care am adresat-o Sfântului Efrem cel Nou. Eu pictez icoane şi sunt încredinţată că Dumnezeu are grijă să îmi dea comenzile care trebuie atunci când trebuie, nu le caut niciodată în mod special. Acum aproximativ un an, am avut o perioadă fără prea multe comenzi, şi chiar nu ştiam care va fi următoarea icoană pe care urma să o pictez. Aveam o situaţie financiară foarte dificilă. Soţul meu s-a rugat Sfântului Efrem să îmi dea o comandă. A doua zi, după Liturghie, o familie, care locuieşte în Arad, ne-a cerut să le pictez o icoană care să îl reprezinte tocmai pe Sfântul Efrem! Ei au acum un băieţel care poartă numele Marelui Mucenic.

Vizita la Nea Makri

În anul 2009, împreună cu soţul meu am plecat în Grecia, într-un pelerinaj fără program şi fără ghid. Cu harta în mână am pornit din Atena să vizităm câteva mănăstiri din împrejurimi, printre care şi Nea Makri, locul unde se află moaştele Sfântului Efrem. Urmând indicaţiile persoanei de la recepţia hotelului, am ajuns într-o staţie unde se aflau mai multe autobuze, fără tăbliţa pe care să scrie destinaţia. Şoferii nu vorbeau engleza, dădeau din cap negativ la întrebarea noastră despre Nea Makri, iar noi nu ştiam ce autobuz să alegem. Deodată, un domn şi o doamna au început să vocifereze şi să gesticuleze înspre noi. Vorbeau engleza. „Sfântul Efrem?". „Da, da, Sfântul Efrem", aceste cuvinte au sunat ca un semn, ca o parolă. Ne-au spus bucuroşi că şi ei merg la Nea

Makri şi că ne iau cu ei. Trebuia să luăm un taxi şi s-au oferit să împartă cu noi contravaloarea drumului şi să ne aştepte la întoarcere. Pentru noi a fost ca şi cum Sfântul Efrem ne-ar fi însoţit la el acasă şi ne-ar fi condus înapoi.

Sfântul Efrem mi-a liniştit socrii

Pentru o noră „fricoasă” ca mine, părinţii soţului pot să pară câteodată nişte inspectori foarte severi care verifică şi amendează orice acţiune sau atitudine a ei. Tot la fel de adevărat este că şi unii părinţi rămân neîmpăcaţi atunci când „puiul zboară din cuib”, iar cea care îl „răpeşte” este nora. Fiind în această situaţie şi vrând să îmi îmbunez socrii, m-am rugat foarte tare Sfântului Efrem şi chiar mi l-am imaginat, aşa cum spuneau mulţi că s-a arătat, stând în picioare, în haine călugăreşti, acolo unde era chemat. Trebuia să le facem o vizită tocmai când ei aflaseră că ne-am stabilit în alt oraş, puţin mai departe de ei, lucru care ştiam că îi va supăra. Contrar aşteptărilor şi datorită Sfântului Efrem, părinţii soţului meu au fost foarte deschişi şi prietenoşi şi nu numai că nu s-au supărat, dar ne-au ajutat şi cu bani. De atunci mi s-a ridicat o mare greutate de pe suflet, cea mai mare de când m-am căsătorit.

Îi mulţumim din suflet Sfântului Efrem cel Nou!

C şi V., 29 ianuarie 2012, România

80. Mulțumim pentru tot ajutorul – vindecare de astm bronșic, ajutor în găsirea unui servici

Mă numesc Liliana, sunt căsătorită şi locuiesc în Cluj-Napoca. Am două fetiţe: Antonia-Maria are 13 ani şi Ioana-Cristina are 6 ani. Cu doi ani în urmă, Cristina s-a îmbolnăvit de astm bronşic dar, rugându-ne Sfântului Nectarie şi Sfântului Efrem cel Nou, astmul bronşic a dispărut ca prin minune.

O altă minune este aceea că fiica mea cea mai mare face sport şi în anul 2011 a luat locul doi la un campionat european şi locul întâi la un campionat mondial.

Tot în 2011, fetiţa cea mare terminase clasa a cincea şi ar fi trebuit să fie mutată într-o altă clasă pe motiv că erau prea mulţi elevi în clasa ei. Dar Sfinţii Părinţi au mijlocit pentru ea şi a rămas în aceeaşi clasă în care fusese.

O altă minune a fost aceea că eu mi-am găsit un loc de muncă în aşa fel, încât să pot să duc fetele la şcoală şi la grădiniţă şi apoi să merg la muncă.

Rugaţi-vă Sfântului Nectarie, Sfântului Efrem cel Nou şi Maicii Domnului şi vă vor ajuta grabnic. Mulţumim din suflet pentru tot ajutorul primit şi ne rugăm în continuare să ne dea Bunul Dumnezeu multă sănătate. Doamne, ajută!

Liliana, Cluj-Napoca, 30 ianuarie 2012, România

81. Călugărul din vis

În vis mă aflam într-o biserică care se afla în construcţie şi urma să devină o Catedrală. În realitate am fost acolo şi m-am rugat de multe ori.

Eram aşezată pe scaun şi toţi oamenii din biserică vorbeau despre imediata sosire a unui cleric în această biserică. Când a intrat, am văzut de la distanţă că era înalt şi purta haine negre specifice călugărilor. Binecuvânta credincioşii care l-au înconjurat bucurându-se de sosirea lui. Îmi amintesc că a început să le vorbească oamenilor, să ţină un cuvânt de învăţătură, dar limba în care se vorbea nu era româna, ci greaca.

În acele momente, stând eu pe scaun şi fiind cufundată în gândurile mele, mă rugam. Atunci el s-a îndreptat spre mine, m-a privit în ochi şi, răspunzând nedumeririi şi rugăciunii mele, a spus în româneşte: „El este cel pentru care te-ai rugat, nu o dată, nu de două ori, ci de mai multe ori. Dar nu aşa!”. Oamenii care stăteau pe scaune în apropierea mea, se bucurau toţi pentru mine... iar eu eram uimită că mi-a cunoscut gândurile „de departe”. Era răspunsul la frământările cu privire la persoana cu care eram într-o relaţie şi doream să mă căsătoresc.

Mai târziu am înţeles că, prin cuvintele „Dar nu aşa!”, eu singură trebuia să îndrept din inima mea egoismul, mândria, gelozia, neiertarea, patimile, reproşul.

Când am citit cartea cu Sfântul Efrem cel Nou, l-am recunoscut pe călugărul din visul meu, care a venit în ajutorul meu, înainte ca eu să îl cunosc.

Sfinte Părinte şi Mare Mucenice Efrem, roagă-te lui Hristos-Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor noastre!

o credincioasă, ianuarie 2012, România

82. Ce fel de sfânt ești tu?! – ajutor la examene, vindecări

Eram în al doilea an de facultate şi ne pregăteam pentru un examen destul de greu. Împreună cu una dintre colegele de cameră, aveam acelaşi examen. Până să ajungem propriu-zis în sală, colega mea îmi tot repeta: „Nu ştiu nimic, ce mă fac, nu ştiu nimic, n-am apucat să învăţ”. Nici eu nu mă simţeam cine ştie cât de bine pregătită, dar mai citisem ceva, iar după ce am terminat examenul îmi aduc aminte că am ieşit destul de mulţumită pentru că scrisesem la fiecare subiect câte ceva. După ce au trecut câteva zile, am aflat rezultatele. Eu luasem 8 iar colega mea 9. M-am necăjit în sinea mea şi-mi ziceam: „Auzi, ea spune că nu ştie, că n-a învăţat şi iată că a luat notă mai mare”. În aceeaşi zi, după-masa, m-am întâlnit cu ea. Până să apuc să zic ceva, ea, îmbujorată, ne zice (mie şi celorlalte fete care eram atunci acolo):

- Să vedeţi ce minune mi s-a întâmplat! Nu ştiam nimic la examenul de alaltăieri şi Sfântul Efrem m-a ajutat!

Și apoi începe să ne povestească în detaliu cum s-a rugat în timpul examenului - nu ştiu de unde aflase ea de Sfântul Efrem, pentru că atunci nu era foarte cunoscut în România, iar eu nu mai auzisem de acest nume - şi după un timp au început să-i curgă ideile şi astfel, nu numai că a luat examenul, dar şi cu o notă mai mare decât a mea. Acest lucru pe mine m-a deranjat, însă ea nu m-a întrebat nimic, ci doar radia de bucurie. Apoi a plecat.

Eu am rămas oarecum indignată, atât pentru că nu a vorbit cu mine, cât mai ales pentru că ea luase notă mai mare. Atunci am zis: „Ce fel de Sfânt eşti tu?! Pe ea o ajuţi, iar eu iau notă mai mică, chiar dacă am învăţat şi am scris cât de cât!” - acestea au fost primele cuvinte cu care m-am adresat Sfântului!

Însă Sfântul Efrem nu a ţinut seama de obrăznicia mea sau de gândurile de invidie, iar mai apoi nu a întârziat să mă ajute cu mult mai mult. Astfel că - chiar dacă nu-mi aduc exact aminte cum sau când - fără să ştiu prea multe, am început să mă rog lui

atunci când aveam examene şi, spre fericirea mea, luam de fiecare dată numai note mari (9 sau 10) şi îmi ajuta mult să învăţ ori să scriu proiecte.

Altădată, pe când mergeam cu o altă colegă în drum spre examen, am început să vorbim despre ce părere aveam în legătură cu vreo trei sau patru subiecte pe care le avusesem de învăţat între celelalte zece sau câte or mai fi fost. La examen ne-am aşezat una în spatele celeilalte. S-au dat subiectele. Au fost exact cele trei subiecte, discutate de noi! Ce bucurie ne-a mai făcut şi atunci Sfântul Efrem! Pentru că în afara acestor subiecte, nici una dintre noi nu ştia bine altceva; de asemenea, am fi putut să ne aşezăm una lângă cealaltă, dar astfel ne-am fi aflat pe rânduri diferite şi una dintre noi ar fi primit alte subiecte, care ar fi fost mai grele.

Apoi, după un timp, am ajuns să citesc viaţa Sfântului şi să îl cunosc mai bine şi chiar am ajuns la moaştele sale în Grecia; îl chemam în ajutor doar atunci când erau situaţii legate de examene şi facultate şi Sfântul, la fel de smerit, m-a ajutat în continuare.

Din când în când mai spuneam şi celorlalţi de el şi aşa se face că, anul trecut, colega de cameră avea ceva important de scris; trebuia să rămână peste noapte să scrie, dar nu avea nici inspiraţie, nici vlagă să purceadă la treabă. Atunci am întrebat-o dacă nu vrea să o ung cu untdelemn de la Sfântul Efrem şi poate asta o va ajuta. A acceptat, fără prea mult curaj însă, deoarece era epuizată şi fără idei. A doua zi ne-am întâlnit abia după-masa, după ce prezentase lucrarea. Era fericită! Sfântul Efrem nu întârziase cu ajutorul şi astfel a putut să scrie ceva bun şi a luat notă mare.

După vreo doi ani am mai citit încă o dată viaţa Sfântului, deoarece nu-mi aminteam unele detalii. Văzând la cât de multă lume s-a arătat în trup şi mai ales că s-a arătat şi unor persoane care nu-l ştiau, m-am înflăcărat şi credeam cu tărie că Sfântul Efrem mi se poate arăta şi mie. Îmi doream asta, într-un fel. După un timp însă am fost oarecum dezamăgită sau mai puţin entuziastă, văzând că nu mi s-a arătat şi chiar m-am cutremurat când am citit în acatist că se arată celor cu inima curată (pe care eu ştiu că nu

o am). Aşa că m-am gândit că mie nu o să mi se arate, dar mi-am dat şi seama că eu nu-l cinsteam cum se cuvine pe Sfântul, deoarece îl chemam numai pentru ajutor la examene.

Astfel că după ce am început să-l cunosc şi în legătură cu celelalte harisme ale sale şi să-l cinstesc pentru ele, mi-am dat seama că nu mă părăsise, dar şi că nu îl văzusem în vreo viziune pentru că nu era nevoie de aşa ceva în viaţa mea.

De curând m-a durut stomacul aşa de tare, că nu am putut face nimic decât să stau în pat vreo 4-5 ore şi cred că am avut şi febră. Nu m-am putut mobiliza să iau medicamente sau ceva ca să-mi treacă durerea, ci doar mi-am pus icoana Sfântului Efrem pe pântece. A doua zi au apărut din nou dureri. În ziua următoare am mers degrabă la medic, care mi-a cerut să fac analize de sânge şi ecografie, suspectându-mă de boli ale organelor interne. Am făcut analizele cerute: valori bune. Medicul de la ecograf mi-a spus şi el cu zâmbetul pe buze: „Cu alte cuvinte, eşti sănătoasă!”. Când am auzit, radiam de bucurie. Cred că într-un fel şi Sfântul Efrem m-a păzit de boală (căci doar nu faci febră din nimic şi nu te doare ceva aşa de tare încât să stai numai în pat, fără vreun motiv!).

Chiar dacă Sfântul Efrem nu mi s-a arătat, el totuşi mi se arată prin ocrotirea şi bucuriile cu care mă înconjoară! Îţi mulţumesc, Sfinte Efrem şi te rog să ne înveţi să fim pururea aproape de tine!

O. R., 31 ianuarie 2012, România

83. Vindecări și ajutor la angajare

Mulţi echivalează noţiunea de „sfânt grabnic ajutător" cu aceea de „sfânt care face o minime extraordinară pe loc, în momentul acela". Grabnicul ajutor nu vine însă niciodată acum, nici măcar mai târziu, ci în momentul în care noi îl cerem cu cea mai adâncă sinceritate, cu cea mai grabnică smerenie. Şi îndrăznesc să spun că uneori Dumnezeu nici nu mai aşteaptă ca omul să atingă acea treaptă de smerenie, aşa de grabnic şi de minunat lucrează prin sfinţii Săi de la prima clipă de sinceritate pe care o încearcă omul.

Fiecare dintre noi are o culoare preferată, un anotimp preferat, o mătuşă preferată, o bunică preferată sau de care îi place mai mult. Ei bine, aşa ziceam şi eu despre sfinţi. Aveam sfinţi preferaţi şi asta pur şi simplu pentru că în anumite perioade, când se întâmpla să am urgenţe mai grele sau necazuri mai apăsătoare, având predispoziţie în acele momente pentru vreun sfânt anume, alergam la acesta şi Dumnezeu mă ajuta. Atunci sfântul acela devenea inerent „sfântul meu preferat". Aşa s-a întâmplat cu sfântul ierarh Nectarie, cu sfântul ierarh Nicolae, cu Sfântul Nicolae Planas, cu Sfântul Ioan Rusul, cu Sfântul Efrem cel Nou. Până când mi-am dat seama că Dumnezeu este febleţea mea şi că pe sfinţi îi iubesc pe toţi la fel! Nu mai spun de Sfânta Xenia din St. Petersburg, Sfânta Iuliana din Lazarevo, Sfânta Elisabeta, Marea Ducesă a Rusiei... Dumnezeu Se coboară la preferinţele, la „poftele" omului (numai să alergăm la El) şi, bucurându-Se de sfinţii Săi, lucrează prin sfântul ales, spre care omul are aplecare la un moment dat. Aşa s-a întâmplat şi în cazul meu cu Sfântul Efrem cel Nou.

Vara trecută, în septembrie, am fost într-un pelerinaj la câteva mănăstiri din Grecia. Am prins drag de mulţi sfinţi de acolo şi am început să mă rog lor. Abia terminasem masterul; îmi susţinusem disertaţia. Trebuia cumva să încep să lucrez. Nu mai aveam bani, iar situaţia financiară a părinţilor mei, niciodată strălucită, părea mai rea decât oricând. Problema era însă la mine, cred, pentru că eram nehotărâtă. Am vrut să am

vara liberă, spunându-mi că o să am înainte o viaţă întreagă să lucrez. Banii veneau de te miri unde, însă părinţii mei insistau să mă angajez; o presiune interioară creştea şi ea tot mai mult. În pelerinaj m-am rugat la mai toţi sfinţii, să rânduiască Dumnezeu cum ştie El. Odată cu toamna, angajările se cam răriseră. Aveam un profil bun pe piaţa muncii, dar pierdusem trenul, cum s-ar zice. Fusesem mult prea selectivă cu locurile de muncă, mă hotărâm greu să îmi depun CV-ul, aveam tot timpul ceva de îmbunătăţit la el şi de aceea nu era gata la timp... Ai mei insistau mereu din prea multă grijă, iar calmul răspunsului meu - „cum vrea Dumnezeu”- îi deruta şi mai mult. Nu de puţine ori m-a certat mama pentru că, de fapt, eu nu îmi doresc să mă angajez şi de aceea Dumnezeu nu îmi deschide nici o portiţă. Adevărul era că mulţi erau cei care se rugau pentru mine ca să găsesc un loc de muncă! Eu eram însă terorizată de ideea de rutină şi de netimp liber, de ideea privării de slujbele de la bisericuţa din Haşdeu, de bisericuţa tinereţii mele; simţeam că se apropie clipa în care voi pierde libertatea studenţiei cu atât de puţine responsabilităţi faţă de viaţa reală! Voiam să mă ajute Dumnezeu cumva să încep să profesez ca freelancer (liber profesionist) ca să pot să îmi împart eu timpul cum vreau. Nu se putea. Îi ceream lui Dumnezeu să împlinească lucruri prea mari dintr-o dată, să facă minuni mari. Îl ispiteam pe Dumnezeu! Dar acum îmi doream şi eu să mă angajez, simplu, în limitele normalităţii.

O doamnă profesoară, doamna mea dirigintă din şcoala generală, care mă încurajează mereu, m-a sunat foarte hotărâtă într-o seară şi mi-a spus să mă rog Sfântului Efrem cel Nou. Îi dăruisem puţin ulei sfinţit pe care îl adunasem de la moaştele sfinţilor la care m-am închinat în Grecia, printre care şi Sfântul Efrem cel Nou, şi cartea cu viaţa, minunile şi acatistul Sfântului. Mi-a spus cu multă bucurie şi nădejde cum Sfântul Efrem a vindecat-o de o durere mare de şold, care a chinuit-o câteva zile. S-a uns cu ulei şi s-a rugat simplu Sfântului, spunându-i că vrea să îi treacă durerea, măcar cât să se poată ruga Şi Sfântul i-a luat durerea. Citind despre minunile pe care Sfântul le-a făcut, nu înceta să se minuneze de dragostea lui pentru români şi era convinsă că mă va ajuta şi pe mine.

Deci mi-a spus să mă rog Sfântului, care sigur mă va ajuta. La început m-am adunat mai greu în rugăciune, pentru că mă simţeam ciudat să mă rog numai Sfântul Efrem, când eu ţineam şi la Sfântul Ierarh Nicolae şi la Sfântul Ierarh Nectarie... Până la urmă am început să citesc zilnic acatistul Sfântului Efrem. În câteva zile, simţeam cum lucrurile se precipitau... cum urma să primesc o veste bună. Într-adevăr, nu peste mult timp am avut un interviu telefonic. Apoi un altul, de la o altă firmă, deşi trecusem de prima etapă în privinţa primului interviu (cred că Sfântul mijlocise primul interviu numai „de încălzire", ca să îl trec cu bine pe cel de-al doilea, mai important). La cel de-al doilea interviu de angajare, care a presupus vreo cinci etape, am simţit pe deplin ajutorul Sfântului: la interviul telefonic, la teste, la interviurile cu specialiştii, la interviul cu managerul firmei etc. Toate etapele au decurs nesperat de bine, într-un ritm alert, fără amânări, fără piedici, fără situaţii imprevizibile de rău augur, după două luni de aşteptare! Acum lucrez la o firmă multinaţională, pe o poziţie la care nu am aspirat niciodată, despre care am crezut că nu o voi putea duce niciodată, pentru că nu aş fi în stare. Şi eu, dar şi doamna dirigintă şi alţii s-au rugat pentru mine ca să reuşesc. Şi într-adevăr, Sfântul Efrem mi-a adus răspunsuri grabnice la situaţii la care ulterior nu aş mai fi ştiut să răspund. Aşa cum nu aş şti să răspund de câte ori s-a îngrijit Sfântul să îmi procure banii cu care să plătesc chiria, optimismul cu care să răspund la interviuri, bucuria cu care să mă rog, nădejdea cu care să cred, mulţumirea cu care să Îl slăvesc pe Dumnezeu!

Gabriela B., Cluj-Napoca, 1 februarie 2012, România

84. Ajutorul sfântului Efrem pentru împăcare în familie

Nu ştiu dacă cele pe care le voi relata pot fi considerate a fi mari minuni, însă cred că e vorba despre o lucrare a Sfântului Efrem cel Nou, spre slava lui Dumnezeu.

Am „apelat" la Sfântul Efrem în vreme de mare tulburare şi nu a întârziat să-mi aducă liniştire. Nu demult, cumpărasem o mică litografie (icoană cu imagine lipită, tipărită) cu Sfântul, deşi despre minunatele sale mijlociri şi vindecări citisem de dinainte.

Fiind, aşadar, în prag de deznădejde şi având voinţa să ies din acea stare, l-am rugat pe Sfântul Efrem să mă ajute. Am aşezat iconiţa în dreptul meu, pe masă, şi am rămas întinsă pe pat cu ochii aţintiţi spre ecranul calculatorului, unde se derulau gingaşe desene animate ruseşti creştine şi pline de tâlc.

La un moment dat, mama a venit în cameră şi, văzând iconiţa, a privit-o şi m-a întrebat: „Cine e?". „Sfântul Efrem", i-am răspuns eu. „Şi ce-ţi face?", m-a întrebat ea „Mă linişteşte", i-am spus. Chiar aşa şi era; simţeam ajutorul şi nădejdea pe care mi-o insufla acest Sfânt.

În scurt timp, însufleţită şi cu mult optimism, m-am decis să încerc o împăcare cu părinţii, să nu mai las acea atmosferă apăsătoare să mai propăşească în casa noastră (atmosferă pe care o cauzasem eu cu hohotele mele de plâns) şi să pun început bun. Înainte însă de a ieşi din cameră, m-am închinat Sfântului Efrem şi l-am rugat să ne ajute. Nu a întârziat să-mi asculte rugăciunea. Mama parcă era alta. M-a primit cu bucurie şi cu o blândeţe pe care nu o gustasem demult. Parcă nodurile se re-legaseră spre a forma un frumos şirag de armonii şi linişti. Am petrecut Anul Nou cu bucurie şi cu bună înţelegere, în unire şi iubire. Îl simţeam pe Sfântul Efrem foarte aproape în seara împăcării, când am adormit lângă mama mea.

De atunci mă rog Sfântului Efrem să o ocrotească şi adesea îl chem în rugăciune înainte de a vorbi cu ea, iar el nu îşi astupă urechile, ci pare a le deschide larg pentru a mă asculta şi a-mi împlini rugăciunea cu grăbire. Îţi mulţumesc, Sfinte Efrem!

Iulia, 2 februarie 2012, Cluj-Napoca, România

85. 3 lei, 3 zile – ajutor financiar

Anul trecut, am avut o problemă fiscală datorată unei erori contabile, în urma căreia veniturile mele figurau în evidenţele Administraţiei Financiare că sunt mult mai mari decât erau în realitate. Mai exact, suma pentru care trebuia să plătesc impozit era cu aproximativ 62% mai mare decât ceea ce câştigasem cu adevărat.

Situaţia era împovărătoare şi am făcut demersurile necesare pentru rezolvarea acestei situaţii. Dar, pentru puţina mea credinţă, lucrurile acestea m-au deprimat destul de mult şi asta din pricina nerezolvării lor. Starea aceasta a fost amplificată şi de faptul că în ultimele opt luni fusesem plătit doar parţial pentru munca pe care o prestasem. Am tot cerut să fiu plătit pentru ce făcusem, dar parcă nu erau urechi de auzit. Din cauza aceasta, cârteala şi nemulţumirea au sporit tot mai mult în sufletul meu. În cele din urmă mi se făcuse scârbă de toată situaţia şi am încercat să o dau uitării, ca să pot munci.

Spre sfârşitul anului, am depus o cerere însoţită de o declaraţie rectificativă, pentru a fi soluţionată problema fiscală. Cererea a fost înregistrată şi mi s-a spus că voi primi răspunsul prin poştă. Zilele au tot trecut, iar răspunsul pur şi simplu nu mai sosea. Începusem să mă îngrijorez tot mai mult, deoarece în baza actului pe care trebuia să îl primesc de la fisc, conform legislaţiei actuale, urma să plătesc procentual şi contribuţia la asigurările de sănătate. Dacă suma rămânea cea greşită, aşa cum era în evidenţele fiscului, trebuia să plătesc mai mult decât dublu şi asigurarea de sănătate, în contextul în care banii - pentru munca ce o făcusem - întârziau să vină.

Toată această situaţie mi-a creat o stare de nelinişte, nervozitate şi mânie, pentru că vedeam că nu pot să fac nimic, mă simţeam ca un neajutorat. Ajunsesem că mi se făcea greaţă numai când mă gândeam la lucrurile acestea. La un moment dat, n-am mai putut răbda starea de fapt şi, aducându-mi aminte că citisem cândva că Sfântul Mare Mucenic Efrem ajută şi în probleme legate de acte şi de bani, m-am hotărât să îl rog să mă ajute şi pe mine deoarece mă simţeam total neputincios în faţa acestei situaţii. L-am rugat pe Sfântul Efrem să descurce toată această încâlcitură şi să dea o mână de ajutor în soluţionarea problemei. L-am rugat acest lucru cu tot dinadinsul, cu atât mai mult cu cât ştiam că făcusem tot ce stătuse în puterea omului. Acestea s-au petrecut sâmbătă, 28 ianuarie, iar la sfârşitul rugăciunii am avut încredinţarea că Sfântul Efrem mă va ajuta.

Marţi am primit scrisoarea mult aşteptată de la Administraţia Financiară. Fusese expediată luni, 30 ianuarie - prima zi lucrătoare după ce l-am rugat pe Sfântul Efrem să îmi ajute. Pe plic era ştampila cu data poştei 30 ianuarie, iar scrisoarea a venit cu confirmare de primire, aşadar fusese ştampilată atunci când a fost predată la poştă. Miercuri dimineaţa am mers la Administraţia Financiară şi totul s-a rezolvat în maximum 20 de minute, iar eu ieşeam din clădirea acestei instituţii având un act în concordanţă cu banii câştigaţi în mod real. Joi mi-am plătit contribuţia la sănătate - şi aici totul a decurs nesperat de repede. Penalităţile pe care le-am plătit datorită întârzierilor au fost de 3 lei. Am plătit aceşti bani cu drag, deoarece ştiam că sunt ceva simbolic - un semn de la Sfântul Efrem.

Astăzi este vineri şi iată că am fost sunat de persoana care trebuia să mă plătească pentru munca făcută în ultimele opt luni de zile. Mi-a spus că îmi trimite toţi banii pe care mi-i datorează. După un sfert de oră, aveam banii în cont. Când am ajuns la bancomat mă uitam pe ecran la soldul contului şi pur şi simplu nu-mi venea să cred, căci de multe ori fusesem să verific dacă am primit banii, şi mă obişnuisem să văd că soldul era zero. M-am întors acasă şi mergeam pe strada zâmbind întruna. Şi cum să nu te bucuri? Cu adevărat, se poate spune că tot ceea ce am trăit în ultimele trei zile a fost o

avalanşă de binefaceri din partea Sfântului Efrem. Pentru mine este o mare minune ceea ce a făcut Sfântul Efrem în aceste trei zile.

Trebuie să vă spun că de sâmbătă, de când m-am rugat lui din toată inima, a venit asupra mea o pace care sporea de fiecare dată când îl pomeneam în rugăciune. Sfinte Efrem, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine şi te rog să faci în aşa fel încât cei care vor citi ce am scris, să înţeleagă ce am vrut să spun şi să vină spre tine cu toată încrederea. Nu-l treceţi cu vederea pe Sfântul Efrem şi el vă va ajuta aşa cum numai el o poate face! Puneţi-vă toată nădejdea în el şi nu veţi regreta! Dumnezeu să ne lumineze să îi cunoaştem pe Sfinţi!

S.M., 3 februarie 2012, România

86. Izbăvire din mâhnire

Cunosc puţine lucruri din viaţa Sfântului Efrem cel Nou. Cu toate acestea, el a binevoit să mă cerceteze. Aveam de multă vreme untdelemn de la candela sa şi o bucăţică de material atinsă de moaştele sale. Din când în când, mai ales când aveam examene, mă ungeam cu acest untdelemn, deşi nu aveam mare evlavie.

Într-o zi, prietena cu care locuiesc, împreună cu vecina noastră, fiind studente la aceeaşi facultate, se pregăteau pentru un examen dificil. M-au rugat să le ung cu untdelemn. Tot în acea zi, numai ce mă împărtăşisem şi deja căzusem în gânduri de tristeţe şi deznădejde. Nu mă puteam ruga, simţeam o mare povară sufletească. Însă odată ce le-am uns pe fete, mă gândeam: „Oare nu am şi eu nevoie de mijlocirea Sfântului? De atâta vreme păstrez aceste daruri fără să le preţuiesc!”. Şi m-am uns şi eu. La scurt timp

mi-am zis: „Ce-ar fi să citesc acatistul?”. Şi începând rugăciunea, m-am liniştit, mi-a dăruit Sfântul nădejde. Nu întâmplător spun cuvintele rugăciunii: „Bucură-te, cela ce mă izbăveşti dintru mâhnire”, fie ea şi măruntă, pricinuită de închipuirile mândriei noastre.

Ana-Maria N., Cluj-Napoca, 4 februarie 2012, România

87. Ajutor la examen

Eram la sfârşitul anului trei de facultate şi urma să susţin examenul de licenţă. Ca toţi studenţii, aveam emoţii, eram stresată, dar totuşi nu am încetat să îndrept rugăciuni către Sfântul Efrem, dar şi către Sfântul Nicolae, ştiind că ei sunt dintre sfinţii lui Dumnezeu care vin grabnic în ajutor.

A sosit, aşadar, ziua examenului. Împreună cu alţi colegi asistam la prezentările făcute de ceilalţi, fiecare aşteptându-ne rândul. Între timp, deşi emoţiile năpădeau asupra mea tot mai mult, m-am rugat Sfântului Efrem şi Sfântului Nicolae să rânduiască lucrurile cumva, numai să nu-mi pună comisia întrebări, pentru că văzusem cât de multe primiseră colegele mele.

A venit şi rândul meu. Surprinzător, prezentarea a decurs foarte bine, nu am fost întreruptă decât de două ori: o dată când a trebuit să răspund la o singură întrebare, iar a doua oară când mi s-au semnalat câteva greşeli nesemnificative. Am uitat să precizez că în conţinutul lucrării se găsea un capitol la care eram sigură că mă vor opri şi îmi vor pune o sumedenie de întrebări. Acesta conţinea practic esenţialul, reflecta partea aplicată, intervenţia şi aportul meu la ceea ce studiasem. Mă temeam că nu voi reuşi să mă exprim, că o să mă pierd, dar să vedeţi minunea: când am ajuns la capitolul respectiv,

comisia mi-a zis să trec direct la concluzii. Nu-mi venea să cred că nu a mai fost nevoie de altceva!

Mulţumesc Sfântului Efrem, dar şi Sfântului Nicolae pentru minunea pe care au făcut-o cu mine!

Victoria G., Cluj-Napoca, februarie 2012, România

88. Sfânta Liturghie în ziua Sfântului Efrem

Pe când eram studentă la medicină, într-un an s-a întâmplat că a căzut ziua de prăznuire a Sfântului Efrem în singura zi a săptămânii în care nu puteam lipsi de la clinică. Era cu neputinţă să absentez, deoarece profesorul era mereu prezent. Îmi doream foarte mult să ajung la Liturghia care se săvârşea la prăznuirea Sfântului Efrem, aşa că m-am rugat Sfântului Părinte să facă cumva să pot ajunge şi eu la Dumnezeiasca Liturghie.

În dimineaţa următoare - la praznicul Sfântului - profesorul a venit la clinică şi şi-a cerut scuze că nu poate să rămână, deoarece avea o problemă cu teza de doctorat, iar profesorul care îi era coordonator al lucrării l-a chemat pentru a avea un dialog privitor la nelămuririle care interveniseră. Acestea s-au petrecut la ora 8, iar profesorul ne-a spus că se va întoarce cel târziu până la 10:30, iar până atunci ne va lăsa în grija altui medic.

Îndată ce profesorul a plecat şi înainte de a veni medicul care îi ţinea locul, am plecat şi eu pentru a ajunge la Sfânta Liturghie, iar colegii mei nu au spus nimănui că lipsesc. După Liturghie m-am întors la clinică, iar la câteva minute a venit şi profesorul, spunându-ne că în seara dinainte apăruse o nelămurire la teza lui de doctorat, şi ea trebuia rezolvată neapărat în dimineaţa aceea.

Îţi mulţumesc, Sfinte Efrem, că nu treci cu vederea rugăminţile noastre!

Maria-Cristina, Cluj-Napoca, 4 februarie 2012, România

89. Ajutorul Sfântului Efrem la servici, vindecări, naștere de copii

Despre Sfântul Efrem cel Nou am aflat de la naşa noastră, în toamna anului 2010, în timp ce pregăteam împreună un moment pentru sărbătoarea Crăciunului cu micii credincioşi ai parohiei în care locuim. Nu ştiam nimic despre acest Sfânt dar, încă din prima clipă în care mi s-a descoperit, mi-am dorit foarte mult să îl cunosc.

Atât eu, cât şi soţul meu am căutat cărţi despre Sfântul Efrem cel Nou şi, după câteva zile, într-un pelerinaj la Mănăstirea Râmeţ, am găsit cartea cu minunile Sfântului, pe care mi-am dorit-o atât de mult. O bucurie imensă mi-a cuprins întreaga fiinţă. Încă din seara acelei zile, am început să citesc cum Sfântul îi ajută pe cei care i se roagă cu credinţă şi aduce mari schimbări în viaţa lor.

Animată de speranţa că Sfântul Efrem cel Nou va asculta şi rugăciunea mea, imediat după sărbătoarea Crăciunului, am început să citesc acatistul Sfântului, cerându-i să mijlocească pentru familia mea în faţa lui Dumnezeu, pentru ca Acesta să ne dea sănătate şi bucuria naşterii şi creşterii copiilor.

În scurt timp, roadele rugăciunii s-au revărsat peste noi. Aflată la şcoala unde-mi desfăşor activitatea ca profesoară, am aflat că au dispărut caietele şi fişele unei eleve, necesare pregătirii unui test important de limba franceză. Dispariţia lor a stârnit o mare nemulţumire din partea elevei şi a mamei sale, acuzând, fără dovezi clare, colegii de clasă ca fiind responsabili de acest incident. În calitate de dirigintă a fetei, trebuia să aplanez conflictul. Neavând informaţii suficiente, îmi era greu să găsesc o soluţie.

Telefoanele şi mesajele primite de la mama fetiţei păgubite îmi sporeau tensiunea. Atunci am început să-i cer ajutor Sfântului Efrem care, în chip minunat, a mijlocit pentru noi. În ziua următoare, materialele dispărute au fost găsite într-un dulap din clasa în care învăţa eleva, lucru care a adus liniştea în sufletul tuturor (al fetei şi al mamei ei, al meu, dar şi al celorlalţi elevi din clasă).

Peste câteva zile, am aflat că tatăl meu a făcut o criză de rinichi, care nu cedează cu tratamentul care se administrează, în mod obişnuit, într-o asemenea situaţie. Am hotărât să facem investigaţii mai profunde, gândindu-ne că starea de sănătate a tatălui este gravă, din moment ce durerea nu cedează sub tratament. Nu am ezitat să-i cer, din nou, ajutor Sfântului Efrem care, mai presus de medici, ne-a adus vindecarea şi liniştea sufletului. Analizele medicale n-au relevat nici o afecţiune, iar din ziua aceea durerea de rinichi a dispărut total.

Una din marile bucurii pe care le-am trăit vreodată a fost cea de la începutul lunii februarie a anului 2011, când se împlineau 40 de zile de când citeam acatistul Sfântului Efrem cel Nou. A fost ziua în care, în urma unui control de rutină, mi s-a confirmat că peste câteva luni voi deveni mamă, lucru pe care îl doream enorm de mult atât eu, cât şi soţul meu şi întreaga noastră familie.

I-am mulţumit lui Dumnezeu şi Fecioarei Maria pentru binecuvântarea dată şi m-am rugat în continuare, cu credinţă, Sfântului Efrem. Toată perioada sarcinii a fost minunată, simţind permanent prezenţa Sfântului în viaţa noastră. La începutul lunii octombrie 2011, a venit pe lume Ioana-Maria, fetiţa noastră, sănătoasă, care ne-a adus o mare bucurie şi a dat încă un sens vieţii noastre.

Cred cu tărie că Sfântul Efrem cel Nou poate face minuni în viaţa fiecăruia dintre noi. Rămâne să-i cerem ajutor, rugându-ne cu credinţa că el va mijloci pentru noi în faţa lui Dumnezeu, Care-Şi va revărsa, cu dragoste, darurile Sale peste noi toţi.

A.P., 6 februarie 2012, România

90. Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui! – ajutor la angajare, vindecări

În anul 2008, o prietenă, revenind dintr-un pelerinaj în Grecia, mi-a povestit foarte impresionată despre un Sfânt care a suferit mari chinuri fiind atârnat într-un dud, cu capul în jos şi fiindu-i pironite picioarele şi capul de crengile copacului. Aşa am aflat de existenţa Sfântului Efrem cel Nou.

În noiembrie 2009, mergând eu însămi într-un pelerinaj organizat în cinstea prăznuirii Sfântului Nectarie, am vizitat şi Mănăstirea Bunei Vestiri din Attica, m-am închinat le moaştele Sfântului Efrem, am luat apă sfinţită de la fântâna Sfântului şi ulei din candela lui, pe care le-am folosit în timpul unor neputinţe (ale mele şi ale unor prieteni).

Întrucât în acest pelerinaj am vizitat multe locuri sfinte, impresiile despre Sfântul Efrem s-au amestecat cu impresiile de la celelalte mănăstiri vizitate, şi cu timpul s-au estompat.

Anul trecut, o fostă elevă, foarte dragă mie, mi-a adus, după un pelerinaj în Grecia, o carte: *Viaţa, arătările, minunile, Acatistul şi Paraclisul Sfântului Efrem cel Nou, grabnicul ajutător şi marele făcător de minuni*. Citind această carte, am simţit multă dragoste faţă de acest Sfânt, multă recunoştinţă faţă de el pentru minunile pe care le-a săvârşit.

Dorind să fac ceva spre slava Sfântului Efrem, după citirea cărţii am cumpărat de la o mănăstire din apropiere Acatistul Sfântului şi l-am dăruit mai multor persoane care aveau necazuri; le-am povestit despre viaţa, suferinţele şi minunile sfântului şi le-am îndemnat să se roage lui cu încredere şi vor primi ajutor. I-am mulţumit Domnului pentru că, în marea Sa iubire faţă de noi, ne-a mai dăruit un nou Sfânt din Grecia care, la fel ca Sfântul Nectarie sau Sfântul Ioan Rusul, se roagă şi pentru noi, românii, ne uşurează existenţa pe acest pământ, ne ajută în bolile noastre sufleteşti în

primul rând şi apoi şi în cele trupeşti, ne sprijină să mergem pe calea mântuirii. Citind Paraclisul Sfântului, am simţit în suflet o bucurie intensă, pace şi nădejde. Aflând în cartea despre viaţa Sfântului mărturia unui tânăr pe care Sfântul Efrem l-a ajutat în găsirea unui loc de muncă, am citit Paraclisul pentru o prietenă ce susţinea un interviu destul de complicat pentru obţinerea unui serviciu. A obţinut postul şi sunt sigură că la obţinerea lui au contribuit şi rugăciunile către Sfântul Efrem cel Nou.

Într-o dimineaţă, m-am trezit cu o cumplită durere de spate; abia mă puteam mişca prin casă. Ungându-mă cu ulei din candelele mai multor Sfinţi (Sfântul Nectarie, Sfântul Ioan Rusul, Sfântul Luca al Crimeii dar şi Sfântul Efrem cel Nou), în câteva zile durerea a dispărut.

Desigur, cuvintele sunt neîndestulătoare pentru a exprima mulţumirea şi recunoştinţa faţă de darurile lui Dumnezeu oferite prin intermediul sfinţilor Săi, care sunt prietenii Lui şi mijlocitorii mântuirii noastre înaintea Preasfintei Treimi. Nu pot decât să repet ceea ce cu îndreptăţire se spune: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi!

Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi!

Alexandrina I, Comăneşti, 7 februarie 2012, România

91. Untdelemnul tămăduitor – vindecarea durerilor de cap

Aveam dureri de cap foarte mari, iar seara când mă puneam să dorm, aveam o acută senzaţie de greaţă şi adormeam cu greu din cauza durerii; credeam că mi se va rupe vreun vas de sânge în creier. Această stare a durat o vreme, poate o săptămână sau mai mult, nu mai ştiu.

Apoi m-am întâlnit cu o prietenă, care mi-a zis să mă ung cu untdelemn de la Sfântul Efrem cel Nou şi să mă rog lui, nu-mi mai amintesc exact tot ce mi-a spus... Dar ştiu că am făcut aceasta: m-am uns pe cap cu untdelemn şi l-am rugat scurt pe Sfânt să mă ajute, iar apoi m-am pus să dorm.

Din seara aceea nu m-a mai durut capul în felul acela şi, în plus, am simţit o pace interioară datorită căreia reuşeam să fac lucrurile cu mult calm.

M.M., Cluj-Napoca, 9 februarie 2012, România

92. Un post de profesoară la oraș

În primul an după ce am terminat facultatea, am dat examenul de titularizare şi suplinire pentru a ocupa un post de profesoară însă, pentru că am obţinut o notă mică (aproximativ 5,30) şi pentru că în acel an au fost scoase la concurs foarte puţine posturi, în prima sesiune de repartizare, care s-a ţinut vara, nu am obţinut nici un post.

A urmat o altă sesiune în toamnă, la care am mers şi eu. Când am ajuns în curtea şcolii unde avea loc şedinţa publică, am început să mă interesez de şcolile de lângă oraşul în care locuiesc (cu ce mijloace de transport pot ajunge la ele), pentru că peste vară se scoseseră doar câteva posturi în oraş. Vroiam să prind un post măcar la sat.

După ce am aflat detalii despre şcoli, m-am aşezat pe o bancă afară şi, pentru că aveam la mine cartea cu viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou, am început să citesc acatistul. Nu-mi amintesc să-i fi cerut Sfântului ceva explicit, ci doar să mă ajute.

Când şedinţa publică a început, doamnele care se ocupau cu repartizarea posturilor au început să strige candidaţii în ordinea mediilor. Până la mine mai erau aproximativ 25 de candidaţi. Doi sau trei candidaţi au mers în faţă să-şi ia posturile şi apoi doamnele au început să strige în continuare, însă nici unul dintre cei strigaţi nu erau prezenţi.

După mai multe nume strigate, mi-am auzit brusc numele şi am mers în faţă destul de uluită. Am întrebat dacă mai sunt posturi în oraş şi doamnele mi-au arătat două posturi, iar eu l-am ales pe cel de la o şcoală specială. Pentru că am ales această şcoală şi fiindcă a trebuit să fac un curs de psihopedagogie specială pentru a putea fi plătită calificat, peste doi ani am reuşit să mă titularizez la o altă şcoală specială (postul acela era condiţionat de cursul respectiv, pe care puţini candidaţi îl au).

Îi mulţumesc Sfântului Efrem pentru minunea aceasta şi pentru că m-a întărit de multe alte ori când m-am rugat lui!

Raluca Mihaela, 10 februarie 2012, România

93. Ajutorul Sfântului Efrem în accident rutier, la examene

Într-o zi, fiind la volan, tatăl meu nu a observat venind un scooter cu doi tineri. S-a produs un accident, cauza acestuia fiind neatenţia. Tata ne-a sunat să ne spună ce s-a întâmplat. Mai întâi nu l-am crezut. Ne gândeam că glumeşte, ca de obicei, însă după ce ne-am convins că este adevărat, am citit acatistul Sfântului Efrem. Când a ajuns acasă, trist şi abătut, tata ne-a spus că în urma accidentului cei doi tineri nu au avut răni grave, ci mai mult nişte zgârieturi, însă, în funcţie de numărul zilelor de îngrijiri medicale ce urmau să le fie acordate, fapta lui risca să fie considerată sau nu drept infracţiune - anume dacă tinerii ar fi primit cel puţin zece zile de îngrijiri medicale. În cele din urmă, totul s-a terminat cu bine: tinerii au primit doar şapte zile de îngrijiri medicale şi despăgubiri. Sunt încredinţată că aici a fost ajutorul Sfântului Efrem!

De asemenea, trebuie să mărturisesc că Sfântul Efrem m-a ajutat la examene. Am luat un examen la care nu făcusem numărul necesar de grile. Pentru un alt examen, nu am reuşit să mă pregătesc. Eram obosită şi foarte stresată. M-am rugat Sfântului Efrem (dar şi altor Sfinţi: Sfânta Cuvioasă Parascheva, Sfântul Ilie Lăcătuşu etc.) şi, când am ajuns în sala de examen, Dumnezeu a rânduit lucrurile în aşa fel, încât am găsit un loc liber tocmai lângă o fată pe care o cunoşteam. Ea m-a ajutat şi, în cele din urmă, am luat o notă bună.

Totodată, m-am bucurat de ajutorul Sfântului Efrem şi în împrejurările mai mărunte ale vieţii.

Flavia, Cluj-Napoca, 10 februarie 2012, România

94. Rugăciunile au dat roade – ajutor financiar, ajutor la naștere

Mama mea avea ceva datorii la o bancă şi un spaţiu comercial (un magazin alimentar nu foarte profitabil) care, fiind vândut, ar fi putut acoperi o parte din datorii. Însă cumpărătorii ocoleau dintr-un motiv sau altul acel spaţiu. Mama s-a rugat Sfântului Mina să o ajute. Iar nouă, Părintele Duhovnic ne-a spus să citim în fiecare zi două icoase şi două condace din acatistul Sfântului Efrem cel Nou. Rugăciunile către cei doi mari Sfinţi au dat roade. După o lună sau două, spaţiul a fost vândut la un preţ acceptabil.

La a doua sarcină a soţiei mele, am simţit ocrotirea Maicii Domnului şi ajutorul Sfântului Nectarie şi al Sfântului Efrem cel Nou. După aproape două zile de contracţii neregulate, soţia mea a citit Acatistul Sfântului Nectarie iar eu l-am citit pe cel al Sfântului Efrem şi am uns-o pe frunte şi pe pântece cu untdelemn din candela Sfântului Efrem. La câteva ore după aceasta, am mers cu ea la spital şi într-o oră s-a produs naşterea.

Preot Ş.O., 11 februarie, 2012, România

95. Vindecări sufletești și trupești

Înainte de toate, trebuie să spun că simt o greutate în a scrie despre înrâurirea (influența) Sfântului Efrem cel Nou asupra vieţii mele, aceasta pentru că eu cred că am fost şi sunt nevrednică de prezenţa şi ajutorul lui. Mă doare faptul că mai mult ca sigur nu am folosit acest ajutor aşa cum s-ar fi cuvenit. Dar un ajutor e un dar, iar darul e un rezultat al dragostei. Iar dragostea nădăjduieşte totul, crede totul, aşteaptă totul. Iartă

totul. Şi e deasupra a toate, cuprinzându-le şi niciodată lăsându-se epuizată, căci este Însuşi Hristos-Dumnezeu.

Prezenţa ştiută a Sfântului Efrem a început în viaţa mea cu darul unei prietene care locuieşte în Suedia, unde am locuit şi eu până în 2011. Această prietenă e o foarte mare iubitoare de sfinţi şi de cărţi închinate lor. În afară de aceasta, este mama unei fiice aflate la mii de kilometri de ea, într-o altă ţară străină care, de câţiva ani, dintr-un motiv necunoscut, nu mai dă nici un semn de viaţă. Prietena mea nu are pe nimeni altcineva din familie alături de ea, având în acelaşi timp greutăţi economice şi de sănătate. Între mine şi prietena mea există o diferenţă de vârstă, ceea ce mă face să mă simt întrucâtva ca o a doua fiică, fără ca totuşi să o fi putut ajuta aşa cum ar fi bine pentru o fiică.

În primăvara anului trecut, m-am hotărât (şi în urma sfatului Părintelui meu duhovnic) să mă întorc în România pentru a-l îngriji pe tatăl meu, în vârstă de 86 de ani, care, în urma unei scleroze a vaselor sanguine, suferă de o boală foarte asemănătoare bolii Alzheimer.

Înainte de a pleca spre casă, prietena mea mi-a dăruit o icoană brodată de mâna ei a Sfântului Mare Mucenic Mina, precum şi o carte (*Viaţa, arătările, minunile, acatistul şi Paraclisul Sfântului Efrem cel Nou, grabnicul ajutător şi marele făcător de minuni*, ediţia a 2-a) şi o iconiţă a Sfântului Efrem. Cartea nu o citise toată, dar avea sentimentul că e bine să mi-o dea mie, cu rugămintea să mă rog şi pentru ea Sfântului Efrem.

Când am început să citesc în carte, îmi amintesc că în primul rând m-am cutremurat de suferinţele cumplite pe care le-a trăit Sfântul pentru Hristos; în al doilea rând m-am minunat, pentru că urma ca şi eu să împlinesc, în ziua de 15 septembrie, 42 de ani, vârsta Sfântului când a fost prins de păgâni (la 14 septembrie, Sărbătoarea Înălţării Sfintei Cruci, fiind ziua sa de naştere), ţinut în robie şi chinuit timp de aproape opt luni şi apoi omorât cu bestialitate. Atunci, când deja ştiam că urmează să lupt cu greutăţi, venind în România să am grijă de tata, ca şi acum, cred că această coincidenţă de vârstă nu e

întâmplătoare, ci prin aceasta Sfântul, adică prin el Dumnezeu a vrut să mă încurajeze, să îmi spună: „Sunt cu tine" şi să îmi arate că greutăţile mele, prin comparaţie mici, pe măsura tăriei sufletului meu cel încă mic, le voi simţi ca mari, dar să nu îmi pierd credinţa şi nădejdea şi mai ales dragostea în aceste încercări.

De atunci, cartea cu Sfântul Efrem se află în permanenţă pe masa mea, iar iconiţa lui pe raftul cu icoane. Sfinte Efrem, adu-ţi aminte întotdeauna de credinţa şi dragostea prietenei mele, precum şi de necazul şi durerea ei! Îndeplineşte-i dorinţa cea mai arzătoare şi dăruieşte-i alinare în griji şi suferinţe! Fie voia Părintelui nostru ceresc şi în viaţa ei!

De multe ori am luat cartea pentru a citi paraclisul sau acatistul Sfântului sau despre minunile pe care le-a făcut Domnul prin Sfântul. De multe ori, în momente de deznădejde sau de întristare sau de nelinişte în suflet şi de greutăţi ale vieţii zilnice, l-am chemat pe Sfântul Efrem în ajutor, fie citind rugăciunile mai lungi, fie chemându-l printr-o rugăciune scurtă sau chiar chemându-i doar numele. Iar Sfântul m-a ajutat întotdeauna. Nu a existat să nu observ o înrâurire pozitivă imediată - o înrâurire (influență) ca o adiere de vânt, aproape nesimţită, blândă, plină de dragoste, liniştitoare patimilor şi deznădejdii. Viaţa noastră, a tatei şi a mea, a devenit dintr-o mare furtunoasă una mai paşnică, permiţând navigarea, chiar dacă are valuri mici, de suprafaţă.

Acum, scriind aceste rânduri, îmi amintesc de Domnul Hristos, dojenindu-i cu dragoste pe ucenicii înspăimântaţi de furtună: „Unde vă este credinţa?". Şi greutăţile materiale şi-au găsit rezolvarea întotdeauna chiar la momentul potrivit, ca un ecou al cuvântului evanghelic care ne îndeamnă să nu ne preocupăm de cele materiale, ci să le dorim mai întâi pe cele cereşti, căci aşa le vom primi pe acelea şi nici de cele pământeşti nu vom fi lipsiţi.

Eu sunt farmacistă şi educaţia pe care am primit-o de-a lungul anilor, fie explicit, fie subînţeles, împreună cu informaţia ştiinţifică, în şcoli şi mai târziu la locul de muncă, e că bolile au cauze fizice şi că pentru vindecarea lor trebuie acţionat asupra

acestora. Între timp însă, am înţeles că orice boală nu se rezumă la aspecte fizice şi în nici un caz nu are numai cauze fizice, ci totul îşi are rădăcina în starea sufletească. Dacă starea sufletească află vindecare şi trupul îi urmează, în măsura în care aceasta e voia dumnezeiască. Dacă, dimpotrivă, se acţionează doar asupra trupului, rezultatul de durată nu este nici pe departe cel dorit, ci rămâne unul de suprafaţă. Însă Dumnezeu îngăduie câteodată boala, tocmai pentru a ne câştiga tămăduirea cea sufletească, pentru că ea e singura importantă. Întru Hristos, sănătatea, boala şi moartea sunt una, adică înviere. Fără taina credinţei şi a rugăciunii, dar mai ales fără Tainele Bisericii orice medicament rămâne fără efectul dorit, deplin.

În cazul bolii tatei mi s-a spus de către medici că nu există nici un tratament medicamentos cu adevărat eficace. Dar Dumnezeu a auzit fiecare rugăciune: a părinţilor preoţi care ne-au călcat pragul, a tatei, a mea, a familiei mele duhovniceşti ştiute şi neştiute. Fără să existe o vindecare netă, starea lui este acum mai bună decât ar fi de aşteptat conform prognozei care e cu totul nefavorabilă. Cred cu adevărat că Domnul a auzit aceste rugăciuni mai ales pentru mijlocirile fierbinţi şi neobosite ale Preacuratei Maicii Sale şi ale tuturor sfinţilor, cărora le cer ajutor zi de zi, şi ale Părintelui meu duhovnic.

Şi aici Sfântul Efrem a rămas întrucâtva smerit, neştiut, neputând niciodată delimita cu precizie ajutorul lui. Doar un parfum tainic al unei nesfârşite fineţi, care e dragoste, dragostea care te scoate din adâncul disperării celei mai întunecate, l-am simţit ca pe al lui. Însuşi faptul că prin această neţărmurită smerenie m-a îndemnat şi m-a ajutat să rabd durerea sufletească şi greutăţile de orice fel şi în acelaşi timp să iubesc, luptând să dobândesc şi eu, cândva, chiar şi doar o infimă parte dintr-un strop din smerenia lui Hristos, îl consider ca pe darul lui cel mai minunat, cel mai propriu lui.

Cred că am primit ajutorul lui şi printr-o anumită luminare asupra unor întrebări pe care mi le-am pus, chiar dacă Sfântul a rămas nevăzut, ridicând Biserica în locul său. Mă preocupau câteva versuri din paraclisul său, în care Sfântul e rugat de noi

„să fie pogorâtor prunciei noastre duhovniceşti, căci pentru pâinea coaptă în focul muceniciei încă nu avem dinţi”, şi mă întrebam ce vor să spună mai exact aceste versuri, poate că pe de o parte din mândrie, poate pe de altă parte şi pentru că simţeam că există un adevăr exact în spatele acestor cuvinte şi nu doar o metaforă abstractă şi nebuloasă. Şi aşa am visat într-o noapte că am primit lapte cu linguriţa de la Părintele meu duhovnic. Într-adevăr, apoi am aflat prin rugăciunea Părintelui duhovnic care a venit acasă la noi, o mare milostivire de la Domnul, o pregustare a lumii viitoare: am aflat, fie doar şi pentru o zi, cum e când oamenii sunt într-adevăr iertaţi de păcate şi au iubire şi smerenie unii faţă de alţii şi am înţeles că eu singură port responsabilitatea felului în care văd lucrurile şi mă port - şi niciodată circumstanţele sau ceilalţi. Acest adevăr îl cunoaştem mulţi, dar cât de uşor fuge el din inimă şi ajunge un simplu gând, o simplă cunoştinţă care nu mai are efectul acelei lumini, acelei iubiri atât de covârşitor reale care numai ea poate umple sufletul. A fost ca şi cum s-ar fi ridicat o clipă o perdea grea şi soarele ar fi pătruns în casa cea întunecoasă a sufletului meu.

Sfântul Efrem e, după o expresie dintr-o carte pomenită mai jos, vioreaua care, zdrobită fiind de o piatră uriaşă, răspândeşte înainte de a se ofili cu atât mai puternic parfumul ei cel delicat. El nu se îngrijeşte de slava lui proprie, ci de slava lui Dumnezeu, de binele şi rânduiala Bisericii, al nostru, al fiecărui creştin în parte şi al întregii seminţii omeneşti.

Cred că Sfântul Efrem s-ar fi bucurat să mărturisesc despre el şi altora mai devreme, căci am avut acest gând cu ocazia zilei sale de naştere, ziua Înălţării Sfintei Cruci. Dar, în sfârşit, în ziua de 26 decembrie şi apoi de 3 ianuarie, ziua pomenirii aflării moaştelor Sfântului, am publicat câteva rânduri pe internet despre el, ceea ce m-a umplut imediat de bucurie. În ultima vreme, sarcina zilnică mi s-a uşurat, mai ales pentru că deznădejdea, duşmanul meu cel mai puternic, îşi pierde din puterea asupra mea, chiar dacă încercările şi ispitele nu s-au terminat. *Veniţi la Mine cei obosiţi şi împovăraţi, căci jugul Meu e uşor* (Matei 11, 28). M-am mărturisit şi împărtăşit cu Preasfintele şi

Preacuratele Taine ale lui Hristos după o perioadă de mai multe luni în care mi-am cunoscut mai bine păcatele, o perioadă de pocăinţă, în care nu mă putusem împărtăşi datorită unei sângerări care revenea mereu şi care a încetat înainte de Anul Nou. Chiar dacă atât eu, cât şi tata trecem zi de zi prin ispite, eu tot nădăjduiesc ca, înainte de toate, sufletele noastre să afle mântuire. Roagă-te pentru noi, Părinte Efrem, ca prin primirea Sfintelor Taine să biruim toată nesimţirea şi să se izvodească în noi chip de pocăinţă şi de nemincinoasă înnoire.

În perioada de redactare a acestui text, am fost iarăşi „vizitată" de mai multe valuri de încercări, care totuşi nu au reuşit decât să mă îndemne să repet ceea ce am învăţat de la Sfântul Efrem: să nu las deznădejdea să mă copleşească, ci să nădăjduiesc cu răbdare până în ultima clipă, stăruind în rugăciune şi dragoste. Lectorul acestui text, văzând descurajarea mea, m-a îndemnat să spun o rugăciune, care - cred eu - a venit prin inspiraţie dumnezeiască de la chiar Sfântul Efrem. Această rugăciune îi cuprinde pe tatăl şi pe fiul meu, aflat acum departe de mine, şi mă umple de smerenie, aducându-mi aminte că trebuie să am înaintea ochilor mei întotdeauna chipul lui Hristos în aproapele meu, să fug de trufie şi de aparenţe, să cred în iubirea lui Dumnezeu, care doar ea ne poate face şi pe noi în stare să iubim pe aproapele cu adevărat, doar ea ne poate face capabili să ne întoarcem acasă, asemenea fiului risipitor. Desigur, ispitele şi încercările nu vor înceta câtă vreme trăim pe acest pământ, dar cu iubirea de oameni a Domnului nostru Hristos şi a sfinţilor Lui, totul este cu putinţă.

Nu întâmplător, cineva (care nu ştia că vreau să scriu această mărturie despre ajutorul Sfântului Efrem în viaţa mea) mi-a oferit tocmai în zilele acestea o carte numită „Urcuş spre minune", al cărei autor este domnul Nuţu Roşea, spre a înţelege că o minune poate fi câteodată încununarea unei lupte de o viaţă. Dumnezeu nu vrea ca noi oamenii să urmărim doar „semne şi minuni", sau satisfacerea prea uşoară a unor dorinţe, neadâncindu-ne în iubire, smerenie, credinţă şi curăţie sufletească. Mai cred că Domnului Îi place înainte de toate când noi Îi mulţumim, înăuntrul sufletului nostru şi prin

mărturisire altora, prin cuvânt, dar şi prin faptă. Iar asemenea Lui le place şi sfinţilor Lui să le mulţumim: mulţumirea, cu suflet plin de bucurie şi dragoste, e jertfa pe care Domnul şi - împreună cu El - toţi Sfinţii lui o doresc! Iar dacă reuşim aceasta, numai cu ajutorul Lui şi în măsura vârstei noastre duhovniceşti, chiar în miezul necazurilor, răsplata pe care o simţim în sufletul nostru, o mică pregustare a fericirii Împărăţiei veşnice, e cu atât mai minunată.

Îţi mulţumesc, Sfinte Efrem, că prin chiar încercările prin care am trecut în timp ce încercam să scriu despre înrâurirea ta asupra vieţii mele, m-ai ajutat să îndepărtez neiubirea şi mândria din cuvintele mele şi să le înlocuiesc cu iubirea şi smerenia ta! De câte ori nu m-ai lăsat să scriu când ai văzut că nu sunt pe drumul cel bun, de câte ori chiar şi computerul s-a blocat înainte de a putea trimite textul încă nepotrivit vrerii tale! Nu e minunat că mi-ai dăruit să îl pot trimite acum, în Duminica Fiului Risipitor? Nu mi-ai dăruit în acest răstimp bucuria de a afla că tatăl unei prietene suedeze ortodoxe, în urma unei boli, a devenit dintr-o dată din ateu, credincios? Nu mi-ai dăruit surpriza de a-i scrie unei prietene despre tine, îndemnând-o să se roage ţie, crezând că ea nu te cunoaşte, ca ea să-mi spună că a fost chiar la moaştele tale şi s-a închinat lor? Nu te-am rugat, deznădăjduind în puterile mele de păcătoasă, să mă ajuţi să scriu aşa cum ai scrie tu, iar tu mi-ai arătat în vis un text sub care era scris numele tău?

O, mult ai jertfit, Sfinte Efrem, mult ai iubit, mult ai răbdat, mult ai iertat pentru Hristos, căci te-ai dat Lui şi nouă pe tine însuţi, întru totul, în nevoinţele vieţii tale monahiceşti şi apoi în nenumărate, îndelungate şi îngrozitoare chinuri muceniceşti! De aceea ne umpli de dragoste dumnezeiască, de bucurie, de sănătate, de blândeţe, de smerenie, de aceea ne ajuţi să devenim şi noi, după puteri, roditori în pământul suferinţei, să cântăm cu mulţumire în toată viaţa noastră Domnului, chiar în momentele grele, care se prefac prin harul tău întru Hristos în bucurie nesfârşită!

Cea întoarsă acasă, 12 februarie 2012, Duminica Fiului Risipitor, România

96. O bună nădejde – ajutor la examene

Era sfârşitul lunii august a anului 2011. Cu paşi grăbiţi se apropia sesiunea din toamnă. Eram disperată. Aveam multe restanţe, dar mai ales un examen pe care îl susţinusem deja de două ori. Eram deznădăjduită. Şi iată că într-o zi, după ce am stat de vorbă cu o fată care vine la biserica la care merg şi eu, ea mi-a dăruit cartea cu viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou. Parcă tot sufletul mi-a fost cuprins atunci de bucurie şi lumină. Nu ştiam nimic despre Sfântul Efrem cel Nou. Nici nu auzisem de el. Însă, din ce îmi povestise fata respectivă, mi-am dat seama despre puterea mijlocirii Sfântului şi m-am hotărât să-i citesc Acatistul pentru ca să mijlocească şi pentru mine, căci eram foarte descurajată.

Trecură două săptămâni de la examen. Nădejdea în mijlocirea Sfântului Efrem nu pierise, cu atât mai mult cu cât între timp citisem cartea. Şi - o, minune! - luasem examenele cu note mari, lucru la care nu mă aşteptam. Dar mai ales m-am bucurat că am trecut examenul cel greu, pentru care chiar am învăţat, dar mi-am pus prea mult nădejdea în mine şi nu în mijlocirea Sfinţilor.

Aşa l-am cunoscut pe Sfântul Efrem cel Nou, care şi astăzi mijloceşte în orice chip pentru oricine i se roagă şi îşi pune nădejdea în el.

o studentă, 20 februarie 2012, România

97. Vindecarea durerii de mână

Anul acesta, iarna a adus zăpadă din abundenţă şi în localitatea în care stau eu. Într-o seară am condus-o pe mama la gară şi am ajutat-o să urce în tren deoarece avea bagaje mari. Trenul rapid mergea la Bucureşti şi era alcătuit din şaisprezece vagoane, iar mama avea loc în vagoanele din faţă. După ce ne-am luat rămas bun, am plecat spre casă, însă deoarece trenul era foarte lung, m-am hotărât să fac economie de timp şi să nu mă mai întorc până în gară ca să trec prin pasajul subteran, ci să merg direct peste liniile de cale ferată.

Am făcut acest lucru, iar după ce am trecut cele trei linii, am ajuns pe peronul principal care, nefiind circulat în acea zonă, nu era deloc luminat. În lumina foarte difuză care răzbătea până acolo, nu se putea întrezări că peronul este plin de polei. Din această pricină, la al doilea sau al treilea pas făcut, am alunecat şi am căzut de parcă mi-ar fi fost secerate picioarele. Am căzut pe mâna şi pe şoldul stâng, dar m-am ridicat imediat. Nu mă durea nimic înafară de palma stângă, pe care aterizasem cu întreaga greutate de mai bine de 90 de kilograme. Durerea din palmă şi de la încheietura ei, era ascuţită. Câteva minute mai apoi mă aflam în staţia de autobuz şi, aşteptând sosirea acestuia, mă gândeam oare ce urmări va avea această izbitură. După intensitatea durerii ştiam că va trebui să fac un control medical la palmă şi încheietură, dar ideea aceasta nu mă prea încânta, cu atât mai puţin cu cât în munca mea nu pot să lucrez numai cu o mână. Aşadar, stând în staţie şi aşteptând autobuzul, mă frământam ce voi face privitor la durerea din mâna stângă.

În acele clipe, a rânduit Dumnezeu că mi-am adus aminte de Sfântul Efrem cel Nou şi de faptul că el este grabnic ajutător. L-am rugat să mă ajute şi pe mine şi, cu mâna dreaptă, mi-am făcut de trei ori semnul Sfintei Cruci pe palma şi încheietura mâinii stângi. Durerea a încetat imediat, încât pur şi simplu nu-mi venea să cred că e posibil aşa ceva. Acestea s-au petrecut în urmă cu câteva zile, durerea n-a revenit deloc, iar eu am putut munci fără nici o problemă.

Cred că ar fi fost o mare nedreptate să nu fi scris despre acest ajutor minunat. Îţi mulţumesc Sfinte Efrem pentru că ne eşti atât de aproape şi eşti atât de bun!

K.H., 22 februarie 2012, România

98. Neîncredere spulberată – evitarea intervenției chirurgicale

S-a întâmplat ca în urmă cu doi ani să citesc despre minunile săvârşite de Sfântul Efrem cel Nou, despre care nu ştiam nimic până în acel moment. „Este prea de tot, cum poţi să crezi aşa ceva?" - mi-am spus în gând. Nu a trecut mult timp şi neîncrederea mi-a fost spulberată deoarece m-am rugat Sfântului Efrem şi am scăpat de o intervenţie chirurgicală care, în opinia medicilor, trebuia făcută imediat. De atunci, în nenumărate situaţii, am simţit ajutorul şi purtarea de grijă a Sfântului Efrem. Am fost la Nea Makri, am stat lângă racla cu sfintele moaşte şi am simţit mireasma lor tămăduitoare. Acum cred şi spun tuturor că rugăciunea cu credinţă către Sfântul Efrem este grabnic ajutătoare, iar cei cărora le-am dat cartea cu viaţa şi minunile Sfântului Efrem şi pe care i-am îndemnat să se roage, sunt şi ei martori ai minunilor săvârşite de către acest Sfânt.

Rugaţi-vă şi vă veţi convinge!

M.B., Baia Mare, 27 februarie 2012, România

99. L-am descoperit pe Sfântul Efrem cel Nou - vindecări

În perioada 7-14 februarie 2012, am fost internată intr-o clinică universitară cu diagnosticul de polipoză digestivă şi intestinală. Eram îngrijorată, dar plină de încredere în Bunul Dumnezeu, a Cărui prezenţă o simţeam în preajma mea. Din a doua zi de la internare. am fost supusă primei intervenţii şi mi-a fost extirpat polipul digestiv; totul a mers foarte bine, iar medicul mi-a propus şi rezolvarea polipilor intestinali, peste patru zile, dacă voi fi de acord, pentru a nu reveni după o lună.

Am acceptat fericită, cu toată încrederea în Dumnezeu. Mai aveam trei zile până la intervenţie, medicii îmi spuseseră că aveam foarte mulţi polipi pe colon care trebuiau eliminaţi şi va trebui să rămân în clinică alte câteva zile după intervenţie. Pentru prima dată am simţit teamă şi un fior de emoţie.

Stăteam în salon, când am primit vizita vecinei mele care îmi adusese în dar cartea cu viaţa şi minunile Sfântului Efrem cel Nou şi cu foarte multă dragoste şi emoţie m-a rugat să citesc acatistul şi paraclisul, pentru că Sfântul Efrem mă va ajuta. Am citit rugăciunile cu mare credinţă şi emoţie, implorându-L pe Dumnezeu şi pe Sfântul Efrem să mă ajute şi să fie alături de mine.

Dimineaţa am intrat încrezătoare în sala de operaţie, repetând mereu numele Bunului Dumnezeu şi al Sfântului Efrem. Am simţit puţină durere şi speram să nu sângerez prea tare. După câteva minute totul s-a terminat. Am văzut atunci chipul luminos al doamnei doctor, iar ea zâmbind fericită mi-a zis:

- Nu mai aveţi nici un polip. Sunteţi bine.

Am înţeles atunci minunea şi ajutorul Sfântului Efrem, care îmi ascultase rugăciunea fierbinte.

Fericită şi plină de speranţă am ajuns în salon. Imediat, doctoriţa - care a venit aici - mi-a spus nedumerită şi surprinsă:

- Nu mai înţeleg nimic. Noi ştiam în urma investigaţiilor că sunt mai mulţi polipi.

Eu înţelegeam ce s-a întâmplat: era o minune a Sfântului Efrem, era ajutorul lui. Sunt atât de fericită că am descoperit un Sfânt pe care îl voi face cunoscut şi altor oameni.

I-am telefonat dragei mele vecine şi cu sufletul plin de emoţie i-am spus rezultatul, afirmând cu tărie:

- Cred că e o minune!

Ea mi-a răspuns cu aceeaşi emoţie în glas:

- Da, aşa este, e o minune!

Mulţumesc din suflet Bunului Dumnezeu, Sfântului Efrem şi dragei mele vecine pentru faptul că mi l-a descoperit pe Sfântul Efrem cel Nou.

Cristina, Baia Mare, 29 februarie 2012, România

100. „Cu adevărat, mare este Sfântul Efrem cel Nou, dar şi Sfântul Nectarie" – vindecări trupești și tămăduirea lipsei somnului

Într-o seară, în timp ce vorbeam cu Părintele duhovnic, s-a întâmplat ca dânsul să fie nevoit să răspundă de urgenţă la telefon. Doamna cu care a vorbit era aproape deznădăjduită datorită faptului că de cinci nopţi nu mai izbutise să doarmă bine. Era foarte răcită, avea febră de câteva zile, dar, întrucât era însărcinată, nu avea voie să se trateze cu antibiotice, iar toate celelalte medicamente nu-i aduceau nici o uşurare. Sărmana femeie, nemaiştiind ce să facă, s-a hotărât, în cele din urmă, să ceară sfatul Părintelui. Atunci Părintele i-a zis: „Uite cum vom face: îi voi ruga acum pe Sfântul

Efrem cel Nou şi pe Sfântul Nectarie să-ţi vină-n ajutor şi să te vindece. Să ştii că în noaptea asta ei vor fi cu tine şi vor veghea asupra ta, purtându-ţi de grijă. Şi dacă nici aşa nu-ţi va trece febra până mâine dimineaţă, atunci să iei antibiotice”.

În ziua următoare, venind la biserică, m-am apropiat de Părintele duhovnic şi l-am întrebat cum se mai simte doamna respectivă, întrucât o cunoşteam şi eu şi m-aş fi bucurat să ştiu care este starea ei. Părintele mi-a spus că primise în acea dimineaţă un mesaj de la ea, în care îi spunea că în acea noapte a izbutise în sfârşit să se odihnească şi nu mai fusese nevoie să ia antibiotice. „Cu adevărat, mare este Sfântul Efrem cel Nou, dar şi Sfântul Nectarie”, a zis Părintele cu glas plin de bucurie.

Să-I aducem, dar, slavă lui Dumnezeu pentru această minunată împreună-lucrare a celor doi mari Sfinţi şi Doctori fără de arginţi.

F.M.M., 2 martie 2012, România

101. Veghind asupra noastră – vindecări, ajutor în creșterea copiilor

Am aflat despre Sfântul Efrem cel Nou în urmă cu vreo 6 ani, când o bună prietenă mi-a povestit despre minunata aflare a moaştelor Sfântului şi mi-a dat să îi citesc viaţa şi minunile. Îmi amintesc că eram atât de bucuroasă atunci când citeam seara împreună cu soţul meu, încât îmbrăţişam strâns foile după câte vreun fragment.

De atunci, am citit arareori rugăciuni către Sfântul Efrem, dar nu-mi amintesc să-i fi cerut vreodată ceva cu tot dinadinsul, temându-mă ca nu cumva să am mai apoi de relalat minunea. Aceasta, până azi-noapte, când m-am putut convinge de grabnicul ajutor al Sfântului. Băieţelul nostru mai mic a răcit de curând şi s-a trezit în toiul nopţii cu nasul înfundat, plângând necăjit fiindcă, deşi îi era foame, nu putea înghiţi lapte. Obosită, m-am

gândit deznădăjduită că probabil aşa va decurge tot restul nopţii. În plus, aveam şi o durere surdă de stomac.

Mai mult în stare de veghe, am hotărât să îl chem în ajutor pe Sfântul Efrem - ale cărui minuni le citisem de curând şi mă impresionaseră - uitând oarecum de mai vechea mea reţinere. A fost mai degrabă un gând, decât o rugăciune propriu-zisă. Dar Sfântul a răspuns într-o clipită. Soţul meu l-a luat în braţe pe micuţ, l-a legănat şi a reuşit să îl adoarmă imediat. Acum nu mai respira aşa de greu şi abia mai târziu s-a trezit iar, ca să ceară lapte.

Nevenindu-mi să cred de bucurie, mi-a sărit toată oboseala şi somnul şi, preţ de vreo 6 ore până s-a făcut ziuă, am stat trează ca să pot finaliza o lucrare - ceea ce altfel aş fi făcut abia dimineaţa. Trebuie să spun că şi eu am acum parte de debutul unei răceli, fiind cu sinusurile înfundate. Însă durerea de cap, ca şi cea de stomac au început să mă lase treptat, tot cu gândul la Sfântul Efrem. Astfel am reuşit să închei cu bine lucrul început, cu credinţa că Sfântul e de faţă şi mă luminează. Până dimineaţa, băieţelul nostru s-a mai trezit de câteva ori şi l-am alăptat, dar fără vreo piedică din partea respiraţiei.

Bucuroasă şi încrezătoare în puterea Sfântului Efrem, i-am mai cerut, în timp ce-i priveam pe copilaşi dormind, să ne ajute să ştim cum anume să ne purtăm cu ei: când cu blândeţe şi când cu asprime - pentru ca relaţiile părinţi-copii să devină armonioase. În cursul dimineţii m-am întins puţin şi am închis ochii ca să mă odihnesc după noaptea albă. Atunci, băieţelul mai mare a venit şi m-a mângâiat cu mânuţa pe faţă, lucru pe care nu ţin minte să îl mai fi făcut, însă despre care am încredinţarea că însuşi Sfântul Efrem i l-a insuflat. Mai apoi a desenat un mărţişor pe o bucăţică de hârtie, „pentru tine şi pentru tati”. Şnurul alb-roşu nu l-am „citit” imediat, aşa încât i-am cerut lămuriri. Răspunsul m-a pus pe gânduri: „Alb de la zăpadă şi roşu de la sânge”. Pentru mine - frumoasă trimitere la săvârşitul mucenicesc al Sfântului Efrem cel Nou.

Îi mulţumim Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou pentru ajutorul prompt şi necondiţionat şi nădăjduim să ne îmbucure şi de acum înainte, veghind asupra noastră.

M.A., 5 martie 2012, România

102. Multe și nenumărate minuni

Sfântul Efrem cel Nou lucrează în multe feluri şi nu este cu putinţă unei minţi omeneşti să cuprindă înţelesul celor săvârşite de către Mântuitorul Hristos prin acest Mare Mucenic al Lui. Înseşi alcătuirea acestei cărţi şi felul în care s-au adunat mărturiile pot fi socotite pe drept cuvânt că sunt lucrarea Sfântului Efrem, căci puterile omeneşti n-ar fi reuşit nicidecum să ţeasă alcătuirea de împrejurări care a mijlocit strângerea la un loc a tuturor mărturisirilor cuprinse în această carte.

Consemnăm în continuare câteva lucruri aflate de la oameni care îl cinstesc pe Sfântul Efrem, i se roagă şi dimpreună mărturisesc că acest Cuvios Părinte este cu adevărat un grabnic ajutător şi tămăduitor.

O doamnă din Câmpulung Moldovenesc, care a citit cartea despre viaţa, minunile şi arătările Sfântului Efrem cel Nou, a rămas profund impresionată de cumplitele pătimiri muceniceşti. Fiind copleşită de durere şi de dragoste pentru Sfântul Efrem, a strâns cartea puternic la piept şi i s-a adresat Sfântului prin aceste cuvinte: „Dumnezeu să te binecuvinteze în veci, Sfinte Mare Mucenice Efrem, pentru dragostea ta nebună pentru Hristos şi pentru toată jertfa ta şi să-ţi dăruiască pace şi linişte şi toată strălucirea şi slava pe care le meriţi. În veci să te ocrotească şi să te mângâie Maica Domnului pentru nemărginita ta bunătate şi dragoste de oameni”.

După cuvintele rostite, o căldură învăluitoare a cuprins sufletul acestei femei şi a avut încredinţare că Sfântul Efrem a ascultat-o şi i-a primit cuvintele. Era deja târziu şi fiind foarte obosită, s-a aşezat în pat să se odihnească. În timpul nopţii i-a fost

descoperit că pătimirile şi jertfa Sfântului Efrem s-au săvârşit întru puterea Domnului Hristos, iar buna lor mireasmă s-a înălţat la Jertfelnicul cel Ceresc. Apoi i-a fost dat să priceapă că Dumnezeu a rânduit un loc de mare cinste pentru acest Mare Mucenic al Său. Dimineaţa s-a trezit, iar aceste cuvinte auzite în vis i-au rămas limpezi şi puternice în minte, precum o încredinţare: „Dumnezeu i-a dăruit o mare cinste vrednicului Său slujitor Efrem şi l-a făcut o sabie dumnezeiască de lumină, un ostaş de căpătâi al Său, în lupta împotriva puterilor întunericului".

Într-adevăr, nu este uşor de purtat mărturia despre schingiuirile muceniceşti la care a fost supus Sfântul Efrem, însă iconomia dumnezeiască a rânduit în aşa fel încât astăzi - prin înseşi arătările şi descoperirile Mucenicului - să cunoaştem nişte amănunte care altfel ar fi rămas ştiute numai de Dumnezeu.

Unei surori de la o mănăstire din Grecia, care era internată în spital, Sfântul Efrem i s-a arătat aievea spunându-i că o va vindeca, iar ea credea că este un medic. Dar Sfântul nu i s-a arătat doar o singură dată, ci de mai multe ori, iar o dată i-a arătat rana sa din pântece, care era atât de înfricoşătoare şi adâncă, încât i se vedeau măruntaiele. Văzând aceasta, sora i-a spus că poate să îl ajute, recomandându-i nişte medici credincioşi. Atunci Sfântul Efrem i-a răspuns: „Închinându-mă lui Hristos, am căpătat putere şi curaj în timpul chinurilor, iar Hristos a biruit. Aşa că nu te teme niciodată. Hristos va învinge! Când suferi pentru Hristos, merită! Am suferit în trecut. Acum nu mai sufăr. Dragostea mea pentru Hristos m-a făcut biruitor".

După cum se ştie, în mulţimea chinurilor sale muceniceşti, Sfântul Efrem a primit rana pe care i-a arătat-o acestei surori, deoarece i-a fost înfipt un tăciune aprins în pântece. De aceea, nu este deloc de mirare că el este grabnic ajutător şi al celor care pătimesc arsuri.

Cineva apropiat a suferit nişte arsuri destul de grave, vărsându-şi pe picioare o tigaie cu ulei încins. Am chemat ambulanţa şi apoi am mers la urgenţe, totul decurgând

bine, nefiind necesară internarea. În aceste împrejurări, am cerut mijlocirile Sfântului Efrem. Toate acestea s-au petrecut într-o zi de duminică. Medicamentele prescrise nu erau prea uşor de găsit, cu toate că am încercat să le caut la toate farmaciile care mai erau deschise, duminică fiind. Dar strădania aceasta nu a dat roade şi l-am rugat iar pe Sfântul Efrem să ne ajute.

Ajuns acasă şi gândindu-mă ce aş putea face, mi-am adus aminte că ştiu pe cineva care este farmacistă, dar nu eram sigur dacă am numărul ei de telefon. În cele din urmă i-am găsit numărul în agenda telefonului mobil şi am sunat-o. Mi-a răspuns îndată, m-a ascultat şi mi-a spus că ştie sigur că medicamentele pe care le caut se găsesc la ei la farmacie. Mai mult decât atât, chiar în acele clipe se pregătea să pornească spre farmacie, deoarece o rugase cineva să-i procure grabnic nişte medicamente. În drum spre farmacie, ea a trecut pe lângă locuinţa noastră şi m-a luat şi pe mine cu maşina. Când am urcat, pe bord, în faţa locului din dreapta şoferului, era lipită o iconiţă cu Sfântul Efrem cel Nou (persoana aceasta are evlavie către Sfânt). Pur şi simplu am rămas fără grai câteva secunde. Apoi am ajuns la farmacie, am luat medicamentele şi m-am întors cu maşina - deoarece traseul persoanei care ne-a ajutat trecea pe lângă locuinţa noastră -, totul rezolvându-se în maximum 15 minute. Astfel, ceea ce nu am reuşit să găsesc în mai multe ore de căutări pe la farmacii, s-a aflat într-un timp foarte scurt cu ajutorul Sfântului Efrem. Cu adevărat, grabnic ajutător este acest Sfânt!

O altă mărturie am primit-o de la o doamnă din Constanţa care a fost vindecată de Sfântul Efrem de o boală incurabilă. Pentru a o ţine aproape de biserică şi pentru a participa la sfintele slujbe, Sfântul Efrem i s-a arătat acestei femei atât în chipul preoţilor slujitori, cât şi în cel al cântăreţilor de strană. Trebuie spus că în această biserică Sfântul Efrem este cinstit, având zugrăvită o icoană.

De la câţiva cunoscuţi am aflat că Sfântul Efrem le ajută atât de mult, încât pur şi simplu nu ştiu ce să mărturisească. Ajutorul şi prezenţa lui sunt atât de vădite, încât

îi copleşesc, fie că e vorba de examene, boli, suferinţe, nedumeriri, neputinţe, necazuri, mâhniri sau luare deciziilor în împrejurările vieţii cotidiene.

De la o altă persoană am aflat despre cineva care a fost în Grecia ca să se închine la moaştele sfinţilor care se găsesc acolo. Pe Sfântul Efrem îl cunoştea foarte puţin, doar din cuvintele altora, aşa încât îi era, oarecum, străin. Când a ajuns în biserica de la Nea Makri, a început să îi vorbească în gând Sfântului Efrem, rugându-l să o ierte pentru că nu ştia ce să îi spună şi să o ajute să găsească cuvintele potrivite pentru a i se ruga... apropierea de moaştele Sfântului Efrem trezise în sufletul ei un simţământ de vinovăţie, pricinuit de faptul că nu apucase să-i cunoască viaţa şi lucrările înainte de a veni să i se închine. Dar acest simţământ de vinovăţie fusese biruit de o nestăvilită bucurie şi mulţumire...

Această persoană îşi căuta de câteva luni un loc de muncă şi nu izbutea să găsească nimic. Pentru aceasta s-a rugat mai multor sfinţi, cerându-le ajutorul, printre care şi Sfântului Efrem. A mărturisit că, deşi crede că toţi sfinţii cărora li s-a rugat au mijlocit pentru ea, totuşi este convinsă că, în mare parte, faptul că şi-a găsit de lucru s-a săvârşit prin ajutorarea Sfântului Efrem cel Nou, căci n-au trecut decât două zile după ce a citit acatistul lui şi iată că, după câteva luni de căutare, a sunat-o cineva şi i-a oferit un loc de muncă.

Un lucru deosebit de îmbucurător este şi faptul că Sfântul Efrem cel Nou a început să fie reprezentat şi în fresca bisericilor din ţara noastră, acest lucru petrecându-se în mai multe lăcaşuri ortodoxe în care preoţii fie au aflat despre minuni săvârşite de Sfântul Efrem în viaţa credincioşilor parohiei lor, fie că cunoscut nemijlocit lucrarea minunată a Sfântului Efrem.

Se poate întâmpla ca uneori să ne împotmolim în uitare şi să trecem cu vederea că se cuvine să dăm mărturie despre lucrarea ce Dumnezeu o săvârşeşte cu noi

prin mijlocirea sfinţilor Săi. Domnul Însuşi ne-a grăit: „Eu spre aceasta M-am născut şi pentru aceasta am venit în lume, ca să dau mărturie pentru adevăr” (Ioan 18, 37), învăţându-ne că strădania noastră lăuntrică trebuie să fie pentru Adevăr. E lucru al recunoştinţei - şi e binecuvântat - să mărturisim acele lucrări ale Domnului şi ale sfinţilor Săi care pot fi spre folosul aproapelui, pentru că în darul pe care ni l-a făcut, Dumnezeu a pus potenţial întreg şi pentru ajutorarea celui de lângă noi. Adeseori se întâmplă că aceste mărturii nu ne sfiim să le spunem în cercul nostru de apropiaţi. Cât de frumos ar fi să devenim nepărtinitori măcar în ceea ce priveşte mărturisirea minunilor lui Dumnezeu şi să le spunem tuturor, pentru ca acelea care s-au spus la întuneric, să se audă la lumină, şi cele ce s-au vorbit la ureche, în odăi, să se vestească de pe acoperişuri (Luca 12, 3).

L. S. Desartovici, martie 2012, România

Noianul minunilor tale vesteşte belşugul de har ce ţi-a fost dăruit de Sus, Mare Mucenice Efrem, iar mijlocirile tale necurmate ne umplu de nădejdea cea curată a binecuvântărilor cereşti. Fie ca prin ale tale rugăciuni şi prin dragostea ta cea neîmpuţinată să dobândim şi noi puterea unei inimi ce se face iubitoare de Dumnezeu.

Scurtă biografie a Sfântului Efrem

Sfântul Efrem s-a născut în oraşul Trikala în anul 1384. Din anul 1393, această localitate a căzut în mâna turcilor lui Baiazid I, care stăpânea atunci întreaga regiune a Tessaliei. Din 1395, în Tesalonic a început răpirea copiilor de către turci. Se furau copii şi adolescenţi, cu vârste între paisprezece şi douăzeci de ani, dar şi mai mici.

La vârsta de numai patrusprezece ani, Sfântul Efrem, pe numele său de botez Constantinos Morfis, a fost nevoit să părăsească casa părintească, pe mama sa văduvă şi pe cei şapte fraţi. Aceasta a făcut-o pentru a nu fi înregimentat cu forţa în armata turcească ca ienicer. A îmbrăţişat cu mult zel viaţa monahală în Mănăstirea Buneivestiri din „Muntele celor neprihăniţi" din Atica.

În anul 1416, turcii au prădat peninsula Atică şi l-au silit pe guvernatorul Atenei, Antonie Atzaghioli, să se declare vasal al sultanului. În anul 1424, otomanii au intrat cu forţa în Mănăstirea Buneivestiri şi au trecut prin tăişul sabiei pe părinţii de acolo. Sfântul lipsea, fiind atunci în peşteră, sus în munte. Întorcându-se la mănăstire, a găsit trupurile neînsufleţite ale monahilor după care a plâns îndelung. În anul următor, la 14 septembrie, turcii s-au întors şi, găsindu-l pe sfânt, l-au supus caznelor cu o barbarie rar întâlnită, timp de opt luni şi jumătate, cum numai Sfinţii Mari Mucenici Gheorghe, Dimitrie, Ecaterina, Varvara şi alţii au mai fost torturaţi. La sfârşit, l-au spânzurat cu capul în jos într-un copac, în curtea mănăstirii. Au legat lemne aprinse de trunchiul copacului şi l-au pironit pe sfânt cu cuie groase. În mijlocul flăcărilor, sfântul se ruga stăruitor. A primit cununa muceniciei la 05 mai 1426, trecând la Domnul în zorii acelei zile, la ora 9 dimineaţa.

Despre Maica Macaria, egumena Mănăstirii de la Nea Makri, cea învrednicită de Dumnezeu să găsească moaştele Sfântului Efrem

Maica Macaria, după numele său laic Margarita Desipri, s-a născut pe 12 martie 1911 în satul Falatado din insula Tinos, din părinţi evlavioşi, având un bunic preot din partea mamei pe care l-a îndrăgit nespus de mult, părintele Antonie. Familia Desipri a fost binecuvântată cu naşterea a mulţi copii, dintre care două fete au devenit monahii, iar unul dintre băieţi preot, Andrei, singurul care mai trăieşte astăzi.

Margarita a intrat în viaţa monahală ca novice la 11 decembrie 1930, iar peste doi ani a depus voturile monahale. După trei ani a primit marea schimă în Mănăstirea Sfântului Ierotei.

Domnul o chema la nevoinţe deosebite. Pe timpul ocupaţiei şi-a făcut simţită prezenţa binevoitoare în închisorile de femei din Atena.

În vara anului 1945, vizitând localitatea Nea Makri din peninsula Atică, a urcat să aprindă o cǎndeluţă între ruinele a ceea ce avea să i se descopere ulterior ca fiind Mănăstirea stavropighie de călugări de odinioară din „Muntele celor neprihăniţi”. Încă de atunci a început să simtă că acel loc este un loc sfânt. Un loc unde, cu voia lui Dumnezeu, va rămâne până la sfârşitul vieţii. Şi-a încropit o chiliuţă şi a continuat acolo viaţa monahală, noaptea lucrând pentru a-şi asigura cele absolut necesare traiului, şi ziua, în afară de slujbe, cercetând ruinele vechii bisericuţe a Buneivestiri şi ale chiliilor de odinioară. A trăit în condiţii aspre, încălzită iarna de focul rugăciunilor arzătoare către Dumnezeu, având drept acoperire numai o învelitoare lăsată de un cioban care descoperise că acolo trăia cineva.

Dumnezeu o chema la descoperiri minunate, făcându-i cinstea de a fi cea căreia i s-a descoperit locul moaştelor unuia dintre părinţi, moaşte ale căror urme le căuta cu înfrigurare. Povesteşte singură mai departe: „Aşa cum stăteam între ruinele vechii

mănăstiri, unde pronia dumnezeiască îmi purtase paşii, mă gândeam la timpurile de odinioară când oamenii mărturisiseră credinţa ortodoxă cu preţul vieţii lor şi ale căror moaşte puteau fi răspândite în multe locuri". Când curăţa ruinele bisericii, se gândea că se află pe un loc sfânt şi Îl ruga deseori pe Dumnezeu s-o învrednicească să vadă pe unul dintre părinţii care trăiseră pe timpuri acolo. A trecut destul de mult timp până când, într-o zi, o voce lăuntrică i-a spus: „Sapă acolo şi vei găsi ceea ce doreşti" - şi, în mod minunat, i-a fost indicat un anumit loc din curtea mănăstirii.

A arătat locul unui muncitor pe care îl chemase să o ajute la treburile mănăstirii. Acesta la început nu a vrut să sape în locul indicat de ea, ci în alte locuri. L-a lăsat să facă precum voia, dar în acelaşi timp se ruga să dea doar de locuri stâncoase, ca în cele din urmă să sape acolo unde îi fusese indicat. Aşa s-a şi întâmplat. După trei patru încercări eşuate, a venit şi a săpat unde îi arătase maica.

Mărturii că acolo existase o chilie de monah erau şemineul, trei nişe şi un perete pe jumătate dărâmat. Locul a fost curăţat de pietre şi lucrătorul, plin de năduf că nu găsise nimic mai înainte, se apucă nervos de săpat. „Nu te grăbi, nu te osteni peste puteri, ia-o mai încet" l-a sfătuit monahia. Muncitorul continua însă în acelaşi ritm.

„Poate fi cineva înmormântat aici, te rog, ai grijă", continua să îl sfătuiască maica Macaria.

Înciudat, omul a întrebat-o: „Chiar crezi că este adevărat ceea ce îţi închipui?".

Într-adevăr, mărturiseşte maica mai departe, era foarte sigură, de parcă l-ar fi şi văzut pe acela pe care îl căuta. La aproximativ un metru şi şaptezeci adâncime cazmaua a dat la iveală capul omului lui Dumnezeu, cum l-a numit maica. În acelaşi timp, o mireasmă plăcută s-a răspândit în jur. Muncitorul a rămas şocat, nu mai putea articula nici un cuvânt. Monahia l-a rugat să o lase singură. A îngenuncheat şi, cu multă evlavie, a îmbrăţişat moaştele sfântului, simţind tainic în adâncul sufletului mucenicia acestuia.

Sufletul i s-a umplut de o neţărmurită bucurie - dobândise un odor de mare preţ. Dând la o parte pământul care încă îl mai acoperea, a putut să îl vadă întreg, chiar dacă rămăsese ascuns până atunci timp de secole. După îmbrăcăminte şi-a dat seama că fusese cleric. Sentimente amestecate o încercau - să se bucure sau să îl plângă pe cel pe care îl avea în faţă? Cum de se afla acolo? Ce se întâmplase cu el? Ce îi văzuseră ochii? Îşi spuse că desigur s-a petrecut o dramă. A început să plouă şi monahia a aşezat la loc moaştele unde le găsise.

Se înserase deja. Macaria a citit slujba vecerniei, fiind singură atunci în acele locuri unde o adusese Domnul ca să Îi slujească. Deodată a auzit paşi care porneau de jos din mormânt, apoi prin curtea mănăstirii şi care se opriră în faţa bisericii. Maica a mărturisit că a încremenit de spaimă la auzul paşilor apăsaţi şi că era pentru prima dată când se simţea ca şi paralizată de frică. Nici n-a apucat să se întoarcă să vadă despre ce era vorba când a auzit deodată o voce care i-a spus: „Până când mă vei lăsa acolo, jos? Şi omul ăla, care mi-a dezvelit aşa capul..!”. Macaria s-a întors şi a văzut un om înalt, brunet, îmbrăcat în haine monahale, cu ochi mici, rotunzi, cu uşoare riduri la colţuri, cu o barbă mare, care îi acoperea gâtul. În mâna stângă îi strălucea o lumină, iar cu dreapta binecuvânta.

Maica s-a umplut de mare bucurie, frica i-a dispărut imediat, a prins curaj şi, simţind dulcea povară a responsabilităţii cu care o însărcinase Dumnezeu, i-a spus: „Iartă-mă, mâine de cum se luminează, voi avea grijă de tine”. Pe dată sfântul s-a făcut nevăzut şi slujba Vecerniei a continuat în linişte.

A doua zi de dimineaţă, după Utrenie, maica Macaria a luat sfintele moaşte, le-a spălat, le-a curăţat de pământ şi le-a dus în altar, într-o mică firidă. A aprins şi o cădeluţă. În noaptea următoare, l-a visat pe cuviosul lui Dumnezeu în biserică. În stânga acestuia era o icoană foarte frumoasă, pe care el o ţinea, îmbrăţişând-o cu o mână. Era din argint, lucrată de mână. Alături era un sfeşnic, iar monahia a visat că i-a aprins o

lumânare din ceară curată. În acel moment s-a auzit o voce care i-a spus: „Îţi mulţumesc mult. Mă numesc Efrem”.

A trecut ceva timp de la acele întâmplări şi maica era oarecum nedumerită în legătură cu cele întâmplate. Într-o seară, după Vecernie, în timp ce voia să închidă uşa bisericii, a auzit trei bătăi ca un sunet de mătănii de chihlimbar. A înţeles că sfântul îi dădea iarăşi semne, a intrat în biserică, a aprins o lumânare şi s-a rugat. Deodată s-a simţit învăluită de o mireasmă extraordinară, de parcă s-ar fi aflat în Rai. S-a simţit însă în acelaşi timp şi nevrednică de toate câte i le descoperise Dumnezeu în acele locuri.

Muntele neprihăniților

Nu este întâmplător faptul că Dumnezeu a condus paşii Sfântului Efrem în muntele aşa-numit „al neprihăniţilor”, întrucât, potrivit tradiţiei, aici încă din secolele 10-11 s-a aflat o veche vatră sihăstrească. Existau pe atunci nenumărate schituri împrăştiate, care împodobeau acele locuri nu numai prin viaţa curată a vieţuitorilor de acolo, dar şi prin frumuseţea pe care o dădeau pinii, măslinii şi o mulţime de arbuşti de diferite feluri. Urmând exemplul altor oameni ce îşi închinaseră viaţa lui Dumnezeu - în rândul cărora se puteau număra chiar şi voievozi - a venit să vieţuiască aici, înaintând în virtute, cel ce avea să devină mai apoi Sfântul Efrem. A sosit la minunata Mănăstire a Buneivestiri, care constituia pe atunci centrul duhovnicesc al întregii regiuni. Aici avea să îşi trăiască întreaga viaţă pustnicească. Râvna sa a fost încununată de către Dumnezeu prin muncile groaznice la care a fost supus la moartea sa, prin chinurile pe care le-a îndurat între 14 septembrie 1425 şi 5 mai 1426, când a trecut la cele veşnice.

Maica Macaria, ai cărei paşi au purtat-o, peste ani, pe aceleaşi meleaguri, povesteşte...

„Eram în ajunul marii Sărbători a Buneivestiri a anului 1965 şi aveam obişnuita priveghere de toată noaptea. Timpul se scurgea încet în psalmodii, cântări liturgice, troparul Buneivestiri..”. Când Sfânta Liturghie a ajuns la momentul prefacerii Cinstitelor Daruri, maica Macaria a avut dintr-odată o vedenie minunată: altarul strălucea tot, auriu şi se făcea că din fresca Buneivestiri coborau până la pământ raze luminoase, înguste ca nişte lame de spadă. A auzit şi o voce care spunea: „Într-o vreme ca cea de astăzi mănăstirea aceasta sărbătorea cea mai strălucită sărbătoare a sa!”.Monahia a fost cuprinsă de o dorinţă nestăvilită de a afla şi alte amănunte. A întrebat: „Trăia şi Sfântul Efrem în acea vreme?” Şi vocea i-a răspuns: „Această sărbătoare o avea Sfântul Efrem la mare cinste, prăznuind-o la întreaga ei strălucire şi acum... de ce? De ce? De ce?”.

Maica Macaria precizează că nu vedea pe nimeni, doar auzea vocea aceea cerească. Ultimele cuvinte le-a auzit rostite cu multă tristeţe şi durere nesfârşită. Despre hramul vechi al mănăstirii, acela al Buneivestiri, aveau să scrie mulţi oameni ai Bisericii, clerici şi laici, dar cele ce s-au întâmplat la acea slujbă de noapte au mişcat-o adânc pe egumenă, întărind-o în întreaga activitate legată de destinul mănăstirii.

Tot maica Macaria istoriseşte că avea o femeie angajată la fundaţia de pe lângă mănăstire, care avea grijă de copii. Femeia avea o nepoţică ce mânca acolo. Într-o noapte, când femeia nu putea dormi, l-a văzut pe sfânt că se apropie de patul fetiţei. Fetiţa s-a speriat.

„Nu te teme, fata mea, sunt Sfântul Efrem”, i-a spus şi a mângâiat-o pe creştet. Femeia i-a mărturisit stareţei că de acolo de unde era ea nu şi-a dat seama cine este. Luând silueta drept aceea a egumenei, a strigat-o pe nume. A văzut deodată un

bărbat, înconjurat de lumină multă, ţinând în mână macheta unei biserici, care s-a prezentat: „Suntmarele mucenic Efrem”.

Pe dată femeia i-a căzut la picioare şi sfântul a continuat: „M-am născut la 14 septembrie, ziua Sfintei Cruci, şi tot la 14 septembrie de ziua Sfintei Cruci a început mucenicia mea, când aveam 42 de ani. Să îi spui Macariei să îmi ridice un proschinitar în cotitura drumului. Acolo obişnuiam să stau ca să mă odihnesc”.

Femeia a mai auzit: „Mormântul mi-a fost o peşteră. Barbarii şi mort mă torturau”. Femeia s-a întrebat şi s-a rugat ca sfântul să îi descopere locul unde dorea să fie construit proschinitarul. L-a văzut şi altă credincioasă pe sfânt şi toate au aflat apoi locul exact unde avea să fie construit un mic proschinitar în formă de bisericuţă. Mai apoi, s-a aflat de la un domn în vârstă, Barba Gheorghios, că, exact în acel loc, în urmă cu treizeci şi cinci de ani a văzut un călugăr foarte trist care stătea şi se uita spre locul unde avea să se construiască mai apoi mănăstirea. A fost atât de impresionat, încât nu l-a uitat, recunoscându-l peste ani în icoana de la proschinitar.

Mesajul din 29 aprilie 1966 despre mucenicie

„Eram plină de nelinişte în acea noapte, mărturiseşte monahia Macaria, nu puteam să-mi găsesc locul, nici să mă întind în pat, nici să stau în fotoliu... Ora trei din noapte m-a găsit în fotoliu şi cum stăteam aşa, undeva la dreapta mea am văzut un monah cu o înfăţişare foarte ascetică, cu părul căzându-i în neorânduială pe umeri. Era foarte palid şi purta o rasă veche zdrenţuită de culoare verde închis. De îndată ce l-am privit mai atentă, pacea a pus stăpânire pe inima mea şi o bucurie nedesluşită a prins a se înfiripa în sufletul meu. Deodată l-am văzut lângă mine. Venise fără să păşească. S-a aplecat şi a şoptit cu multă evlavie cele ce urmează: «Sfântul Efrem şi-a încheiat viata muceniceşte, sub turci, în anul 1426, la 5 mai, la ora nouă şi jumătate.»“

Monahia s-a gândit că ar trebui să noteze cele auzite, şi atunci a auzit iarăşi aceleaşi cuvinte, repetate de mai multe ori. Dimineaţa le-a povestit şi celorlalte monahii despre lucrurile minunate pe care le trăise.

În seara următoare o altă monahie a avut un vis în care i s-a descoperit întreg martiriul sfântului. Acesta fusese legat cu capul în jos de un copac puternic. În mijloculpântecelui i s-a pus un lemn gros încins, şi corpul, bătut în cuie, îi ardea... Nelegiuiţii care au făcut acestea stăteau deoparte, privind. Având flacăra credinţei însă mult mai puternică, sfântul a îndurat teribilele torturi.

Din momentul în care au aflat cum s-a sfârşit viaţa sfântului, maica Macaria i-a luat moaştele din sfântul altar şi le-a aşezat cu evlavie în faţa icoanei sale. Atunci, mărturiseşte, s-a întâmplat un lucru minunat şi asta în timp ce la altar se slujea... Icoana cea mare a Sfântului a făcut un zgomot puternic. De asemenea, moaştele au început să scoată zgomote, pe rând, cele mari, cele mici şi apoi toate împreună. Apoi, monahiile l-au văzut pe sfânt că umblă printre ele încălţat cu papuci şi îmbrăcat cu rasă. Sfânta mireasmă care o răspândea în urma sa purta adieri cereşti.

„Vreau ca mormântul să fie în biserică”

Monahia Macaria istoriseşte despre construirea bisericii de la Nea Makri, a cărei terminare a coincis cu editarea primului volum cu minunile sfântului, mărturii vii ale purtării de grijă neîncetate a Sfântului Efrem.

Biserica, atât de dorită de către toţi vieţuitorii de acolo s-a construit odată cu sosirea aici - prin iconomie dumnezeiască, după spusele maicii - a unor pietre vechi de la o clădire ce împodobea odinioară Atena.

A trecut ceva vreme de când au luat decizia de construire a bisericii. Între timp, maica s-a rugat sfântului să îi dea un semn spre a-i arăta unde doreşte să îi fie mormântul, în biserică sau în afara acesteia. Nu au trecut decât două zile şi a sosit o credincioasă evlavioasă care i-a spus că i-a apărut în vis sfântul şi i-a zis: „Să îi spui stareţei că vreau ca mormântul să fie în biserică...”.

Viața Sfântului Efrem cel Nou

Sfântul Efrem (Constantinos Morfis după numele de botez) s-a născut în oraşul grecesc Trikala, în anul 1384. La 14 ani a plecat la Mănăstirea Bunavestire, de pe Muntele Neprihăniţilor, părăsind casa părintească, mama văduvă şi cei şapte fraţi, fugind din calea turcilor conduşi de Baiazid I, care începuseră răpirea tinerilor de 14-20 de ani pentru a-i înregimenta cu forţa ca ieniceri.

Sfântul Efrem s-a nevoit mai bine de 25 de api, ca monah, la Mănăstirea Bunavestire. În anul 1416, turcii au prădat Peninsula Attika şi, în 1424, invadând mănăstirea, i-au omorât cu sabia toţi călugării. Sfântul Efrem era atunci în peşteră, sus în munte, şi când s-a întors a găsit trupurile neînsufleţite ale monahilor. După un an, turcii au venit din nou şi, găsindu-l pe sfânt, l-au supus caznelor cu o barbarie rar întâlnită, timp de opt luni şi jumătate, îndurând chinuri mai presus de cuvinte, rugându-se şi iertând, sfântul a primit cununa mucenicească, după cum singur avea să arate în chip minunat.

Sfântul Efrem, marele făcător de minuni, s-a făcut cunoscut în urma mai multor descoperiri dumnezeieşti.

În vara anului 1945 schimonahia Macaria, vizitând localitatea Nea Makri, a urcat să aprindă o candelă la ruinele mănăstirii de pe Muntele Neprihăniţilor. Dorind viaţă pustnicească şi simţind sfinţenia locului, maica şi-a încropit o chiliuţă în care avea să rămână până la sfârşitul vieţii.

Pe când cerceta ruinele Bisericuţei Buneivestiri şi chiliile vechii mănăstiri de călugări, se gândea că se află pe un loc sfânt şi îl ruga pe Dumnezeu s-o învrednicească să i se arate vreunul dintre părinţii care trăiseră în acele locuri. Într-o zi, o voce lăuntrică i-a spus: „Sapă acolo şi vei găsi ceea ce doreşti”. Punând un lucrător, care ajuta atunci la treburile mănăstirii, să sape, maica Macaria s-a învrednicit să dobândească un dar de

mare preţ: la aproximativ 1,7m adâncime au găsit, răspândind o mireasmă plăcută, moaştele întregi ale unui călugăr care fusese cleric, după îmbrăcămintea cu care era îmbrăcat. Venind ploaia, maica a lăsat moaştele unde le găsise. După vecernie, sfântul i s-a arătat maicii, spunându-i: „Până când mă vei lăsa acolo jos?”. Era un călugăr înalt, brunet, cu barbă mare, în mâna stângă îi strălucea o lumină şi cu mâna dreaptă binecuvânta. Maica i-a cerut iertare şi a doua zi a luat moaştele, le-a curăţat şi le-a pus în altar, într-o firidă, şi a aprins o candelă. În acea noapte, sfântul i s-a arătat maicii în vis, spunându-i: „îţi mulţumesc mult. Mă numesc Efrem”.

Tot sfântul a descoperit unei femei şi chipul morţii sale. Aceasta l-a văzut într-o lumină care înconjura mănăstirea, ţinând în mână o bisericuţă. Sfântul i-a zis aceste cuvinte: „Mare Mucenic Efrem”. Femeia a îngenuncheat, iar sfântul a continuat: „M-am născut la 14 septembrie, de ziua Sfintei Cruci, şi tot la 14 septembrie, la 42 de ani, am dat mărturie prin moarte mucenicească. Să îi spui maicii Macaria şă îmi ridice un paraclis în cotitura drumului. Acolo voi sta şi mă voi odihni. Scorbura copacului mi-a fost mormânt. Necredincioşii m-au torturat chiar şi mort”.

În anul 1966, în ziua de 29 aprilie, monahia Macaria a primit din nou o descoperire de la sfânt: „Deodată, l-am văzut lângă mine, venise fără să păşească. A şoptit cu multă evlavie: «Sfântul Efrem şi-a sfârşit viaţa muceniceşte, sub turci, în anul 1426, pe 5 mai, la ora nouă dimineaţa.»“ În seara următoare, o altă monahie a avut un vis în care i s-a descoperit întreg martiriul sfântului. Fusese legat cu capul în jos de un copac bătrân şi în mijlocul pântecelui i s-a înfipt o bucată de lemn aprins, care îi ardea măruntaiele, în timp ce trupul îi era străpuns cu multe cuie.

Minunile la moaştele Sfântului Marelui Mucenic Efrem, arătările lui în vis sau aievea, ajutorul grabnic oferit celor în nevoi, nenumăratele tămăduiri au umplut paginile mai multor cărţi (câteva fiind traduse şi în limba română), mărturiile fiind strânse cu grijă, la început de maica Macaria, iar după moartea ei, de maicile de la mănăstirea

sfântului. Cel care a citit, chiar şi numai o dată, câteva din minunile Sfântului Efrem simte cât de apropiat este de noi, păcătoşii.

Paraclisul Sfântului mare mucenic Efrem cel Nou

(Alcătuit de Maica Macaria, stareţa şi ctitora Mănăstirii Bunavestire de la Nea Makri, de pe muntele Amomon, Attika**)**

Cântarea 1, glasul 8:

Irmosul:

„Apa trecând-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-i cântăm”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

De multe necazuri fiind cuprins şi de boli amare şi tiraniceşti, cu credinţă vin la moaştele tale, vindecă-mă, Sfinte, prin mijlocirea ta.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Datu-ţi-s-a har de la Dumnezeu să vindeci tulburările feluritelor boli; ridică-mă, aşadar, pe mine cel ce zac în boală grea, ca să te slăvesc, Sfinte Efrem, izbăvitorul meu.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

În adâncul păcatelor căzând, cu lacrimi strigă robul tău: De vrăjmaşii cei văzuţi şi de cei nevăzuţi izbăveşte-mă, dându-mi vindecare mie celui ce scap la tine.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Stăpână Fecioară, Maica lui Dumnezeu, nu înceta a te ruga pentru mine păcătosul, tu, Preanevinovată, ceea ce eşti slăvita Maică a celui Preaînalt, ca să mă miluiască şi să mă mântuiască de bolile cele de multă vreme.

Cântarea 3:

Irmosul:

„Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, pentru că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule Iubitorule de oameni”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Lipsit fiind de toate, cu durere strig ţie: întâmpină, Sfinte Efrem, pe cei ce strigă către tine şi întinde mâna ta cea sfântă, ridică-mă din pat şi sănătate dă-mi mie, robului tău.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Acum mă apasă greutatea păcatelor mele şi mă împrăştii cu totul în largul necazurilor; întâmpină-mă cu rugăciunea ta cea caldă şi pe vrăjmaşul acum nimiceşte-l şi cu totul pierde-l, Cuvioase Părinte al nostru, Preasfinţite Efrem şi linişte inimii mele dăruieşte-i.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Izvor nesecat de vindecări eşti sfinţite Efrem, cel întocmai ca îngerii, de aceea îţi cântăm luptele şi dumnezeieştile chinuiri pe care le-ai răbdat pentru Mirele Hristos. Pe care neîncetat roagă-l, Cuvioase, să miluiască sufletele noastre.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

În grele neputinţe acum am căzut, Preasfântă Fecioară, tu îmi ajută, căci nădejdea mea în tine mi-am pus-o, eu smeritul, nu mă trece cu vederea, Bună Stăpână. Mântuieşte-mă, Curată, pentru Fiul tău, ca să mă izbăvesc de osândă.

Izbăveşte de primejdii pe robii tăi, de Dumnezeu Născătoare, că toţi după Dumnezeu la tine alergăm, ca la o ocrotitoare şi zid nesurpat.

Caută cu milostivire, de Dumnezeu Născătoare prealăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Apoi preotul zice ectenia şi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul, iar noi cântăm „Doamne miluieşte" (de 12 ori), după care:

Sedelna, glas 2:

Izvor nesecat de vindecări eşti sfinţite Efrem, cel întocmai ca îngerii, de aceea îţi cântăm luptele şi dumnezeieştile chinuiri pe care le-ai răbdat pentru Mirele Hristos. Pe care neîncetat roagă-L, Cuvioase, să miluiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Rugătoare fierbinte şi zid nebiruit, izvor de milă şi lumii scăpare, cu dinadinsul strigăm: Stăpână Născătoare de Dumnezeu, vino degrabă şi din primejdii izbăveşte-ne pe noi, ceea ce eşti grabnic păzitoare.

Cântarea 4:

Irmosul:

„Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Sufletului meu celui nestatornic fii povăţuitor tu, pururea pomenite, şi alină-mi tulburarea, dăruind pace inimii mele.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Pe tine te chem, Sfinte Efrem preasfinţite, ajutor fii ticălosului meu suflet.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Noaptea şi ziua pe tine te chem, Sfinte Efrem, întâmpină şi mântuieşte pe robul tău din nevoia cea de acum.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, nu ne trece cu vederea pe noi, cei ce jalnic ne primejduim, şi izbăveşte-ne de tot păcatul şi de orice neputinţă amară.

Cântarea 5:

Irmosul:

„Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Miluieşte-mă, Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, de minuni făcătorule şi Preasfinţite, şi povăţuieşte-mă spre limanul voii celui Prea-înalt, ca să cânt: Aliluia.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Întăreşte-ne pe piatra credinţei pentru care te-ai luptat, Fericite, şi prin sângele tău cel sfânt ai întărit Biserica lui Hristos şi inimile noastre cele clătinate, Sfinte Efrem.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Nu trece cu vederea rugăciunile noastre, Sfinte Efrem, cel ce eşti al lui Dumnezeu preasfinţit slujitor şi prieten adevărat al lui Hristos. Ţie îţi cerem şi pe tine te rugăm: nu înceta a te ruga pentru sufletele noastre.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Bucură-te, de Dumnezeu Născătoare Stăpână, ceea ce eşti bucuria tuturor, nădejde neruşinată. Bucură-te, Curată Marie, ajutorul celor ce te cheamă. Bucură-te, a sufletelor noastre dumnezeiască mângâiere.

Cântarea 6:

Irmosul:

„Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea de iad s-a apropiat, şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Primeşte-mi rugăciunea cea săracă, şi lacrimile mele, Sfinte, să nu le treci cu vederea, căci neputinţa sufletului şi a trupului până la iad a coborât viaţa mea, însă tu, ca un doctor îndurător şi milostiv, dă-mi vindecare mie celui ce mă rog ţie.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Cu îndrăzneală prea mare către Stăpânul fiind îmbogăţit, Preasfinţite, cere pace lumii şi dăruieşte sănătate robilor tăi, Sfinte.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Ridică-mă din pat, ca să-ţi cânt după datorie ţie, izbăvitorului meu.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Mântuieşte de toate bolile pe robii tăi, Sfinte Efrem Preasfinţite, căci eşti îmbogăţit cu multă îndrăzneală. Pentru aceasta nu ne părăsi, Preasfinţite, în primejdii.

Caută cu milostivire, de Dumnezeu Născătoare prealăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Apoi preotul zice ectenia şi pomeneşte pe cei pentru care se face paraclisul, iar noi cântăm „Doamne miluieşte” (de 12 ori), după care:

Condacul, glasul 2:

Cald ocrotitor eşti celor ce te cheamă, Sfinte Efrem, podoaba Cuvioşilor. Nu trece cu vederea cererile robilor tăi ci, ca un îndurat, vino întru ajutorul nostru celor ce zăcem în boli grele, pentru ca să strigăm cu râvnă: Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Şi îndată prochimenul. Glasul 4: *Aşteptând am aşteptat pe Domnul şi a căutat spre mine*.

Stih: *Şi a pus pe piatră picioarele mele şi a îndreptat paşii mei*.

Evanghelia, Matei (10, 1, 5-8)

În vremea acea, chemându-i Iisus pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat lor putere asupra duhurilor necurate, ca să le scoată şi să tămăduiască toată boala şi toată neputinţa. Pe aceştia i-a trimis Iisus, poruncindu-le lor și zicând: „În calea păgânilor să nu mergeţi, şi în cetate de Samarineni să nu intraţi; ci mai degrabă mergeţi la oile cele pierdute ale casei lui Israel. Şi, mergând, propovăduiţi, grăindu-le: *S-a apropiat împărăţia cerurilor*. Tămăduiţi pe cei neputincioşi, înviaţi pe cei morţi, curăţiţi pe cei leproşi, pe demoni scoateţi-i; în dar aţi luat, în dar să daţi”.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, (glasul 2)

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Stih: Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi, după mulţimea îndurărilor Tale, şterge fărădelegea mea.

Şi stihirile acestea (glas 6):

Să nu mă depărtezi pe mine cel rătăcit prin amăgirea balaurului celui înşelător care de demult i-a scos afară pe strămoşi. Necazuri şi boli grele m-au înconjurat şi, afară de tine, altă scăpare şi ajutor şi mângâiere nu am eu, nenorocitul. La tine scap, doctorule cel mare al sufletului meu, Sfinte Efrem, lauda cuvioşilor, nu mă părăsi pe mine.

Nimeni din cei ce aleargă la tine, nu pleacă ruşinat, neluând vindecare. Pentru aceasta, cu credinţă caldă strigă robul tău: Miluieşte-mă.

Mă pocăiesc şi strig din adâncul inimii mele: Am greşit, miluieşte-mă, Sfinte al meu, Efrem, pe mine nevrednicul tău rob şi dă-mi vindecare sufletului şi trupului.

Preotul:

Mântuieşte Dumnezeule poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta; cercetează lumea Ta cu milă şi îndurări; înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, cu puterea Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor Puteri celor fără de trupuri, cu rugăciunile Cinstitului, Slăvitului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Ioan; cu ale Sfinţilor, slăviţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli; cu ale celor între Sfinţi Părinţilor noştri mari Dascăli şi Ierarhi, Vasilie cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul, Ioan Gură de Aur; Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei şi Nectarie din Eghina, făcătorii de minuni; cu ale Sfinţilor slăviţilor şi bunilor biruitori Mucenici; cu ale Cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor Părinţilor noştri; cu ale Sfintei Cuvioasei Muceniţe Paraschevi; cu ale Sfântului Marelui Mucenic Efrem, făcătorul de minuni; cu ale Sfinţilor, drepţilor şi dumnezeieştilor Părinţi Ioachim şi Ana; cu ale Sfinţilor [numele], a căror pomenire o săvârşim astăzi şi cu ale tuturor Sfinţilor Tăi, rugămu-ne Ţie, Unule Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.

Doamne miluieşte (de 12 ori). Apoi, continuăm celelalte cântări ale Canonului.

Cântarea 7:

Irmosul:

„Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Babilon oarecând, cu cântarea Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Tu, cel ce stai cu multă îndrăzneală în jurul tronului Sfintei Treimi, mijloceşte pentru pacea lumii şi pentru mântuirea noastră, a păcătoşilor, şi întăreşte credinţa noastră ortodoxă, ca neîncetat să cântăm: Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Cei ce din cauza feluritelor păcate am ajuns ca nişte ruine jalnice şi cu totul nenorocite şi nu putem să privim spre tine, Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, Fericite, strigăm: Ridică-ne pe noi din neputinţele noastre, ca să cântăm Dumnezeului nostru: Slavă Ţie.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Nevrednicii tăi robi, Sfinte Efrem, îţi cerem: nu trece cu vederea cererile noastre pe care le înălţăm noaptea şi ziua către tine. Auzi-ne, aşadar, pe noi care cu frică şi râvnă în umilinţă strigăm: întăreşte credinţa noastră ortodoxă, pentru care tu, Sfinte, te-ai luptat până la sânge.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Doamnă de Dumnezeu Născătoare cu daruri dăruită, bucuria îngerilor şi dulceaţa tuturor Sfinţilor, şi a noastră, a păcătoşilor, nădejde, scăpare ţie îţi cerem. Preasfânta mea cu totul nevinovată, dimpreună cu Cuviosul nostru Părinte Efrem, Sfinţitul mucenic, roagă-te pentru pacea lumii şi pentru unitatea Bisericii.

Cântarea 8:

Irmosul:

„Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă ostile îngereşti, lăudaţi-L şi Îl preaînălţaţi întru toţi vecii”.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Pe modelul credinţei în cântări şi laude să-l mărim credincioşii, căci a stricat uneltirile celor fărădelege. Pentru aceasta să cântăm: Bine eşti cuvântat Dumnezeul Părinţilor noştri.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Pe cel ce locuieşte în corturile cereşti împreună cu îngerii, în cântări şi laude să-l mărim pe Efrem, viteazul ostaş şi pătimitor al lui Hristos, pe cel ce neîncetat se roagă să se mântuiască sufletele noastre.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Veniţi adunarea tuturor mucenicilor şi a cuvioşilor dimpreună cu Sfinţitul Mucenic Efrem, cugetătorul de Dumnezeu, ca cei ce staţi lângă Sfânta Treime, şi neîncetat rugaţi-vă pentru pacea lumii şi întărirea Bisericii.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Pe tine, Împărăteasa cerurilor, te laudă neîncetat cetele îngerilor şi dimpreună cu adunarea cuvioşilor te slăvesc. Cu aceştia, Preasfânta mea Născătoare de Dumnezeu, şi cu Sfinţitul Mucenic Efrem, roagă-te să se întărească credinţa ortodoxă şi să se mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 9:

Irmosul:

„Cu adevărat, Născătoare Dumnezeu te mărturisim, pe tine Fecioară curată, noi cei izbăviţi prin tine, slăvindu-te cu cetele celor fără de trup".

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

De Dumnezeu cugetătorule, pe tine te cântăm noi, cei mântuiţi prin tine din felurite neputinţe. Pentru aceasta, Sfinte Efrem, de Dumnezeu purtătorule, te fericim.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Lăudăm şi binecuvântăm pe Domnul slavei, pe cel ce a slăvit pomenirea ta, Părinte Efrem, căci tu eşti slava mucenicilor şi podoaba monahilor.

Sfinte al lui Dumnezeu, Efrem, roagă-te pentru noi.

Genunchii mi-i plec, Părinte, şi cu lacrimi strig ţie, eu, robul tău: Sfinte Efrem, ajută-mă; primeşte mica mea cântare şi mă mântuieşte.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuieşte-ne pe noi.

Pe tine, ceea ce ai născut pe Stăpânul şi Domnul slavei, te cântăm, Preacurată Stăpână, căci tu eşti Maica şi lauda ortodocşilor.

Şi îndată „Cuvine-se cu adevărat" iar preotul tămâiază altarul şi pe popor, timp în care se cântă acestea:

Bucură-te, al Mănăstirii tale dumnezeiesc ocrotitor şi stâlp luminos al monahismului.

Bucură-te, Sfinte Efrem, dumnezeiască vistierie de mir a moaştelor, prin care primim vindecări.

Bucură-te, doctorul celor neputincioşi, bucură-te, râu pururea curgător de minuni, bucură-te lauda cea mare a sufletului meu; Sfinte Efrem, de minuni făcătorule, acoperă turma ta.

Sfinte Efrem, veselia îngerilor, bucuria şi frumuseţea tuturor Sfinţilor, pe tine te rugăm: îngrădeşte Mănăstirea ta în care te-ai nevoit cu râvnă şi te-ai făcut părtaş cinstitei mucenicii.

Înălţat ai fost în copac ca pe o cruce, asemănându-te Dumnezeului tău, Stăpânului şi Izbăvitorului, pentru care ai răbdat arderea pântecelui tău, zdrobind astfel pântecele vrăjmaşului şi începătorului răutăţii.

Pe tine, Sfinţitul Mucenic al lui Hristos, lauda asceţilor şi frumuseţea mucenicilor, te rugăm, Sfinte Efrem, făcătorule de minuni, miluieşte-ne degrabă cu rugăciunile tale.

Noi, cei ce ne aflăm în primejdii şi ispite, sărutăm cu toată evlavia şi râvna dumnezeiasca ta icoană, pe care ai salvat-o, Fericite, de la arderea focului celui a toate mistuitor, arătând prin minuni, Sfinte Efrem, şi această minune.

Cu toate oştirile îngereşti, cu Ioan Botezătorul, cu Apostolii cei slăviţi şi cu tot soborul Sfinţilor, Preacurată, Fiului tău te roagă, toţi să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru...

Şi aceste tropare:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, (glasul 2)

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe

noi de vrăjmaşii noştri; că Tu ești Dumnezeul nostru și noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale suntem şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne izbăvim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Preotul zice ectenia, după care cântăm aceste tropare, glasul 2, Podobie:

„Când Te-ai pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă, fiind cuprins de frică, se bucura, strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!”.

Bucură-te, al neputincioşilor doctor, bucură-te, toiag şi zid celor din amare nevoi, neputințe și necazuri și strâmtorări, Părinte, din primejdia sufletului la tine scăpând, pe tine te rog, nu mă trece cu vederea până în sfârşit, pentru că tu îmi eşti păzitor, Cuvioase Efrem.

Mântuieşte pe robii care nădăjduiesc întru tine, Cuvioase Efrem, bucuria şi acoperirea noastră, te rugăm nu trece cu vederea, Părinte, pe cei ce cu credinţă şi râvnă scapă la milostivirea ta. Izbăveşte de nenorociri pe toţi care aleargă la racla ta şi îţi sărută moaştele.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Paraclisul al doilea al Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou

(Alcătuire a părintelui Gherasim Athonitul)

După binecuvântarea preotului, se zic rugăciunile începătoare, apoi *Doamne miluieşte* (de 12 ori), Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin. Veniţi să ne închinăm... (de 3 ori), Psalmul 142, Slavă... Şi acum... Aliluia... (de 3 ori) apoi cântăm „Dumnezeu este Domnul...”, după care aceste tropare, glasul 4:

Irmosul:

„Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule; veseleşte cu puterea Ta pe cei binecredincioşi, dăruindu-le biruinţă asupra celui protivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă”.

Celor ce se apropie de cinstitele tale moaşte şi cer mijlocirea ta cea caldă, dă-le pururea dumnezeiasca ta ocrotire, izbăvindu-i pe aceştia de ispite, primejdii şi de toate necazurile şi de bolile cumplite, Sfinte Cuvioase Mucenice Efrem, ca cel ce eşti Mântuitorului slujitor preafierbinte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Prin aflarea cinstitelor tale moaşte, ai veselit sfânta ta mănăstire şi ai umplut de bucurie inimile credincioşilor care, câştigând harul tău, strigă: Tu eşti adăpostirea noastră şi cald apărător, Sfinte Cuvioase Mucenice Efrem. Pentru aceasta, izbăveşte-ne de necazuri cumplite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Niciodată nu vom tăcea, de Dumnezeu Născătoare, a vesti noi, nevrednicii, puterile tale, că de nu ai fi stat înainte rugându-te pentru noi, cine ne-ar fi izbăvit dintru atâtea nevoi? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? De la tine, Stăpână, nu ne vom depărta, căci tu îi izbăveşti pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Apoi *Psalmul 50* şi îndată cântăm Canonul, al cărui acrostih în greceşte este: „Veseleşte-ne pe noi, Părinte cu slava ta".

Cântarea 1, glasul 8:

Irmosul:

„Apa trecând-o ca pe uscat şi de răutatea egiptenilor scăpând, israeliteanul striga: Izbăvitorului şi Dumnezeului nostru să-i cântăm".

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Ca un crin de primăvară din pământ au ieşit, Părinte Efrem, cinstitele tale moaşte, izgonind prin mireasmă cerească greul miros al patimilor.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

De sus cercetând mănăstirea ta, care te cinsteşte cu evlavie, dă-i acesteia, Sfinte Efrem preafericite, bogatul har al binecuvântării tale.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Cu lumina sfintelor tale rugăciuni, ceaţa păcatelor şi noaptea ispitelor, împrăştie-le, Părinte, celor ce cu credinţă se închină la sfintele tale moaşte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Izbăveşte-mă de toată uneltirea vrăjmaşului celui netrupesc cu cinstită mijlocirea ta, întăreşte-mă, ceea ce eşti singura Născătoare de Dumnezeu, ca să cânt slava ta cea nespusă.

Cântarea 3:

Irmosul:

„Doamne, Cel ce ai făcut cele de deasupra crugului ceresc şi ai zidit Biserica, Tu pe mine mă întăreşte întru dragostea Ta, că Tu eşti marginea doririlor şi credincioşilor întărire, Unule Iubitorule de oameni".

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Răsărit-au în vremurile din urmă, ca o stea prealuminoasă, prin descoperire, sfintele tale moaşte, Părinte, luminând inimile celor care cer ajutorul tău.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Prin roua cinstitelor tale rugăciuni, stingi arşiţa tuturor bolilor şi a grelelor necazuri. Pentru aceasta strigăm ţie: Stinge durerile noastre, Sfinte, cu ploaia dumnezeiescului Duh.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Celor ce alergă cu râvnă la sfintele tale moaşte, le aduci vindecare, Părinte, şi izbăvire de toată răutatea; căci tu le dai tuturor har şi milă, ca un preaîndurat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tron înţelegător te-ai arătat şi cort de aur al Împăratului slavei şi Atotţiitorului, Fecioară preacurată. Pentru aceasta arată-mă şi pe mine, prin faptele curăţiei, locaş al dumnezeiescului har.

Mântuieşte, cu dumnezeiasca ta ocrotire, de toată vătămarea, de boli şi de necazuri, pe cei ce vin la tine, purtătorule de Dumnezeu Efrem, Mare Mucenice al lui Hristos.

Caută cu milostivire, de Dumnezeu Născătoare prealăudată, spre necazul meu cel cumplit al trupului şi vindecă durerea sufletului meu.

Apoi preotul zice ectenia, după care se cântă Sedelna, glasul 2:

Podobie: „Rugătoare fierbinte...”

Cald ocrotitor te-ai arătat cu adevărat, prin descoperirea sfintelor tale moaşte, nouă, celor ce alergăm cu credinţă la mijlocirea ta, Sfinte Efrem, de Dumnezeu fericite. De aceea, îţi strigăm cu credinţă: Roagă-te, Părinte, lui Hristos pentru noi toţi.

Cântarea 4:

Irmosul:

„Am auzit, Doamne, taina rânduielii Tale, am înţeles lucrurile Tale şi am preaslăvit Dumnezeirea Ta”.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

În multe feluri te arăţi, Fericite, celor ce cheamă dumnezeiescul tău nume şi le împlineşti, Cuvioase Efrem, cererile cele către mântuire.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Celor neputincioşi vindecare şi celor necăjiţi bucuria cea mai bună, iar celor ce aleargă la acoperământul tău, dă-le ajutorul cel de sus, Sfinte Efrem.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Sfinte Efrem, păzeşte mănăstirea ta, în care se cinstesc sfintele tale moaşte, nevătămată de uneltirile vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

În pântecele tău, Curată, a răsărit Soarele dreptăţii, cu ale Cărui raze luminează, cu totul, cugetul meu cel întunecat.

Cântarea 5:

Irmosul:

„Luminează-ne pe noi, Doamne, cu poruncile Tale şi cu braţul Tău cel înalt; pacea Ta dă-o nouă, Iubitorule de oameni”.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toiagul puternicei tale rugăciuni alungă, Sfinte Efrem, pe vrăjmaşul cel nevăzut care urlă după noi ca un leu.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Bine te-ai luptat şi acum te-ai făcut cunoscut nouă prin descoperirea sfintelor tale moaşte şi sfinţind, fericite, sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Tare ajutor te-ai arătat, Sfinte, mănăstirii pe care ai îmbogăţit-o, ca pe o dumnezeiască vistierie, cu sfintele tale moaşte cele izvorâtoare de mir.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Curată Născătoare de Dumnezeu, nevinovată şi pururea fecioară, sufletul meu cel slăbănogit de patimi, fă-l vrednic de tămăduire cu harul tău.

Cântarea 6:

Irmosul:

„Rugăciunea mea voi vărsa către Domnul şi Lui voi spune scârbele mele; că s-a umplut sufletul meu de răutăţi şi viaţa mea de iad s-a apropiat şi ca Iona mă rog: Dumnezeule, din stricăciune scoate-mă”.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

În zilele din urmă, harul Duhului Sfânt te-a arătat, vindecător al sufletelor şi al trupurilor noastre, preafericite Părinte, descoperind sfintele tale moaşte din gropile pământului, după un timp de tăinuire.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Înzdrăvenind mădularele paraliticului care s-a închinat la sfintele tale moaşte şi întărindu-l cu frica de Domnul, l-ai arătat sănătos pe acesta, Părinte. Pentru aceasta, a plecat cu bucurie, slăvind facerea ta de minuni.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Când te-ai arătat egumenei, i-ai făcut cunoscute cele despre tine; şi acum, Părinte, celor ce te doresc, arată-le sfânta ta faţă şi umple-i de bucurie cerească, Sfinte Efrem, de Dumnezeu slăvite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Vas ales şi Biserică luminoasă a celui Preaînalt te-ai arătat, din curatele tale sângiuiri, Fecioară, dând lumii ca om pe Hristos, pe care roagă-L să miluiască sufletele noastre.

Mântuieşte cu sfânta ta ocrotire pe cei ce vin la tine, de toată vătămarea, de boli şi de necazuri, purtătorule de Dumnezeu Efrem, Mare Mucenice al lui Hristos.

Curată, care prin cuvânt ai născut pe Cuvântul la plinirea vremii, în chip netâlcuit, nu înceta rugându-L, ca una ce ai îndrăznire de Maică.

Condacul, glasul 2:

Podobie: „Cu ale sângiuirilor tale”

Prin descoperirea sfintelor tale moaşte, strălucirea ta ai făcut-o cunoscută tuturor, căci întotdeauna izvorăşti vindecări şi izbăveşti de întâmplări cumplite, Sfinte Efrem, pe cei ce cheamă numele tău.

Prochimenul: Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuviosului Său.

Stih: Sfinţilor din pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânşii.

Evanghelia (Matei 11, 27-30)

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu şi nimeni nu cunoaşte cine este Fiul decât numai Tatăl, şi cine este Tatăl decât numai Fiul şi cel căruia vrea Fiul să-i descopere. Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi Eu vă voi odihni pe voi. Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi-vă de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima şi veţi afla odihnă sufletelor voastre. Căci jugul Meu este bun şi povara Mea este uşoară”.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh (glas 2)

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curăţeşte mulţimea greşelilor noastre.

Şi stihurile acestea, glas 6:

Stih: Miluieşte-mă Dumnezeule după mare mila Ta şi după mulţimea îndurărilor Tale şterge fărădelegile noastre.

Chinurile barbarilor cu tărie le-ai răbdat şi Mucenic biruitor al Domnului te-ai arătat, Sfinte Efrem, şi credincioşilor bucurie mare le-ai dăruit prin aflarea moaştelor tale, prin care se alungă toată răutatea lui Veliar, iar bolile se tămăduiesc şi rănile sufletelor se vindecă. Pentru aceasta îţi strigăm: nu înceta a te ruga lui Hristos să se dăruiască tuturor iertare şi viaţă paşnică.

Preotul:

Mântuieşte Dumnezeule poporul Tău şi binecuvintează moştenirea Ta; cercetează lumea Ta cu milă şi îndurări; înalţă fruntea creştinilor ortodocşi şi trimite peste noi milele Tale cele bogate; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre Născătoarei de Dumnezeu şi pururea Fecioarei Maria, cu puterea Cinstitei şi de viaţă făcătoarei Cruci, cu ocrotirile cinstitelor, cereştilor Puteri celor fără de trupuri, cu rugăciunile Cinstitului, Slăvitului Prooroc, Înaintemergătorului şi Botezătorului Îoan; cu ale Sfinţilor, slăviţilor şi întru tot lăudaţilor Apostoli; cu ale celor între Sfinţi Părinţilor noştri mari Dascăli şi Ierarhi, Vasilie cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul, Ioan Gură de Aur; Nicolae, arhiepiscopul Mirelor Lichiei şi Nectarie din Eghina, făcătorii de minuni; cu ale Sfinţilor slăviţilor şi bunilor biruitori Mucenici; cu ale Cuvioşilor şi de Dumnezeu purtătorilor Părinţilor noştri; cu ale Sfintei Cuvioasei Muceniţe Paraschevi; cu ale Sfântului Marelui Mucenic Efrem, făcătorul de minuni; cu ale Sfinţilor, drepţilor şi dumnezeieştilor Părinţi Ioachim şi Ana; cu ale Sfinţilor [numele], a căror pomenire o săvârşim astăzi şi cu ale tuturor Sfinţilor Tăi, rugămu-ne Ţie, Unule Mult-milostive Doamne, auzi-ne pe noi păcătoşii, care ne rugăm Ţie, şi ne miluieşte pe noi.

Cântarea 7:

Irmosul:

„Tinerii cei ce au mers din Iudeea în Ba-bilon oarecând, cu cântarea Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeul Părinţilor noştri, bine eşti cuvântat”.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Din cer venind aici la turma ta, cugetătorule de Dumnezeu, te arăţi în chip slăvit prin felurite arătări şi plineşti cererile celor ce te laudă, Cuvioase Mucenice Efrem.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

În chip străin arătându-te în vis şi aievea, întru tot fericite părinte Efrem, dăruieşti bucurie şi mulţime de daruri, celor ce slăvesc sfânta ta viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Sfânta ta Mănăstire, îmbogăţită cu sfintele tale moaşte ca şi cu o dumnezeiască sfinţire şi dar sfânt, prin harul tău sfinţeşte pe cei ce de pretutindeni aleargă cu credinţă la dânsa.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Prin lucrarea nematerialnică a cinstitei tale rugăciuni, de Dumnezeu dăruită, sufletul meu învredniceşte-l să dea roade de pocăinţă ca, după sfârşit, să mă fac părtaş vieţii celei de sus.

Cântarea 8:

Irmosul:

„Pe Împăratul Ceresc, pe care Îl laudă ostile îngereşti, lăudaţi-L şi Îl preaînălţaţi întru toţi vecii".

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Bucură, Părinte Efrem, cu ajutorul tău cel îmbucurător pe cei ce suspină în întristări şi nevoi, ferindu-i de toată amărăciunea.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Cu roua dumnezeieştilor rugăciuni, cugetătorule de Dumnezeu, durerea cea arzătoare a sufletului meu, stinge-o şi dăruieşte-mi dumnezeiască alinare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Părinte, locuind cu cetele Sfinţilor, roagă-te cu aceştia pentru cei ce cinstesc sfintele tale moaşte, de Dumnezeu purtătorule.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Scoate-mă, Fiică, din stăpânirea vrăjmaşului şi spală-mi mintea mea cea întinată prin gânduri şi fapte păcătoase.

Cântarea 9:

Irmosul:

„Cu adevărat, Născătoare Dumnezeu te mărturisim, pe tine Fecioară curată, noi cei izbăviţi prin tine, slăvindu-te cu cetele celor fără de trup".

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Tămăduieşte, întru tot fericite, de tot răul obicei pe cei ce se apropie de sfintele tale moaşte, Cuvioase Mucenice al Domnului, fericite Efrem.

Sfinte Efrem, roagă-te Lui Dumnezeu pentru noi.

Mănăstirea ta cea sfântă, neîncetat păzeşte-o, Sfinte, cu minunata ta ocrotire de uneltirile lui Veliar şi de tot necazul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh

Noule între Sfinţi, ca cel arătat în cele din urmă vremi, făcătorule de minuni Sfinte Efrem vrednicule de laudă, izbăveşte-mă şi pe mine de sminteala vrăjmaşului.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Mintea mea, Născătoare de Dumnezeu, arată-o biruitoare asupra gândurilor doritoare de cele pământeşti ale celui rău şi inima mea fă-o părtaşă dumnezeieştii luminări.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită şi preanevinovată şi Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce eşti mai cinstită decât Heruvimii şi mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii; care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Apoi preotul tămâiază altarul şi pe popor, timp în care se cântă aceste tropare:

Bucură-te, cel ce te-ai luptat cu tărie de demult şi te-ai făcut cunoscut acum Bisericii lui Hristos prin descoperirea dumnezeieştilor tale moaşte, Cuvioase Mucenice Efrem, vrednicule de uimire.

Te-ai arătat şi ai adeverit în chip lămurit chemarea ta, Părinte, şi cinstitul tău sfârşit. De aceea, închinându-ne la dumnezeieştile tale moaşte, Cuvioase Mucenice Efrem, primim har.

Neştiut ai rămas mulţi ani şi prin descoperirea cinstitelor tale moaşte, ai arătat lumii harul tău cel bogat lucrând minuni, fericite Efrem.

Bucură-te, al Cuvioşilor părtaş; bucură-te, cel ce ai râvnit la virtutea Mucenicilor; bucură-te, cel ce în muntele Neprihăniţilor ai fost descoperit.

Prin puterea dumnezeiască izvorăşti har şi trupul tău vindecă pe cei neputincioşi. Pentru aceasta, cei ce vin la sfânta ta mănăstire dobândesc sănătatea sufletului şi a trupului.

Având îndrăzneală către Hristos, Sfinte Efrem de Dumnezeu purtătorule, roagă-te cu dinadinsul pentru Mănăstirea ta, care îţi este închinată, şi pentru toţi care cer ajutorul tău.

Cu toate oştirile îngereşti, cu Botezătorul, cu Apostolii cei slăviţi şi cu tot soborul Sfinţilor, Preacurată, Fiului tău te roagă, toţi să ne mântuim.

Sfinte Dumnezeule... Preasfântă Treime... Tatăl nostru...

Şi aceste tropare:

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie ca unui Stăpân, noi păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri; că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale suntem şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne izbăvim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Apoi preotul zice ectenia, după care se cântă pe larg aceste tropare (glasul 2):

Podobie: „Când Te-ai pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase, şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă, fiind cuprins de frică, se bucura, strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni!”.

Pe toţi care cad cu credinţă la moaştele tale cele izvorâtoare de mir, Fericite Efrem, acoperă-i şi izbăveşte-i din tot necazul, şi iertarea greşelilor şi vindecarea tuturor bolilor cere de la Hristos Dumnezeu. Binecuvintează, cugetătorule de Dumnezeu, cinstita ta Mănăstire, care a fost închinată purtării tale de grijă.

Stăpână, primeşte rugăciunile robilor tăi şi ne izbăveşte de toată nevoia şi necazul.

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzeşte-mă sub acoperământul tău.

Pentru rugăciunile Sfinţilor Părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Acatistul întâi al Sfântului Efrem cel Nou

Se face începutul obişnuit, apoi se zice:

Condacul 1:

Să se bucure credincioşii şi să se veselească, mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru aflarea sfintelor moaşte ale mult-pătimitorului mucenic Efrem, prin care se revarsă mulţime de minuni şi se arată mulţime de tămăduiri, şi să îi cânte într-un glas robului Său: Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Icosul 1:

Văzut-a stareţa Macaria cereasca procesiune în care sfintele tale moaşte erau purtate cu evlavie de oamenii pe care i-ai ajutat în multe feluri. Cine poate spune câţi bolnavi au scăpat de suferinţele lor prin rugăciunile tale? Sau câţi copii s-au izbăvit de bolile care îi apăsau? Sau câţi oameni au biruit încercările prin care treceau, alergând la tine? Pentru care îţi cântăm:

Bucură-te, că, mult pătimind pentru Hristos, ai primit cununa cea neveştejită;

Bucură-te, că sângele tău mucenicesc a dat roadă în ogorul Bisericii;

Bucură-te, că aflarea sfintelor tale moaşte a adus bucurie creştinilor;

Bucură-te, că din icoanele tale izvorăsc lacrimi şi mir;

Bucură-te, că, prin aceasta, vedem că nu te-ai depărtat de noi;

Bucură-te, că s-au înălţat multe biserici şi paraclise cu hramul tău;

Bucură-te, nădejde a celor înviforaţi de deznădejde şi de necredinţă;

Bucură-te, că te-ai arătat tinerei care s-a închinat la moaştele Sfântului Ioan Rusul;

Bucură-te, că ea a cunoscut că sfinţii împreună lucrează spre folosul oamenilor;

Bucură-te, că le-ai cerut celor pe care i-ai ajutat să nu treacă sub tăcere minunile tale;

Bucură-te, cel ce ai leacuri pentru toate felurile de boli;

Bucură-te, că vestea harismelor tale în tot pământul s-a răspândit;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 2:

„Ieşi afară, Lazăre, prietene iubit”, a auzit în vis bolnava glasul tău, ca oarecând Lazăr din Evanghelie glasul Mântuitorului, şi, după ce s-a tămăduit, văzând chipul tău zugrăvit în icoană, te-a recunoscut cu bucurie. Şi, dând mărturie despre ajutorul tău, i-a îndemnat pe oameni să Îi cânte Iui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 2:

Te-ai arătat mamei copilului bolnav, zicându-i: „Sunt Efrem. Tot timpul mă gândesc la tine”. O, de ne-am învrednici şi noi de un asemenea dar ceresc... Ştiind că mare este iubirea pe care o arăţi celor credincioşi, îndrăznim să te rugăm să porţi de grijă şi sufletelor noastre şi zicem către tine:

Bucură-te, că, urmând Sfântului Efrem Sirul, te-ai făcut alăută duhovnicească;

Bucură-te, vrednic ucenic al Mântuitorului Hristos, biruitorul morţii;

Bucură-te, propovăduitorule al credinţei în înviere;

Bucură-te, că pomenirea ta o prăznuim cu mare cinste;

Bucură-te, dar făcut de Dumnezeu poporului credincios;

Bucură-te, că ai defăimat credinţa agarenilor şi L-ai mărturisit pe Hristos;

Bucură-te, că, prin răbdarea ta, te-ai arătat mai puternic decât prigonitorii tăi;

Bucură-te, că sfintele tale moaşte sunt mărturie a sfinţeniei tale;

Bucură-te, că racla ta este propovăduitoare a vieţii veşnice;

Bucură-te, că ne călăuzeşti spre învierea duhovnicească;

Bucură-te, sabie ascuţită care taie spinii păcatelor care ne apasă;

Bucură-te, foc care arde pleava din ţarina sufletelor noastre;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 3:

Am aflat de tânăra pe care ai chemat-o în chip minunat la mănăstirea ta, ca să se închine la sfintele tale moaşte şi să o binecuvântezi, şi ştim că ai vindecat-o de boala ei după ce a stăruit în rugăciune către tine. Iar noi suspinăm după cerescul tău ajutor, sfinte, vrând să trăim şi noi acoperiţi de binecuvântarea ta, ca să Îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 3:

Te-ai arătat în vis femeii care s-a rugat ţie pentru a scăpa de cancer şi i-ai spus: „De acum înainte voi fi ocrotitorul tău", şi ea s-a întărit în credinţă. Fii de acum înainte şi ocrotitorul nostru, sfinte, şi ajută-ne pe noi şi pe toţi creştinii, pe toţi ierarhii şi preoţii, pe toţi monahii şi mirenii, pe părinţi şi pe copii să cunoască darul dat ţie de la Dumnezeu, ca să îţi aducă laude ca acestea:

Bucură-te, că L-ai iubit pe Hristos şi El ţi-a dat darul iubirii jertfelnice;

Bucură-te, chemare tainică a pelerinilor spre mănăstirea ta;

Bucură-te, că de multe ori te-ai arătat în chip minunat celor ce aveau nevoie de ajutor;

Bucură-te, că ne înveţi să nu căutăm iubire de la oameni, ci de la Dumnezeu;

Bucură-te, că sufletul tău este plin de iubire dumnezeiască pentru noi;

Bucură-te, că de la tine învăţăm să lepădăm voia noastră cea rea;

Bucură-te, cel ce alungi dezbinarea dintre credincioşi;

Bucură-te, că ne înveţi să preţuim iubirea pentru aproapele mai mult decât dreptatea;

Bucură-te, că îi binecuvântezi pe cei care îşi împlinesc făgăduinţele cucernice;

Bucură-te, mângâietorule al celor neputincioşi şi neajutoraţi;

Bucură-te, stavilă împotriva celor care vor să facă rău;

Bucură-te, că, prin chemarea numelui tău, arătările drăceşti se risipesc;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 4:

Femeia care îţi ceruse o cruce pe care să o poată duce, a primit crucea naşterii celui de-al doilea prunc, deşi vreme de opt ani pântecele ei fusese sterp. Şi ea, îndemnându-i pe cei căsătoriţi să aducă pe lume copii şi să îi crească spre slava lui Dumnezeu, fără să se teamă de greutăţi, I-a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 4:

Șapte ani s-a rugat Domnului, tânăra Sofia, pentru a-i face un copil soţului ei, şi sufletul ei se umpluse de deznădejde, dar, rugându-se ţie, ai ajutat-o. Şi când, după naştere, pruncul s-a îmbolnăvit, doctorii au spus că va muri, însă mama a răspuns cu nădejde, că pruncul nu va păţi nimic rău, căci este copilul promis de tine. Şi nu ai ruşinat credinţa ei, ci ai ruşinat ştiinţa doctorilor, căci pruncul s-a vindecat şi mama ţi-a cântat unele ca acestea:

Bucură-te, doctor trimis de Dumnezeu la căpătâiul celor bolnavi;

Bucură-te, că femeia care ţi-a cerut o cruce pe care să o poată duce a mai adus pe lume un copil;

Bucură-te, că îi ajuţi pe cei căsătoriţi să lepede frica de a avea copii;

Bucură-te, că îi înveţi să caute voia lui Dumnezeu şi să se lepede de voia lor;

Bucură-te, că pe copilul care îşi unsese picioarele cu ulei de la mănăstirea ta l-ai ferit de moarte năprasnică;

Bucură-te, că pe pruncul despre care doctorii au spus că va orbi şi va avea mintea tulburată l-ai însănătoşit;

Bucură-te, că vindeci nu numai trupurile, ci şi minţile bolnave;

Bucură-te, că îi faci pe doctorii neiscusiţi mai pricepuţi decât pe doctorii cu nume mare;

Bucură-te, cel ce primeşti rugăciunile bolnavilor şi ale doctorilor;

Bucură-te, că îi cercetezi pe cei mistuiţi de fierbinţeala bolii;

Bucură-te, că, prin lucrarea ta, se biruieşte rânduiala firii;

Bucură-te, leac ceresc care alungi orice boală şi durere;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 5:

Mult s-au întristat părinţii lui Eftimie când copilul a început să nu îi mai recunoască, să îi muşte şi să îi lovească şi, îmbolnăvindu-se din ce în ce mai rău, doctorii au mărturisit că nu se pricep să îl ajute. Dar după ce rudele lui s-au rugat ţie, te-ai arătat de trei ori în camera de spital şi boala a început să se stingă, până ce copilul s-a tămăduit şi toţi I-au cântat lui Dumnezeu cântarea: Aliluia!

Icosul 5:

Când puţin-credincioşii doctori au spus că pruncul purtat în pântece de preoteasa părintelui Mihail are mari probleme de sănătate şi i-au ispitit pe părinţi să se învoiască la păcatul prunc-uciderii, preotul a zis: „Vom fi răsplătiţi dacă Dumnezeu va lăsa să ducem o cruce aşa de grea cum ne-a spus doctorul”. Dar, pentru rugăciunile lor, i-ai ajutat şi copilul s-a născut sănătos, iar mai apoi a primit la botez numele tău şi preotul ţi-a adus împreună cu preoteasa laude ca acestea:

Bucură-te, floare a raiului care înmiresmezi casele creştinilor;

Bucură-te, că părintele Mihail a cunoscut puterea rugăciunilor tale;

Bucură-te, că preoteasa lui a propovăduit minunile tale;

Bucură-te, că te rogi pentru noi să primim întărire în credinţă;

Bucură-te, că ne îndrumi să ascultăm de Dumnezeu mai mul decât de doctori;

Bucură-te, că prin rugăciunile tale copiii care erau pe patul de moarte s-au tămăduit;

Bucură-te, că îi fereşti de moarte năprasnică pe cei pentru care ne rugăm ţie;

Bucură-te, liman al sufletelor îngenuncheate de suferinţă;

Bucură-te, cel ce ştergi ochii înlăcrimaţi ai părinţilor ispitiţi de deznădejde;

Bucură-te, cel ce alungi demonii din copiii îndrăciţi;

Bucură-te, că la tine caută uşurare cei chinuiţi de duhurile necurate;

Bucură-te, fierbinte rugător pentru neamul creştinesc;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 6:

Auzind-o pe mama lor, promiţându-ţi că dacă se va vindeca de boala ei, va mai face un copil şi îi va pune numele tău, cei şase copii au spus într-un glas „Nu acum, mamă, alţi copii, îngrijeşte-ne doar pe noi”. Dar femeia, primind ajutorul cerut, nu a ascultat de cuvintele egoiste ale copiilor, ci de glasul conştiinţei, şi şi-a ţinut făgăduinţa, lăudându-L pe Dumnezeu şi zicând: Aliluia!

Icosul 6:

Zece prunci muriseră în pântecele femeii ce purta numele Evangheliei, unul murise după naştere şi doar unul singur rămăsese în viaţă şi, când femeia a zămislit din nou, doctorii i-au cerut să renunţe la prunc. Dar ea şi-a pus nădejdea în Dumnezeu şi în rugăciunile tale, răbdând prigonirile bărbatului ei care o sfătuia să se împovăreze cu păcatul prunc-uciderii. Răbdarea i-a fost încununată şi a adus pe lume o fetiţă, pentru care minune te lăudăm zicând:

Bucură-te, că, biruind ispitele, femeia a adus pruncul pe lume;

Bucură-te, cel ce ajuţi mamele în vremea sarcinii şi în vremea naşterii;

Bucură-te, că fereşti mamele credincioase de păcatul prunc-uciderii;

Bucură-te, că, ocrotite de tine, ele Îl ascultă pe Dumnezeu şi nu pe doctorii cu inimile împietrite;

Bucură-te, că dai putere mamelor să stea împotriva soţilor lor necredincioşi;

Bucură-te, cel ce ai dezlegat pântecele cele neroditoare;

Bucură-te, că ai vindecat trupurile bolnave ale femeilor care nu mai puteau avea copii;

Bucură-te, că pe femeile care nu vor să facă copii le întorci la pocăinţă;

Bucură-te, văzând mulţimea de copii care au venit pe lume păziţi de tine;

Bucură-te, că doctorii au rămas fără glas văzând că ai arătat cu putinţă cele cu neputinţă;

Bucură-te, că ai ascultat rugăciunile copiilor care nu voiau să fie singuri la părinţi;

Bucură-te, că pe pruncii cărora părinţii au vrut să le pună numele tău îi ocroteşti;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 7:

Mult s-a rugat lui Dumnezeu Atena pentru mama ei muribundă şi aceasta te-a văzut făgăduindu-i că se va vindeca. „Este o adevărată înviere din morţi”, au spus medicii, pentru că femeii îi apăruseră plămâni noi şi sănătoşi, pentru care cu toţi I-au cântat lui Dumnezeu cu credinţă: Aliluia!

Icosul 7:

Te-ai arătat în vis fetiţei Ecaterina, stând lângă ea atunci când tatăl ei ţi se ruga, făcând metanii. Şi ea a priceput cât de mare este folosul copiilor care sunt ocrotiţi de rugăciunile părinţilor lor. Iar noi, rugându-te să ai grijă de toţi copiii binecredincioşi, te lăudăm aşa:

Bucură-te, reazem al copiilor pentru rugăciunile părinţilor lor;

Bucură-te, că ai urmat Sfântului Stelian în grija arătată copiilor;

Bucură-te, glas care îndemni tinerii să meargă pe calea Bisericii;

Bucură-te, că te-ai arătat tânărului care voia să se sinucidă;

Bucură-te, că l-ai ajutat să înţeleagă cât de mare era povara păcatelor lui;

Bucură-te, că, ducându-l la casa lui, l-ai trezit din beţia păcatelor;

Bucură-te, că, ajutat de tine, a lăsat patima băuturii şi lanţurile drogurilor;

Bucură-te, înger păzitor care aduci liniştea în sufletele tulburate;

Bucură-te, că, prin arătarea ta, ai salvat viaţa tinerei femei care voia să îşi pună capăt zilelor;

Bucură-te, că îi ajuţi pe tineri să îşi găsească un rost în viaţă;

Bucură-te, că goneşti lenevia cea ucigătoare de suflet;

Bucură-te, că, pentru rugăciunile copiilor credincioşi, îi ocroteşti pe părinţii lor;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 8:

„Cel mai de preţ ajutor pentru copil este Sfânta Împărtăşanie”, i-ai spus femeii al cărei prunc venise pe lume prin mijlocirea ta. Trezeşte, sfinte, râvna în toţi părinţii credincioşi ca să îi crească pe copii aproape de biserică, pentru a primi Sfintele Taine nu spre osândă, ci spre viaţa veşnică, şi ca să înalţe împreună cu ei lui Dumnezeu cântarea: Aliluia!

Icosul 8:

Venind o fetiţă nouă la orfelinatul aflat în grija mănăstirii tale, s-a mirat văzând cum ceilalţi copii se pregăteau de spovedanie, scriindu-şi greşelile pe hârtie, pentru a nu uita să le mărturisească. Însă mirarea ei s-a stins atunci când i-ai apărut în vis şi i-ai cerut să meargă şi ea la spovedanie, pentru care lucru îţi cântăm aşa:

Bucură-te, că, ascultând povaţa ta, fetiţa a început să se spovedească;

Bucură-te, că ea a devenit mărturisitoare a minunilor tale;

Bucură-te, că pe mulţi i-ai îndreptat spre scaunul de spovedanie;

Bucură-te, că şi de la copii primeşti laude aduse ca prinos al inimii;

Bucură-te, pecete a sfinţeniei pusă pe inimile celor care se roagă ţie;

Bucură-te, că îi înveţi pe copii să se pregătească să primească Sfânta Împărtăşanie;

Bucură-te, dascăl al rugăciunii pentru cei care te cinstesc;

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, copiii devin mici apostoli ai dreptei credinţe;

Bucură-te, rugătorule pentru tinerii neascultători şi puţin-credincioşi;

Bucură-te, că pe tineri îi aduci la înţelepciunea celor bătrâni;

Bucură-te, cel ce îi înveţi pe părinţi să îşi crească fiii aproape de Biserică;

Bucură-te, comoară de mult preţ ascunsă în vistieria inimilor noastre;

Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 9:

Tinerei care se rugase ţie să poată întemeia o familie, i-ai spus în vis: „Te voi ajuta să fii alături de cel pe care îl vrei”. Şi cuvântul tău s-a adeverit căci tânărul, pe care-l iubea, a cerut-o şi a luat-o de soţie. Ajută-i, sfinte, pe toţi tinerii care vor să pornească pe calea familiei să facă alegerea cea bună, pentru ca nunta lor să fie binecuvântată de Dumnezeu şi în toate zilele vieţii lor să Îi cânte: Aliluia!

Icosul 9:

Fiind alungată de soţul ei şi de părinţii nemilostivi, mult a lăcrimat Maria, necăjindu-se că fiul ei creşte departe de tatăl său. Dar, după ce ea s-a rugat să îi ajuţi, a doua zi soţul şi-a înţeles greşeala şi a rugat-o să se întoarcă acasă. Văzând grabnicul tău ajutor, ne rugăm ţie să alungi dezbinarea şi tulburarea din toate familiile creştine, îndemnându-i pe toţi să te laude împreună cu noi:

Bucură-te, că eşti aproape de cei apăsaţi de povara singurătăţii;
Bucură-te, că aduci pacea în casele în care diavolul a adus dezbinare;
Bucură-te, că îi întorci la familiile lor pe cei pe care patimile i-au robit;
Bucură-te, că înmoi inimile împietrite şi îi întorci tulburarea în linişte;
Bucură-te, aflătorule al lucrurilor pierdute;
Bucură-te, că celor nedreptăţiţi le-ai vădit dreptatea în faţa judecătorilor;
Bucură-te, că ridici ocara celor defăimaţi pe nedrept;
Bucură-te, că pe oamenii care nu aveau unde să muncească i-ai îndrumat cu folos;
Bucură-te, odihnă a celor istoviţi din pricina lucrului peste măsură;
Bucură-te, cel ce ne înveţi dreapta socoteală;
Bucură-te, cel ce te-ai arătat printre musafirii din casa creştinului credincios;
Bucură-te, pridvor pentru cei ce stau departe de lumina Sfântului Botez;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 10:

Mult s-a ostenit să lucreze, spre slava lui Dumnezeu, iconarul cărturar Fotie, în casa căruia s-a zugrăvit prima ta icoană, sfinte. Şi, fiind încununat pentru că şi-a înmulţit talanţii, la sfârşitul vieţii sale i-ai luat sufletul la cer, pe care lucru văzându-l, evlavioasa lui soţie I-a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 10:

„Ascultă, copila mea, o voi lua cu mine pe mama ta, dar nu te teme. Este voia lui Dumnezeu şi uite ce loc minunat i-am pregătit”, i-ai spus Anulei, arătându-i frumuseţile raiului. „Nu te lăsa pradă durerii, căci eu voi fi mereu alături de tine şi te voi ocroti”, a auzit ea făgăduinţa ta, şi sufletul ei s-a liniştit. Iar noi te rugăm să fii aproape de toţi copiii orfani şi zicem către tine unele ca acestea:

Bucură-te, că nu laşi pe nimeni fără ajutor în vremea necazurilor;
Bucură-te, că pe copiii orfani îi sprijineşti;
Bucură-te, că îi ajuţi să aleagă binele şi să se ferească de păcat;
Bucură-te, dăruitorule al celor de trebuinţă;
Bucură-te, chivernisitorule al celor de folos;
Bucură-te, păzitorule al curăţiei tinerilor;
Bucură-te, părinte, icoană a virtuţilor zugrăvită în sufletele noastre;
Bucură-te, că ai defăimat îmbuibarea şi ai lăudat înfrânarea;
Bucură-te, că alungi frica morţii de la cei care se roagă ţie;
Bucură-te, că pe creştini îi pregăteşti pentru întâlnirea cu Dreptul Judecător;
Bucură-te, că în ceasul morţii vii lângă cei care ţi-au cerut să le fii ocrotitor;
Bucură-te, că păstrăm în sufletele noastre cuvintele şi minunile tale;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 11:

„Îmi era cu neputinţă să mă întâlnesc cu sufletul ei pângărit", ai spus despre femeia care voia să primească ajutorul tău fără a se lepăda de fărădelegile ei şi de diavolul pe care îl slujea prin păcate. Şi, izgonindu-l pe diavol, ai îndepărtat-o de la tine pe femeie, că nu voia să îşi curăţească sufletul prin pocăinţă şi să Îi cânte lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 11:

O femeie vindecată de tine a visat că voia să se închine sfintelor tale moaşte, dar diavolul i-a stat împotrivă, spunându-i că e păcătoasă. „Tocmai pentru că sunt păcătoasă voi merge să mă închin Sfântului Efrem, chiar dacă ar trebui să mor!", a spus ea, vrând să îşi trăiască viaţa acoperită de ajutorul tău. Pentru care noi, luând pildă din râvna ei, ne rugăm aşa:

Bucură-te, că, prin rugăciunile tale, sporeşte râvna noastră pentru sfinţenie;
Bucură-te, că păcătoşilor care se pocăiesc le dai ceea ce le este de folos;
Bucură-te, cel ce, pe păcătoşii care nu leapădă păcatele, îi mustri cu asprime;
Bucură-te, veghetor al celor care vor să se închine la sfintele tale moaşte;
Bucură-te, jertfă bineprimită de Dumnezeu în altarul ceresc;
Bucură-te, risipitorule al uneltirilor celor viclene;
Bucură-te, că pe cărturarii cei iubitori de slavă îi ruşinezi;
Bucură-te, cel ce nu primeşti laudele celor făţarnici;
Bucură-te, că stai împotriva diavolilor care ne împiedică să facem faptele credinţei;
Bucură-te, că îi îndepărtezi cu sabia rugăciunii de la cei care se roagă ţie;
Bucură-te, duşman al mândriei, al lăcomiei şi al minciunii;
Bucură-te, pildă de răbdare, de credinţă şi de nevoinţă;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 12:

„Merită să suferim şi noi puţin, din iubire pentru Hristos", i-ai spus maicii care se lupta cu o ispită şi i-ai arătat semnele pătimirii tale muceniceşti. Şi noi avem nevoie de întărirea ta, sfinte, că valurile acestei vieţi s-au ridicat asupra noastră şi suntem apăsaţi de deznădejde. Ajută-ne să trecem de încercările care ne împovărează, ca să Îi putem cânta lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 12:

„Cum m-ai chemat, am sosit!" i-ai spus femeii care te rugase să îi tămăduieşti fiul, şi i-ai plinit cererea. Şi noi te chemăm, sfinte, ajută-ne, nu ne lăsa, ajută-ne, că mare nevoie avem de ajutorul tău, robule al lui Dumnezeu, şi pentru aceasta te lăudăm aşa:

Bucură-te, apărătorule al predaniilor Sfinţilor Părinţi;
Bucură-te, că faptele tale ne-au învăţat mai mult decât cuvintele;
Bucură-te, că episcopul care se îndoia de sfinţenia ta şi-a înţeles greşeala;
Bucură-te, piatră de poticnire pentru clericii nevrednici;
Bucură-te, că îi povăţuieşti să lepede păcatele şi să meargă pe calea sfinţeniei;
Bucură-te, că, la vreme de necaz, vii degrabă în ajutorul nostru;
Bucură-te, că îi fereşti de hoţi şi de tâlharii văzuţi pe cei ce duc crucea nevoinţelor;
Bucură-te, că cel care a furat o parte din sfintele tale moaşte a adus-o înapoi la mănăstire;
Bucură-te, mustrătorule al creştinilor iubitori de păcat;
Bucură-te, împreună-călătorule cu pelerinii evlavioşi;
Bucură-te, că, răbdând chinurile prigonitorilor, ne-ai învățat să nu ne temem de suferinţă;
Bucură-te, că îi răsplăteşti pe cei care se ostenesc să ajungă la sfintele tale moaşte;
Bucură-te, Sfinte Mare Mucenice Efrem, noule făcător de minuni!

Condacul 13:

(acest Condac se zice de trei ori)

O, mult pătimitorule şi mare mucenice Efrem, cel ce te-ai arătat în chip minunat şi ai dat mărturie despre iubirea pe care o ai faţă de noi, cei nemulţumitori şi nerecunoscători, care ne rugăm să facem voia lui Dumnezeu, dar trăim după voia noastră cea pătimaşă, arată şi acum ajutorul tău tuturor celor care te cheamă în rugăciune şi tuturor celor pentru care ne rugăm ţie, ca, punând început bun mântuirii, să Îi mulţumim Lui Dumnezeu, Cel în Treime lăudat, cântând: Aliluia!

Apoi se zice Icosul 1: „Văzut-a stareţa Macaria cereasca procesiune...” şi Condacul 1: „Să se bucure credincioşii...”

Acatistul al doilea al Sfântului Efrem cel Nou

Se face începutul obişnuit, apoi se zice:

Condacul 1:

Strălucitu-ne-ai tuturor, ca o nouă stea, când s-au descoperit Sfintele tale moaşte, Părinte, iar cu strălucirea minunilor tale luminezi întreaga lume. Prin mila şi smerenia ta, plineşte cererile celor care se apropie cu credinţă şi care îţi strigă ţie: Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Icosul l:

Ca un înger nemaivăzut ai fost trimis din cer şi ne-ai arătat nouă harul Prea Sfântului Duh, cu care îi mângâi pe toţi credincioşii, Sfinte Mucenice Efrem. Pentru aceasta, „Preafericit” te numim şi îţi strigăm ţie:

Bucură-te, că odinioară lupta cea bună ai purtat;

Bucură-te, că acum tu străluceşti prealuminat;

Bucură-te, cela ce ne dăruieşti nouă veselie;

Bucură-te, că pricinuieşti în ceruri bucurie;

Bucură-te, stea cu totul nouă a Bisericii lui Hristos-Dumnezeu;

Bucură-te, sabie cu două tăişuri împotriva nebuniei celui rău;

Bucură-te, că tuturor te-ai făcut pildă de sfântă nevoinţă;

Bucură-te, că în ale tale lupte ai dobândit cununi de biruinţă;

Bucură-te, întărirea cea nouă a credinţei;

Bucură-te, rana şi surparea necredinţei;

Bucură-te, că eşti putere dăruită celor credincioşi;

Bucură-te, că preschimbi inimile celor necredincioşi;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 2:

Viaţa ta sfântă şi sfârşitul preafericit au fost neştiute de oameni, dar prin descoperirea sfintelor tale moaşte, Preafericite Efrem, te-ai făcut cunoscut până la marginile pământului, îndemnându-i pe toţi să laude dumnezeiasca iconomie şi să cânte Preasfintei Treimi: Aliluia!

Icosul 2:

Dobândind noi cunoştinţa dumnezeiască a vieţii tale întru Domnul, prin arătarea sfintelor tale moaşte, lăudăm pe Cel Care te-a proslăvit prin mulţime mare de minuni, Preafericite Efrem. Prin ele tu dăruieşti mângâiere celor care îţi cântă cu umilinţă:

Bucură-te, că lui Hristos-Dumnezeu Îi eşti slujitor;

Bucură-te, că al luminii nematerialnice eşti văzător;

Bucură-te, următor plin de sârg al nevoinţei pustniceşti;

Bucură-te, fierbinte râvnitor al luptelor muceniceşti;

Bucură-te, vas preacurat, ce ai primit dumnezeiasca insuflare;

Bucură-te, floare sfântă răspândind tainica înmiresmare;

Bucură-te, înţelepte care ai lepădat deşertăciunea cea lumească;

Bucură-te, că în chip tainic ai văzut lumea cea cerească;

Bucură-te, că mulţime de înviforări ai potolit;

Bucură-te, că dorirea cea bună a duhului ţi-ai hrănit;

Bucură-te, că, prin dragostea ta sfântă, pavăză ne eşti;

Bucură-te, că înşelăciunile diavoleşti tu le stârpeşti;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 3:

Prin sfintele tale arătări, ai descoperit celor ce te-au văzut, o, Sfinte Efrem, Mucenice al Domnului, slava cea ascunsă pe care ai dobândit-o de la Dumnezeu. Iar prin mulţimea minunilor umpli de nădejde pe toţi cei ce strigă Domnului cu credinţă: Aliluia!

Icosul 3:

Ai strălucit odinioară pe Colina Neprihăniţilor, arătându-te plăcut lui Hristos prin sfântă vieţuire, iar acum, Sfinte, sfinţeşti cu sfintele tale moaşte mănăstirea ta, care se veseleşte duhovniceşte şi îţi strigă:

Bucură-te, învăţător preastrălucit al isihiei;
Bucură-te, chip al cumpătării şi trezviei;
Bucură-te, căci veseleşti minţile cele credincioase;
Bucură-te, că luminezi cugetele inimilor necredincioase;
Bucură-te, că veşmintele sufletului tău sunt cu sânge împurpurate;
Bucură-te, căci cu pecetea mucenicească faptele ţi-s încrustate;
Bucură-te, căci caznele păgânilor le-ai îndurat cu răbdare;
Bucură-te, că ai râvnit să dobândeşti cununile nepieritoare;
Bucură-te, far străluminat ce ne scoţi la neclătit liman;
Bucură-te, cela ce îndepărtezi săgetările celui viclean;
Bucură-te, că mănăstirii tale îi eşti bucurie roditoare;
Bucură-te, cupă veşnic primitoare a întreitului Soare;
Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 4:

Risipind tulburarea şi aducând încredinţare, te-ai arărat cinstitei egumene şi i-ai descoperit în chip limpede că Sfintele moaşte pe care le găsise erau ale tale. Iar ea, văzându-te, s-a umplut de dumnezeiască insuflare şi a cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 4:

Egumena, căreia i te-ai arătat, o, întru tot Fericite, ţi-a auzit glasul şi te-a văzut că îi vorbeai, iar tu i-ai descoperit numele şi chipul morţii tale. Pentru aceasta, îţi cântă unele ca acestea:

Bucură-te, Mare Mucenic din ceata călugărilor;

Bucură-te, cel proslăvit întru soborul Sfinţilor;

Bucură-te, că ai vieţuit în chipul îngeresc;

Bucură-te, că te-ai învrednicit de rodul cel ceresc;

Bucură-te, cunună aurită a sfintei tale mănăstiri;

Bucură-te, pom pururea neveştejit, plin de sfintele rodiri;

Bucură-te, că pe Colina Neprihăniţilor ai vieţuit întru nevoinţă;

Bucură-te, că dragostea de Dumnezeu ţi-a fost armă şi iscusinţă;

Bucură-te, că ai sfărâmat puterea celui pizmaş şi duşmănos;

Bucură-te, că te-ai împodobit cu frumuseţea Domnului Hristos;

Bucură-te, că sufletele întinate de păcat le curăţeşti;

Bucură-te, că mulţimea credincioşilor o veseleşti;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 5:

Prin uimitoare minuni şi prin mulţimea arătărilor tale, descoperi tuturor, în vis ori în stare de trezie, slava pe care ai dobândit-o de la Dumnezeu, Sfinte Părinte Efrem! Pentru aceasta, privind cu bucurie către slava ta, strigăm Celui Care te-a înveşmântat în lumină: Aliluia!

Icosul 5:

Racla cu Sfintele tale moaşte revarsă tămăduiri, bucurie şi sănătate celor care vin să se închine în sfânta mănăstirea ta şi-ţi cer stăruitor ajutorul, Sfinte Părinte Efrem. De aceea, copleşiţi fiind de darurile tale care se revarsă atât de bogat, strigăm către tine cu credinţă:

Bucură-te, cel care ne eşti izvor de tămăduire;

Bucură-te, că suferinzilor le eşti neîncetată izbăvire;

Bucură-te, că te arăţi celor ce dorm, dar şi celor ce veghează;

Bucură-te, că vii degrab la cei ce după ajutorul tău însetează;

Bucură-te, că tainic îi sfinţeşti pe cei ce cheamă numele tău;

Bucură-te, veselia negrăită a celor ce văd slava chipului tău;

Bucură-te, că tu tămăduieşti de bolile ce nu au vindecare;

Bucură-te, că ne ridici poverile ce le purtăm prin drăceasca insuflare;

Bucură-te, că prin pronia de Sus, multor credincioşi te-ai arătat;

Bucură-te, că îi umpli de bucurie pe cei care ţi s-au rugat;

Bucură-te, căci cortului ceresc îi eşti locuitor;

Bucură-te, preafierbinte şi minunat ocrotitor;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 6:

Cei care au dobândit facerile tale de bine s-au făcut vestitori ai minunilor tale celor fără de număr şi prin razele cuvintelor au întraripat sufletele tuturor credincioşilor. Pentru aceasta, Sfinte Părinte Efrem, mulţimile aleargă la sfântă mănăstirea ta şi dobândesc har din belşug prin sfintele tale moaşte, cântând Prea Sfântului Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 6:

Strălucind ca un alt soare, te-ai arătat şi ţi-ai făcut auzit glasul pogorât din cer, pe Colina Neprihăniţilor. Neştiut fiind de către pământeni, te-ai făcut cunoscut acum Bisericii iui Hristos, prin descoperirea Sfintelor tale moaşte, făcându-i pe toţi oamenii să îţi aducă dulce cântare aşa:

Bucură-te, stâlp al pătimirilor muceniceşti;

Bucură-te, viţă cu rodiri dumnezeieşti;

Bucură-te, sfeşnic al luminii lui Hristos;

Bucură-te, nou luminător arătat nouă, celor de jos;

Bucură-te, scară nou zidită a Bisericii Mântuitorului;

Bucură-te, că nevoinţa virtuţilor ţi-a zugrăvit chipul teoforului;

Bucură-te, piatra cea din capul unghiului a luptelor muceniceşti;

Bucură-te, că tiranilor cugetului trupesc li te împotriveşti;

Bucură-te, că întru slava muceniciei ai suit calea cea cerească;

Bucură-te, cel ce preamăreşti bunătatea dumnezeiască;

Bucură-te, cela ce ţi-ai vădit bărbăţia sufletului;

Bucură-te, tu, care abaţi turbarea vrăjmaşului;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 7:

În sânurile pământului ai rămas ascuns vreme de mai multe veacuri, Purtătorule de Dumnezeu, iar în anii din urmă te-ai arătat prin bunăvoirea Domnului, ca o comoară sfântă, Părinte Efrem, îmbogăţindu-i cu harul tău pe cei care-I strigă lui Hristos: Aliluia!

Icosul 7:

Te-ai arătat ca un nou luceafăr în Biserica lui Hristos, luminându-o cu dumnezeieştile raze ale minunilor tale, iar pe cei care cer cu râvnă mijlocirea ta cea caldă îi izbăveşti din asuprirea întunecatelor patimi. Pentru aceea, şi noi, Sfinte Părinte Efrem, îţi strigăm fără de încetare:

Bucură-te, ciorchine ce cu veselie ne îndulceşti;

Bucură-te, căci amarele mâhniri tu le risipeşti;

Bucură-te, tămăduire minunată a celor aflaţi în grele pătimiri;

Bucură-te, izbăvire a celor ce sunt împovăraţi de multe ispitiri;

Bucură-te, că eşti purtător de Dumnezeu şi Sfinţilor următor;

Bucură-te, luptător preaiscusit şi Mucenic al Împăratului tuturor;

Bucură-te, că nevoinţa cu lupta mucenicească ai împreunat;

Bucură-te, cel care slava cea de Sus ne-ai arătat;

Bucură-te, că întunericul patimilor tu îl risipeşti;

Bucură-te, că în inima drepţilor bucurie zămisleşti;

Bucură-te, că sângeroşilor păgâni le-ai biruit nebunia;

Bucură-te, că fără de strămutare ţi-ai purtat mucenicia;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 8:

Harul pe care-l dăruieşti, Preafericite Efrem, tuturor celor ce te cheamă în ajutor, se revarsă asupra lor în chip preaminunat. Pentru aceasta, vestea minunilor tale s-a răspândit în toată Attica, iar noi, care alergăm cu grăbire la Sfintele tale moaşte, Îi strigăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 8:

Întru totul luminat fiind de strălucirea dumnezeiască, nu te îndepărtezi nici o clipă de sfânta ta mănăstire, Sfinte Mare Mucenice Efrem, arătându-te în felurite chipuri celor cu inimă curată şi dăruind har îmbelşugat celor ce cu râvnă îţi cântă ţie:

Bucură-te, slavă a călugăriei;

Bucură-te, stâlpule al Ortodoxiei;

Bucură-te, curcubeu al luminii nezidite;

Bucură-te, că eşti părtaş al firii îndumnezeite;

Bucură-te, alabastru plin cu mirul lacrimii de umilinţă;

Bucură-te, surâs de bucurie izvorât din aspră nevoință;

Bucură-te, jertfă sfinţită prin război până la sânge;

Bucură-te, că prin tine nebunia necredinţei se înfrânge;

Bucură-te, viaţă înveşmântată cu monahiceasca haină;

Bucură-te, mireasmă bună a vieţuirii fără de prihană;

Bucură-te, stea care pe Colina Neprihăniţilor răsare;

Bucură-te, că în bezna vremurilor noastre eşti precum un soare;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 9:

Tu dezlegi legăturile celor slăbănogi, îi tămăduieşti pe cei îndrăciţi şi faci să înceteze mulţimea bolilor fără de leac. Pentru aceasta, atenienii, locuitorii din Pireu şi din împrejurimi se zoresc în număr mare spre mănăstirea ta, Părinte Efrem, lăudându-te pe tine şi cântând Celui Care te-a încununat: Aliluia!

Icosul 9:

O, preaminunate Părinte Efrem, când tânăra cea evlavioasă te-a văzut strălucind cu o slavă care nu era din lumea aceasta şi a auzit dumnezeieştile tale cuvinte, a mărturisit tuturor grija pe care tu o porţi mănăstirii tale. Pentru acestea toate, după cuviinţă, îţi cântăm:

Bucură-te, slava călugărilor din vremea de acum;

Bucură-te, că spre cer ai suit pe mucenicescul drum;

Bucură-te, că ocrotitor neobosit al mănăstirii tale eşti;

Bucură-te, căci cu Sfinţii îngeri dimpreună locuieşti;

Bucură-te, că i-ai tămăduit pe cei cuprinşi de noianul durerii;

Bucură-te, că pe paralitic tu l-ai ridicat prin harul înfierii;

Bucură-te, căci cu darul tău ai risipit groaznice dureri de cap;

Bucură-te, că boala diabetului tot prin darul tău a încetat;

Bucură-te, potir ceresc ce te pogori în revărsări de har;

Bucură-te, nestemată dată firii omeneşti în dar;

Bucură-te, Mare Mucenice, podoaba nevoitorilor;

Bucură-te, icoană preaslăvită a cetei călugărilor;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 10:

Cuvioasele monahii te-au văzut în dumnezeiască vedenie ori în vis, preumblându-te prin locaşul tău, Sfinte Părinte Efrem, şi umplându-se ele de o mare bucurie, te-au ales drept Sfântul lor ocrotitor. Pentru astfel de daruri, dintru smerenia inimii strigă către Dumnezeu: Aliluia!

Icosul 10:

Adunând în sufletul tău mirul cel de taină dobândit întru adâncul smereniei, dăruieşti mângâiere inimilor celor credincioşi, iar din racla cu Sfintele tale moaşte răspândeşti minunată mireasmă tuturor celor care, cu capetele plecate, îţi cântă cu evlavie:

Bucură-te, mir al smereniei preabinemirositor;

Bucură-te, că turmei tale îi eşti dumnezeiesc păstor;

Bucură-te, rai ce răspândeşti ale nestricăciunii bune înmiresmări;

Bucură-te, chiparos înalt al sfintei nepăsări;

Bucură-te, că pe potrivnicul cu răstignirea ta l-ai biruit;

Bucură-te, că prin chinurile muceniceşti Hristos te-a proslăvit;

Bucură-te, că moaştele tale în tainiţa pământului s-au aflat;

Bucură-te, căci din dumnezeiasca poruncă tu te-ai arătat;

Bucură-te, că întinăciunea sufletelor noastre tu o curăţeşti;

Bucură-te, că răutatea necredincioşilor degrab o pârjoleşti;

Bucură-te, că tu în toată vremea dăruieşti tămăduire;

Bucură-te, căci ne ocroteşti fără de contenire;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 11:

Mulţimile credincioşilor de pretutindeni L-au lăudat pe Domnul când au fost aflate Sfintele tale moaşte, căci El, prin dumnezeiasca Sa iconomie, le-a ţinut tăinuite în pământ şi nestricate de curgerea atâtor ani. Pe acestea cinstindu-le, Sfinte Efrem, şi noi ne închinăm înaintea Împăratului Vieţii, zicând: Aliluia!

Icosul 11:

Prin mijlocirea ta la tronul Mântuitorului Hristos păzeşte-ţi mănăstirea de toată nevoia şi necazul, dăruindu-i binecuvântarea ta, Părinte Efrem, căci iat-o alergând spre dobândirea darului tău şi strigând cu umilinţă către tine:

Bucură-te, zidul nostru nesurpat;

Bucură-te, al credincioşilor turn nestrămutat;

Bucură-te, păzitorul de nădejde al mănăstirii tale;

Bucură-te, căci pe copii îi ţii sub ocrotirea trezviei tale;

Bucură-te, sprijin nebiruit al monahiilor celor cu sârguinţă;

Bucură-te, tainică slavă a maicilor iubitoare de nevoinţă;

Bucură-te, cel care cererile credincioşilor le plineşti;

Bucură-te, că rugăminţile copiilor tăi le primeşti;

Bucură-te, că ne dăruieşti toate bunătăţile;

Bucură-te, că alungi de la noi toate răutăţile;

Bucură-te, că pentru lumea întreagă te rogi neîncetat;

Bucură-te, că prin tine mângâiere mare am aflat;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 12:

Din destul reverşi daruri şi belşug de veselie şi de fericire dumnezeiască, Părinte Efrem, iar racla cu Sfintele tale moaşte veseleşte sufletele noastre şi ne sfinţeşte chiar şi trupurile, nouă, celor sărmani, ce îndrăznim să grăim Prea Sfintei Treimi: Aliluia!

Icosul 12:

Lăudându-ţi luptele în cântările noastre, Părinte Mucenice Efrem, slăvim darul de care te-ai învrednicit şi apropiindu-ne de Sfintele tale moaşte, îţi cerem să ne ocroteşti până în sfârşitul vieţii noastre pământeşti. Iar pentru tainica ocrotire ce ne-o arăţi în toată vremea, îţi aducem această cântare:

Bucură-te, cel ce eşti asemenea cu toţi Sfinţii;

Bucură-te, cel ce te numeri dimpreună cu Mucenicii;

Bucură-te, că ai dobândit cununile netrecătoare;

Bucură-te, că ne împărtăşeşti din lumina necuprinsă a întreitului Soare;

Bucură-te, apărător nepreţuit al celor ce trăiesc în mănăstire;

Bucură-te, temelia nou arătată Bisericii, vrednicule de cinstire;

Bucură-te, că mulţimi de credincioşi ai umplut de veselie;

Bucură-te, că tu înalţi sufletele, întărindu-le în curăţie;

Bucură-te, că tu mă slobozeşti de grijile pierzătoare;

Bucură-te, că mă scoţi din patimile cele stricătoare;

Bucură-te, că la tronul lui Hristos eşti mijlocire;

Bucură-te, cel ce mă izbăveşti dintru mâhnire;

Bucură-te, Sfinte Părinte Efrem, de-a pururea fericite!

Condacul 13:

(condacul 13 se zice de trei ori)

O, de trei ori Fericite Părinte, Sfinte Mucenice Efrem, împreună-locuitorule cu Sfinţii, roagă-L pe Hristos, dimpreună cu ei, să ne izbăvească din toate nevoile, făcându-ne părtaşi vieţii celei veşnice, pe noi, cei ce cântăm cu umilinţă: Aliluia!

Apoi se zice Icosul 1: „Ca un înger nemaivăzut...” şi Condacul 1: „Strălucitu-ne-ai tuturor...”